

Eğlence ya da Evlilik - Julia James

BİRİNCİ BÖLÜM

Markos Rauvas Notre Dame katedralinin önündeki avluda sakin ve telaşsız adımlarla dolaşıyordu. Avlu çeşitli ülkelerden turistlerle doluydu ama Markos'un buna bir itirazı yoktu. Arada sırada kalabalıklara karışmak fena gelmiyordu. Tabii bu durumdan korumalarının aynı şekilde hoşlandıklarını sanmıyordu. Taki ve Stelios patronları limuzinine dönene kadar rahat nefes alamayacaklardı.

Ama bu güzel eylül günü karanlık pencereci bir limuzinin içinde dünyanın dört bir yanından gelen raporları okumakla heba edilmeyecek kadar güzel bir gündü. İle de la Çite'ye gelince kendini arabadan atma isteği dayanılmaz bir boyuta gelmişti. Üstelik öyle görünüyordu ki yürüyerek gitse istediği yere daha çabuk gidecekti.

Aslında çok fazla acelesi de yoktu. Uzun süredir görüşme halinde olduğu Fransız firmasının başkanı ile yapacağı toplantının uzun ve bunaltıcı olacağından emindi.

İçini büyük bir sıkıntı kapladı. Bu sıkıntı ona tanıdık gelmekteydi ve onu bekleyen yemek fikri kadar keyif kaçırıcıydı. Aslında sıkılmak için hiç nedeni yoktu. Hayatının zirvesindeydi, otuz üç yaşındaydı, son derece sağlıklıydı ve pek çok erkeğin imrenerek izlediği bir hayat tarzı vardı. Serveti ona her şeyi sağlıyordu.

Tek bir şey dışında isteyebileceği her şeye sahipti. Bol para, dünyanın çeşitli yerlerinde mal mülk, yatlar ve özel bir jet, en iyi arabalar ve istemediği kadar çok güzel kadınla birlikte olma fırsatı.

Ve yine de o tuhaf sıkıntının içini kaplamasına engel olamıyordu. Bundan kurtulması gerekiyordu.

Buna hiç gerek yoktu. İşte bu yüzden de hiç de karakterine uymayan bir şey yapıyor bir turist gibi kendini sokağa atıyordu.

Kafasını kaldırıp görkemli katedralin duvarlarındaki oymalara, ihtişamlı kulelerine baktı. Çevresinde değişik dillerde konuşan bir yığın turist resim çekiyor, gruplar halinde pozlar veriyorlardı.

"Ah beni rahat bırakabilir misiniz lütfen?"

Sağ tarafından yükselen sesle dikkati o tarafa yöneldi. İki şey dikkatini çekmişti. Sesin sahibinin İngilizce konuşması - Fransızca değil - ve uzun süredir gördüğü en göz alıcı kadın olması.

İlk dikkati çeken omuzlarından aşağı dökülen uzun ve dalgalı, bakır rengi saçlarıydı. Bir an için gözünü almıştı. Ama sonra bakışları yüzüne kaydı ve öylece kalakaldı.

Genç kadın sanki bir tablodan çıkmış gibiydi. Oval yüzü, ışıltılı gözleri ve dolgun dudakları dikkat çekiciydi.

Ama yüz ifadesi sertti ve çok sikkın bir hali vardı.

Bunun nedenini anlamak da zor değildi. İki genç adam onun yolunu kesmişler sırtarak yürüyüp gitmesine engel oluyorlardı. Onu birlikte bir şeyler içmeye ikna etmeye çalışır bir halleri vardı.

"Hayır..." dedi kızıl saçlı ısrarla, "beni rahat bırakın."

İki adamdan biri genç kadının bileğini tuttu. Genç kadın öfkeyle elini kurtarmaya çalıştı ama adam onu umursamaz bir tavırla gülümsüyordu.

Markos kendini ona doğru ilerlerken buldu. Ve ağzından çıkan Fransızca cümlelerle gençlerin donup kaldığını gördü. Markos bir şeyler söyleyip gülümsedi. Ama bu gülümsemede mizahtan eser yoktu.

Adamlardan biri genç kadının bileğini bırakırken kıpkırmızı olmuştu.

"Merci m'sieu." dedi genç kadın İngiliz aksanıyla.

"Benim için zevkti." dedi Markos. Annesi İngiliz olduğu için çok iyi bir İngilizcesi vardı. Bunun hiç de İngiliz olmayan görüntüsüne pek de uymadığının kendisi de farkındaydı.

Genç kadının da aynı şeyi düşündüğünden emindi.

"Ancak korkarım sizi rahatsız eden son erkekler onlar olmayacak." dedi.

Genç kadın güzel dudakları ile gülümsedi. "Neden beni bir türlü rahat bırakmıyorlar ki?"

Markos samimi bir kahkaha attı. "Çünkü burası Paris." dedi ellerini iki yana açarak. "Buradaki erkekler hep bunu yapar, güzel kadınların peşine düşer."

"Ama bu çok sıkıcı." dedi genç kadın. "Hem de aptalca. Tanrı aşkına nasıl bir erkek sokağın ortasında bir kadın bulabileceğine inanır ki?"

Markos ona baktı ve "Bence kendinize bir koruma tutmalısınız," dedi.

Genç kadın kehribar rengi gözlerini ona dikti ve "İyi günler m'sieu." dedi. "Teşekkür ederim." Ve arkasını dönüp yürüdü.

Markos onun arkasından baktı. Genç kadın sadece yirmi metre kadar uzaklaşmıştı ki bu kez İskandinav tipli birisi onu durdurdu ve ona bir şeyler sordu. Sonra da davet eder gibi katedralin kapısını işaret etti. Genç kadın başını salladı, güneş kızıl saçlarında dans ediyordu. Ve yavaşça uzaklaştı. Ama bu kez de yanında kuzey Afrikalı biri yaklaşmıştı.

Markos az önceki sakin ve telaşsız adımları ile ona ilerledi. İçindeki sıkıntı dağılmaya başlamıştı sanki.

Vanessa içinde büyük bir öfkenin belirmediğini hissetti. Artık bu kadarına tahammül edemeyecekti. Daha Paris'te ilk günüydü ve şimdiden bunalmıştı. İster bir yerde dursun ister yürüsün hemen biri geliveriyordu. Tek istediği senelerden beri hayalini kurduğu şeyi gerçekleştirmek ve bu rüya şehrinde gönlünce gezebilmektir.

"Va't'en!" diye haykırdı en son yanına yaklaşan tipe. "Kaybol beni rahat bırak."

"İngiliz?" diye sordu adam sırtarak. "Sana iyi vakit geçirtirim."

Ve tam o anda arasında farklı bir ses yükseldi. Bu bildiği bir dil değildi ama bu sesi tanıyordu. Hemen arkasına dönüp baktı.

Yine o aynı adamdı. Hani onu şu iki Fransız'dan kurtaran. Burasının Paris olduğunu ve Paris'te bunu normal karşılaşmasını ve ona bir korumaya ihtiyaç duyacağını söyleyen.

O ana kadar gördüğü en yakışıklı erkekti.

Ona tekrar şöyle bir baktı. Ah Tanrım insanın ağzını açık bırakacak kadar yakışıklıydı. Fransız değildi ve yapılı vücudu onu daha etkileyici kılıyordu. İngilizceyi çok düzgün konuşuyordu ama koyu renk bir teni ve Akdenizlileri andıran bir havası vardı. Hangi milletten olduğunu tahmin etmek zordu. Onunla İngilizce, Fransızlarla Fransızca ve şimdi de bu adamla anlamadığı bir dilde konuşmuştu. Neydi bu Arapça mı?

Milliyeti her ne olursa olsun nefes kesici bir erkek olduğuna şüphe yoktu.

Ama buna izin veremezdi. Onu bu inanılmaz yakışıklılığına tepki vermek aptallığını gösteremezdi. Şu anda yapması gereken en son şey bir erkeğe, bu o bile olsa, cesaret vermektir.

Her ne kadar iki defa onu kurtarmaya gelmiş bile olsa.

Kuzey Afrikalı geldiği gibi kayboluvermişti. Derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler." dedi.

"Bence gerçekten bir korumaya ihtiyacın var." dedi genç adam. "Bu yabancı Johnny'ler şeytan gibiler."

Aksanı birden değişmişti, ikinci cümlede savaş öncesi filmlerini hatırlatan bir konuşma şekline kaymıştı.

Vanessa ona dikkatle baktı. Gerçekten uzun boyluydu. Gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu.

Gözlerinin siyah olduğunu sanmıştı ama hayır griydiler. Çok koyu gri...

"Yoksa bana kendinin yabancı bir Johnny olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" dedi.

"Belki de senin olduğundan daha İngiliz'im." dedi genç adam.

"Efendim?"

"Sadece keltlerin bu kadar kızıl saçları olur."

"Büyükannem İskoç'tu." dedi Vanessa.

Kendi konuşma sesinde bir tuhaflık olduğunu duyabiliyordu. Her zamankinden farklı sanki nefes nefese gibiydi. Her ne kadar onu iki defa kurtarmış olsa da burada bu yabancıyla konuşma için dikilmiyor olması gerekirdi.

Ve genç adam sanki onun beynini okuyordu.

"Biliyorsun." diye başladı. "Şüpheye kapılmaya gerek yok. Ben çok saygılı biriyimdir. Ve eğer bana izin verirsen, sana katedral boyunca eşlik etmek bana keyif verecek. Böylece kimse sana askıntı olamaz."

Ona gülümseyerek bakıyordu ve Vanessa onun yüzünü incelemeye başladı. Yüzünde sadece nezaket ifadesi vardı ve bunun ötesinde bir ima görmemek ne tuhaftır ki genç kadını kısa bir hayal kırıklığına düşürmüştü.

Üstünde bir takım elbise vardı. Çok saygın ve seçkin duruyordu. İş adamı olsa gerekti.

"Tanrı aşkına sana sadece katedral boyunca eşlik etmeyi teklif etti, seks yapmayı değil." dedi

kendi kendine.

Derin bir nefes aldı ve çenesini dikleştirdi.

"Teşekkürler. Bu çok iyi olur."

Markos yanındaki kızıl saçlı güzel kadına baktı. Hayatında ilk defa bir kadının ilgisi karşısında bir rakibi olduğunu görüyordu.

Genç kadın hayran hayran katedrale bakmaktaydı. Ve bu da Markos'a onu inceleme fırsatı vermişti.

Gerçekten nefes kesici bir kadındı. Sadece saçları değil, narin vücudu, biçimli omuzları, zarif yüz hatları göz alıcıydı. Üstelik bundan bir habermiş gibi bir hava taşıyor olması onu daha da çekici kılıyordu. Herhalde bu kız ortalıkta dolaşıp Markos da dâhil bütün erkeklerin dönüp ona tekrar bakmasına sebep olup bunun farkında olmadığına göre aklını falan kaçırmış olmalıydı.

Kendi kendine güldü. Genelde sokaktan kadın bulmak pek âdeti değildi. Ama yanındaki güzel kadına tekrar bakınca, bu durumda bir istisnaya müsaade edebileceğinden kesinlikle emin oldu.

Bakışları aşağılara, genç kadının dik göğüsleri, dümdüz karnı ve uzun bacaklarına indi. Markos ister istemez üstünde özel dikilmiş bir gece kıyafeti ile ne kadar muhteşem görüneceğini düşündü.

Ve tabi gösterişli mücevherler. Paris'te dünyanın en iyi mücevhercileri vardı ama gerçekten özel bir parça için nereye başvurması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kuzeni Leo Rauvas daha yeni eski bir Rus çarına ait mücevherleri ele geçirdiğinden bahsetmişti. Herhalde bu koleksiyonun içinde bu güzel kadına çok yakışacak parçalar olsa gerekti.

Safir ya da zümrüt? Markos hangisinin ona daha çok yakışacağını kestirmeye çalıştı. Belki de her ikisi de.

Ona en çok neyin yakıştığını denemek kesinlikle çok keyifli olurdu.

Tıpkı yataktaki güzelliğini keşfetmenin vereceği keyif kadar...

Bu sıra dışı güzellik sayesinde hayat birden gözüne daha güzel görünmeye başlamıştı. Ve sıkıntısı birden uçup gitmişti.

Vanessa başını kaldırdı ve katedralin penceresinden içeri süzülürken kırılmaya uğrayıp gökkuşağı renkleri yansıtan gün ışığına baktı. Kulağındaki anlatıcının anlattıklarını dikkatini vermeye çalışsa da yanındaki adam dikkatini toplamasına engel oluyordu.

Dönüp ona bakmak ve hatırladığı kadar nefes kesici olduğundan emin olmak isteği uyanmıştı. Ama her ne kadar bu büyük bir istek de olsa karşı koymak için elinden geleni yapacaktı. Buna mecburdu. Buraya sadece Paris'i görmeye gelmişti, hepsi bu kadar.

Bu geziyi kendisine baharda büyükbabasını kaybedince söz vermişti. Büyükannesinin üç sene önceki ölümünden sonra adamcağızın sağlığı her gün kötüleşmişti. Vanessa dikkatini başka bir şeye vermeye ihtiyaç duyacağını düşünmüştü.

Hatırlayamayacak kadar çok küçük yaşta anne ve babasını bir araba kazasında kaybettikten sonra onu büyük anne ve babası büyütmişlerdi. Son derece sevgi dolu ve özenli ebeveynler olarak aslında gereğinden fazla koruyucuydular. Onların iyiliği için ergenlik ve ilk gençlik çağında pek çok

isteğini bastırmak zorunda kalmıştı. Çocukken büyükanne ve babası onun hayat kaynağıyken ergenliğinden itibaren o onların hayat kaynağı olmuştu. Ve onları terk etmesi düşünülemezdi.

Bu yüzden de yaşıtı olan kızların hevesle kalkıştığı şeylerden uzak durmuştu. Uzak bir üniversitede sanat tarihi ya da yabancı dil okumak yerine yerel kolejde kütüphanecilik okumakla yetinmişti. Böylece İngiltere'nin güneyindeki küçük kasabadaki evlerinde onlarla yaşamaya devam edebilecekti. Tatillerde dünyayı gezmek yerine kasabanın kütüphanesinde çalışmıştı. Ve ziyaret etmek istediği uzak diyarları sadece kitaplarda okumuştur. Ve yaşıtları ile partilere gidip eğlenmek yerine büyük annesi ve babasıyla kültürel faaliyetlere atılmayı tercih etmişti.

Ve bu sakin hayatın sonsuza dek sürmeyeceğini de çok iyi biliyordu. Büyükannesinin ölümü son derece aniydi. Ve sonra büyükbabasının durumu kötüleşince kütüphanedeki işinden ayrılıp ona bakmıştı. Ve bu da hayatını daha da kısıtlamıştı tabii. Ama hala onlara sahipken yanlarında olması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

Ve şimdi artık onlar dünyada yoktular ve istediği kadar zamanı vardı ama bu buruk bir özgürlüktü. Evde onu bekleyen kimsesi yoktu.

Yine de üzüntüsüne rağmen Paris havaalanına indiği andan itibaren içinde büyük bir sevincin ve heyecanın doğmasına engel olamamıştı. Burada her şey heyecan verici ve nefes kesiciydi. Elinde valizi ile eski sokakları geçip kalacağı pansiyona yürürken tadını çıkarmaya ve görebileceği her şeyi görmeye karar vermişti.

Ve Notre Dame ile başlamıştı.

Ama sanki Paris'teki bütün erkekler peşine düşmüş gibiydi. Neden onu rahat bırakmıyorlardı ki? Hiç biri ile ilgilenecek değildi. Ve bu sadece tadını kaçırmaya yarıyordu.

Ve şimdi de yanındaki adamın tacizi ile boğuşuyordu. Aslında adam onu taciz falan da etmiyordu. Bu durumda bu gerçekten de taciz sayılabilir miydi?

Birden bir yerde okuduğu bir cümle aklına geldi. Bir davranışın taciz sayılması için hoşunuza gitmemesi şarttır.

Evet, bu doğrudur.

Ve yanındaki adamın her kadının standartlarına göre hoş gidecek bir şey olduğu da muhakkaktı.

Tanrı aşkına adam sadece onu ona askıntı olan erkeklerden korumayı önermişti. Hepsi bu kadar. Sadece iyi bir centilmen gibi davranıyordu.

Acaba bu adam hangi millettendi?

Yan gözle genç adama baktı. Genç adam doğruca mihraba bakıyordu ve Vanessa'nın baktığını görmemişti. Genç kadın buna memnun oldu. Bu durum aslında son derece tuhaftı. Yani eğer bütün o erkekler ona askıntı olmasaydı şu anda bu adam yanında olamayacaktı.

Acaba adam Akdenizli miydi? Ah Tanrı aşkına bu onu hiç ilgilendirmezdi ki! Ve şimdi turun sonuna geldiklerine göre ona kibarca teşekkür edecek ve her ikisi de kendi yollarına gidecekti.

Ve onu bir daha asla görmeyecekti.

"Tamam mı?"

Vanessa kulaklıkları çıkardı ve "Evet, muhteşem değil mi?" dedi. "Aslında herkesin bahsettiği kadar muhteşem olmayacağından endişeleniyordum ama gerçekten çok güzelmış. Ve özellikle tavanı boyama şekillerine bayıldım. Orta çağda gerçekten çok güçlü bir taş boyama sanatı varmış. Ama eminim siz bunu defalarca görmüşsünüzdür."

"Aslında uzun zamandır görmedim. Üstelik her ne kadar her defasında kulelere çıkmaya niyet etsem de bunu da yapmadım." Markos genç kadına baktı. "Senin çıkmaya niyetin var mı?"

Genç kadının yutkunduğunu fark etti. "Aslında evet çıkacaktı m." dedi Vanessa. Markos genç kadının ürkek bir hali olduğunu ve kendisinden etkilendiğini görebiliyordu ve bundan keyif aldığı da kesindi.

"İyi." dedi "O zaman neyi bekliyoruz?"

Genç kadın bir an ona baktı. Markos da soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı. "Kulelere giriş sanırım dışardan." dedi ve genç kadının hafifçe dirseğinden tutup kapıya götürdü.

Dışarı çıktıklarında Vanessa durdu ve genç adama döndü. Markos onun kibar bir şekilde bu geziyi noktalayacağını düşündü

Ama bunu yapma fırsatını vermeye niyeti yoktu.

"Bu taraftan..." dedi. Şey..." dedi genç kadın.

Markos gülümsedi. Her kadını etkisi altına alacak bir gülümsemeydi bu ve bu genç bayan üstünde de arzu ettiği etkiyi bırakabilmişti.

Genç kadını kulelerin girişindeki sıraya soktu ve "Uzun sürmez," dedi "Bana bir saniye izin verir misin lütfen?"

Elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. Taki ve Stelios'un az ileride onları izlediğini görebiliyordu. Taki telefonunu açınca Markos kibar bir sesle öğle yemeği randevusunu iptal etmesini söyledi. Mr. Dubois'i kendisi daha sonra arayacaktı. Telefonu kapattı ve tekrar cebine koydu.

Genç kadın ona meraklı gözlerle bakıyordu.

"Yunanca..." dedi merakını gidermek için.

"Ben de diğer yarının ne olduğunu merak etmişim." dedi Vanessa.

Markos tekrar gülümsedi. "Annem İngiliz babam Yunanlı." dedi.

"Hiç İngiliz'e benzemiyorsun. Yunanistan'ın hangi bölgesindendin?"

Markos bir çocuk olarak sayısız evi olduğunu düşündü. Yarı İngiltere'de yarı da Avrupa'nın değişik yerlerinde hepsi birbirinden şık ve lüks evler. Annesinin babası ile boşanma savaşını sürdürdüğü günlerde bir çocuk olarak kendini hiç bir zaman bu evlere ait hissetmemişti.

Ya da herhangi bir yere.

Bu yüzden de her zaman verdiği cevabı verdi. "Aslında ailem Türkiye'den gelme. Orada pek çok Rum topluluğu mevcuttur. 1919'da büyükbabam Atina'ya yerleşmiş. Ana bugünlerde, ben hiç bir

yere bağlı değilim. Ve hiç bir yer yuvam değil. Ah sıra bize geldi."

Konuyu değiştirdiklerine memnundu. Yuva kelimesi onun için anlamı olan bir kelime değildi.

"Biraz daha kahve?"

Vanessa başını salladı. "Hayır teşekkürler." Bir an tereddütle baktı ve "şey sanırım ben gitsem artık iyi olacak."

Notre Dame'ye yakın bir restoranda oturuyorlardı. Vanessa nasıl olup da buraya onunla yemeğe geldiğinden emin değildi. Öylesine oluvermişti işte. Markos Rauvas. Adı buydu. Paris ayaklarının altında uzanırken kendini takdim etmişti.

"şimdi beni her zaman Notre Dame'ın kamburu ile bir düşüneceksin." diyerek gülmüştü.

Ve sonra aşağı inerlerken genç adam onu hafifçe omzundan tutmuş ve Markos Rauvas için öğle yemeği saatinin geldiğini haber vermişti.

Bu adam onun için hala bir yabancıydı aslında.

Ama yine de yemek davetini kabul etmişti.

"Paris'e ve burada geireceğin keyifli zamanlara..." dedi Markos kadehini ona doğru kaldırırken.

Bu sadece bir öğle yemeği... Hepsi bu. Son derece medenice ve dostça. Paris'e ilk defa gelen yalnız bir turiste acıdığı için... diye düşünmüştü Vanessa.

Bir sandalyenin arkasına sapını dolayıp sağlama aldığı çantasını çözdü ve kucağına alıp içinden cüzdanını çıkarmaya uzandı.

"İki ayrı hesap ister misin rica etsem?"

Markos ona baktı. Bir yenilik istemişti ve bundan büyük yenilik olmazdı. şu ana kadar tanıştığı hiç bir kadın kendi hesabını ödemek konusunda bir girişimde bulunmamıştı.

"Ben hallederim." dedi. Genelde bu işleri korumaları hallederdi ama şimdi onlar bir başka köşede gazete okuyorlardı ve Vanessa da onları henüz fark etmemişti.

Vanessa. İsmi içinden tekrar etti. Genelde kadınlar kendilerine ilk isimleri ile hitap edilmesini daha yakın olmak için tercih ederlerdi. Oysa bu genç kadın ilk ismini söylerken neredeyse utangaç bir hava takınmıştı.

Ama yine de onunla yemek yemişti. Bunun nasıl gerçek olduğundan kendisi de emin değildi. Sanki ne yaptığına kendisi de inanmaz gibi bir hali vardı. Ve bu genç adamı şaşırtmak kadar eğlendirmişti de.

Hemen üzerine atlamayan bir kadın çok nadir karşısına çıkardı.

Ama zaten Vanessa Ovington da nadir bulunan bir kadındı.

Garson gelince Markos cüzdanından bir kart çıkarıp uzattı. Vanessa aceleyle biraz nakit para çıkardı ve masaya koydu.

"Sanırım bu benim payıma yeter."

Markos onun altın rengi gözlerinin içine baktı ve sonra gülümsedi. "Teşekkürler." dedi ve parayı aldı ve sonra "Bazı zamanlarda reculer pour sauter geçerlidir."

Genç kadın ona anlamayan gözlerle bakınca devam etti. "Yani daha iyi atlamak için geri çekilmek gerekir." dedi.

Ama Vanessa hala boş gözlerle bakıyordu. Herhalde neden böyle söylediği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Ama Markos bunu önemsemedi. Hem de hiç. Onun ulaşmak istediği tek bir nokta vardı.

"Pekâlâ, şimdi nereye gitmek istersin? Les Invalides mi yoksa Rodin müzesi mi? Hangisine önce gitmek istediğine karar veremediğini söylemiştin."

Ve Vanessa her ne kadar nedenini bilemese de _ ve bunu daha sonra defalarca düşünse de_ ona itaat etti ve onunla gitti.

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 01, 2007, 10:38:34 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Onu yatağa atmak Markos'un bir haftasını aldı. Aslında çok da acele etmemiştir çünkü genç kadının taze arkadaşlığı için cazibesini arttırıyordu. Ve üstelik genç kadının da bunun farkında olması işe daha büyük bir keyif katıyordu. O öğleden sonra genç kadını Rodin Müzesi'ne götürmüş ve genç kadının buradaki sanat eserleri arasında kendinden geçmesini keyifle izlemiştir.

Genç kadın duvarlardaki tablolara samimi bir ilgiyle bakarken Markos ellerini onun hayat dolu saçlarında dolaştırmamak için kendini zor tutmuştu.

Ve sonra bir yaprak saçına konmuştu.

"Kıpırdama..." demişti genç adam.

Genç kadın durmuş ve başını hafifçe ona uzatmıştı. Markos ağaç yaprağını nazik bir hareketle saçlarının arasından alıvermişti. Ama diğer elini omzundan çekmemiştir. Bir an boyunca genç kadının gözlerinin içine bakışının tadını çıkarmıştı.

Altın rengi gözlerinde korku, şaşkınlık ve her şeyin farkında olduğunu belli eden bir pırıltı birbirine karışmıştı.

Ve Markos o sakin öğleden sonrasının durağanlığına bir şeylerin harekete geçtiğini fark etmişti. Ona son derece yabancı olan bir şeylerin.

Ve bunun ne olduğunu bilememiştir.

Bildiği tek şey kalkışmak üzere olduğu maceranın sıkıntısını bir hayli hafifleteceğiydi.

Ve istediği de buydu zaten.

Ve günler geçtikçe bundan daha da emin olmuştu. Vanessa o ana kadar tanıdığı bütün kadınlardan farklıydı. Sadece peşine düşüldüğünün son derece farkında olduğu için ya da Paris'i gezmekten samimi bir keyif aldığı, ya da kendi hesaplarını kendisi ödemekte ısrar ettiği için değil...

Markos bunu ne İngilizce ne Yunanca ifade edemiyordu ama Vanessa farklıydı ve genç adamı fazlasıyla cezpt ediyordu.

Ve sonunda bir akşam bu kadını diğerlerinden farklı ve özel kılan şeyin ne olduğunu daha iyi anlamasına yardımcı olacak bir şey yaşadı.

Genç kadın kendi isteğiyle onun son moda dairesine gelmişti. O anda artık bunun aksini yapması mümkün değildi. Sanki bir rüyadaymış gibi genç adamın onu içeri çekmesine müsaade etti. İçersinin zenginliğini görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama hiç bir şey demedi. Markos buna şaşırmadı. Birlikte geçirdikleri süre boyunca genç kadın onun zenginlik durumuna dair bir şey öğrenmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Onun bir işadamı olduğuna kanaat getirmiş ama ne iş yaptığına dair en ufak bir soru sormamıştı. Bir akşam yemeğe gittiklerinde bu konuya dair bir şey sormaya kalktığında Markos "İthalat - İhracat" diyerek onu geçiştirmiş genç kadın da üstüne gitmemişti. Herhalde Rauvas Şirketler Topluluğu'nu daha önce hiç duymamıştı. Ya da bu grubun trilyonlarca ettiğini ve bu servetin büyük bir kısmının da genç adama ait olduğunu bilmiyordu.

Ama her ne kadar genç adamın fakir ya da zengin olmasına karşı kayıtsızsa da, Markos'un kendisine karşı kayıtsız değildi. Markos her geçen gün hiç belli etmeden onun kendisinin iyice farkında olmasını sağlamıştı. Ama bunu büyük bir dikkat ve sükûnetle yapmıştı. Bu aceleye getirilecek bir kadın değildi. Daha önce hiç bir kadın için sabretmesi gerekmemişti _ ve bu da onun için büyük bir yenilikti ama _ama bu sabrın sonunda bu güzelliğın tadını daha iyi çıkaracaktı.

Vanessa çok lüks döşenmiş daireye göz gezdirdi. Bakışları duvarda asılı duran empresyonist bir ressamın reproduksiyonuna takılmıştı. Markos bir içki dolabına dönüştürdüğü on sekizinci yüzyıldan kalma ahşap dolaba yürüdü ve soğutulmuş bir şişe şampanya çıkardı.

Şampanyanın mantarının çıkardığı sesle Vanessa dönüp ona haklı.

"Ah..." dedi genç adamın kadehlere doldurduğu şampanyayı görünce. Ve sonra Markos'un uzattığı uzun ince kadehi aldı.

"Yemekte şarap içtim zaten." dedi.

"Şampanya seni sarhoş etmez." dedi genç adam. "Böyle bir etki bırakmayacak kadar iyi bir şampanya."

Genç kadın ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle baktı.

Markos kadehini kaldırdı "İkimiz Vanessa..." dedi.

Ama Vanessa içmedi. Sadece omuzlarından aşağı alev alev dökülen saçları ile durdu ve ona baktı.

Hatta konuşmuyordu da. Sadece öyle durmuş genç adama bakıyordu.

"Tadına bakmalısın." dedi genç adam.

Genç kadın itaatkâr bir tavırla kadehi dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum alıp indirdi.

"Şimdi de benim tadıma bak..." dedi genç adam. Ve başını hafifçe indirip onu gördüğü ilk andan beri yapmak istediği şeyi yaptı. Onun dudaklarının bal tadına baktı.

Genç kadının hafifçe ürperdiğini fark etmek zor değildi.

Vanessa..." dedi Markos nefes nefese.

Ve sonra onu uzun uzun tadını çıkararak öptü.

Dudaklarının tadının keyfini çıkararak. Ondan ayrılmadan elindeki kadehi aldı ve kendi kadehi ile birlikte bir kenara koydu. Ve sonra genç kadının zarif vücudunu kendine doğru çekti.

Öpüşü gittikçe derinleşiyor, genç kadının vücuduna yaslanan biçimli göğüsleri içindeki ateşi yükseltiyordu.

Ellerini boynuna götürdü ve saçlarının altından ensesini okşadı. Genç kadından zevk dolu bir inlemenin dudaklarının arasından kaçmasına, engel olamamıştı.

Markos onun için dolu ve hazırды ama Vanessa'nın henüz hazır olmadığını da çok iyi biliyordu. Genç kadın hiç beklemediği bir yolculuğa sürüklenir gibiydi. Ama genç adamın her dokunuşu onu biraz daha bu işe yakınlaştırır gibiydi. Şimdi tek yapılması gereken onu yaşanmak üzere olduğu şey konusunda uyandırmaktı.

Hafifçe geri çekildi ve genç kadına baktı.

Dudakları hafifçe aralanmıştı. İki parlak kırmızı çilek gibi görünüyordu. Gözbebekleri kocaman olmuştu.

Parmağını yanağı boyunca dolaştırdı ve onun ürperdiğini fark etti. Vanessa konuşamıyordu ve Markos bu inanılmaz yaratığın konuşma yetisini elinden almış gibi hissediyordu.

Elini yavaşça boynundan aşağı indirdi ve göğsünün üstüne gelince bir an durdu. Sonra dik göğüslerini saran kumaşı hafifçe aşağı indirdi ve ortaya çıkan diri güzellik karşısında yunanca bir şeyler mırıldandı. Bir süre onlara baktı ve sonra başını eğdi.

Genç kadının göğüs ucunun dudakları arasında sertleştiğini hissetmek ona daha büyük bir keyif vermişti. Ve tam o anda genç kadından yine zevk dolu bir inleme yükseldi. Dudaklarının arasındaki sıcak ve pembe göğüs ucunu diliyle taciz etmek Markos'a büyük bir zevk vermişti.

Vanessa'nın hafif titreyişi Markos'un erkekliğinin daha da sertleşmesine neden olmuştu.

Sonra durdu ve hiç tereddüt etmeden genç kadını kucakladı.

"Markos..." Vanessa'nın zor duyulan sesi titriyordu. Nefes nefeseydi. Şaşkın ama bir o kadar da tahrik olmuş olduğu her halinden belliydi. Ona duyduğu arzuyu saklayacak hali kalmamış gibiydi.

Ve genç adam onu ipekli yatak örtüsünün üstüne bırakırken Vanessa çaresiz gözlerle bakmaya devam ediyordu.

Markos hızlı hareketlerle üstündekileri çıkardı ve genç kadının yanına uzandı. Vanessa'nın vücudu büyük bir sıcaklık yayıyordu. Çıplak göğsü davetkar bir şekilde dimdik duruyordu ve eteğinin ucu kalçasına kadar sıyrılıp uzun ve biçimli bacağına tamamen gözler önüne sermişti.

Tanrım bu kadar güzel ve baştan çıkarıcı olmak zorunda mıydı?

Bununla birlikte hiç de basit görünmüyordu. Bu çaresiz teslimiyetinde büyük bir masumiyet var gibiydi.

Markos genç kadının yüzüne düşen saç tellerini arkaya itti.

Ve o anda Vanessa'nın cılız bir sesle konuştuğunu duydu.

"Bu bir rüya mı yoksa gerçekten oluyor mu?"

Markos zevkle gülümsedi ve eğilip dudaklarını öptü.

"Rüya değil."

Ve sonra dudakları önce dudaklarını, sonra boynunu, göğüslerini ve omuzlarını dolaştı. Elini genç kadının biçimli kalçasına uzatmış okşuyordu.

Ve bir süre sonra elini bu kez bacaklarının arasına, saten iç çamaşırına uzattı. Ama bu engele daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Parmaklarını kaygan kumaşın içine soktu ve genç kadının nemli sıcaklığıyla tanıştı.

Ve artık her ikisi de olacaklara hazırdılar.

Kendini genç kadının üstüne bıraktı ve işte bir kaç saniye sonra her şeyiyle onu dolduruyordu.

Ve bu muhteşem vücutla bu tarif edilmez zevki ilk yaşayanın kendisi olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

"Bana... Bana kızgın mısın?"

Sesi o kadar savunmasızdı ki Markos bir an gerildi.

Yüzü gölgelenmişti. "Sana söylemeliydim." dedi Vanessa.

Bakışlarında bir şey genç adamı derinden yaralamıştı. Eğer on dakika önce biri bir bakireyi yatağına atmayı isteyip istemediğini sorsaydı vereceği cevap çok basit olurdu. Hayır. Ama şimdi.

Yanında yatan kadına baktı.

Nefesi kesildi. O kadar, o kadar güzeldi ki...

Ve bu güzellikten öte bir şeydi. Ne olduğunu bilmiyordu ama güzeldi işte. Bulutlu iri gözlerinde genç adamın içine işleyen bir şey vardı. Ne olduğunu nasıl olduğunu bilmiyordu ama artık bakire olup olmaması umurunda değildi. Tek fark eden yatağına attığı parlak bir pırlantanın gizli bir incisi olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Ve cazibesi de buydu. Daha önce sahip olduğu hiç bir kadına benzemiyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve vücudunu vücuduna yasladı. O gün Notre Dame'da içgüdüünün sesini dinleyerek doğru bir şey yaptığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Onu alnından öptü.

"Harikaydın." dedi. "Mükemmeldin."

Ve gülümseyerek genç kadına bakınca onun gözlerindeki ışıltıyı görerek sevindi.

Bu hoşuna gitmişti.

Hem de çok.

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 02, 2007, 07:42:59 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vanessa kayak botlarının altında karın tıkırdadığını ve soğuk havanın ciğherlerini doldurduğunu hissedebiliyordu. Pistin en başında durup arkasını döndü ve yukarı baktı. Uzakta bir nokta halinde hızla ilerleyen kayakçıyı gördü.

İçinde bir sıkıntı yükseldi ama kendini sakin olmaya zorladı. Markos'un çok sağlam bir kayakçı olduğunu biliyordu ama tek düşünebildiği kayak pistinin zorlu çıkıntıları ve dik dönüşleriydi.

Tanrım lütfen iyi olsun...

Markos'a bir şey olursa ölürdü.

Ve genç adam ona yaklaşırken tek düşünebildiği bu eşsiz mucizenin nasıl gerçekleştiğiydi.

Hayatında ilk defa Paris'e indiği o sabah bütün hayatının tamamen değişebileceğini nasıl akıl edebilirdi ki? Bunu ne o sabah bilebilirdi ne de daha sonra. Ta ki genç adam o büyüü gecede ona tamamen sahip olana kadar.

Ve işte ondan sonra aklını başından alacak bir gerçeklikle bunun farkına varmıştı.

Onu düşününce bacakları titriyordu.

Seçebileceği onca kadın arasından beni seçti diye düşündü.

Nedenini hala anlayamıyordu. Şimdi artık hayat tarzı hakkında fikir sahibi olduğu ve istediği her şeyi istediği anda elde edebileceğini gördüğü için genç adamın onunla yetinmesi durumu daha da sihirli bir hale sokuyordu.

Ve Vanessa da onunla yetinebilirdi. Başka hiç bir şey istemiyordu. Geçmiş ve gelecek silinip gitmişti. Onunla gitmek, onun istediklerini yapmak onun istediği yerde olmak dışında hiç bir şey yoktu artık.

Sadece Markos ve onun tarafından istenip sevmek.

Markos onun dünyasını kaplıyordu.

Ve bu kadarı her şeye değirdi.

Ve genç adam keskin bir hareketle tam onun önünde durdu ve genç kadına baktı. "Yoksa kendimi öldüreceğimi mi sandın?"

Vanessa başını sallarken genç adamın bu ölümcül inişi tamamlamış olmasından rahatlamıştı.

Markos bir kahkaha attı. "Yakında sen de bunu yapacaksın, "dedi.

Vanessa'nın rengi atmıştı. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Genç adam tekrar güldü ve başından çıkardığı başlığı iki adım ötede duran Taki'ye uzattı.

"Dersin nasıldı?"

"Zavallı Christian çok kibardı ama işe yaramaz olduğumun o da farkında."

Markos'un gözleri parlamıştı "Başka bir hoca ister misin?"

Vanessa "Sorun hoca değil ki!" dedi. "Sorun öğrencinin ta kendisi korkarım..."

Markos tekrar bir kahkaha koyuverdi. Ayağındaki kayakları çıkarıp olduğu yerde bıraktı, Taki alsın diye. Sonra elini genç kadının omzuna attı.

"Belki de ben sana özel ders vermeliyim." dedi. "Ne de olsa başka alanlarda çok iyi bir öğretmen oldum değil mi?"

Sesinde genç kadının yanaklarının ısınmasına neden olan bir ima vardı. Markos bu görüntüye bayılıyordu. Beş aydır birlikte olmalarına rağmen onu utandırmak kolaydı. Böyle bir anda ona cinsel zevkler konusunda ne çok şey öğrettiğini hissettirmesi de genç kadını harekete geçirmeye yetiyordu. Buna da itirazı yoktu. Genç kadını hala gözünde bu kadar çekici kılan şeylerden biriydi bu beş aydır aynı kadınla birlikte olup yıpranmamış şeyler yaşamak.

Pek kolay yıpranacak gibi de görünmüyordu.

Eli omzunda genç kadını onları bekleyen jipe götürdü. Genç kadının üstünde kabarık bir kayak montu olmasına rağmen onun yakınında olmak Markos'un içindeki isteğin uyanması için yeterliydi. Onları bekleyen yirmi dakikalık araba yolculuğu bir ceza gibiydi.

Aşağı iner inmez onu hemen özel dairelerine götürecekti. Hemen üstündekilerden kurtulacaklar ve dev yataklarının neden orada durduğunu ispat edecekti.

Kuzeni Leo burayı satın alırken aklını kaçırmış olmalıydı. Buraya bir servet dökmüştü. Üstelik burayı özel kullanıma ayırmak yerine bir otele dönüştürmek çok daha akılcı olurdu. Ama Leo her zaman jetlere bayılırdı ve burada eş dost ağırlamak da çok hoşuna gidiyordu.

Markos Vanessa'ya baktı. Genç kadın montunun fermuarını açmıştı ve çok güzel görünüyordu.

Nasıl olup da ona ilk sahip olanın kendisi olduğuna akıl erdiremiyordu. Bunu düşünmek genç adamı hala şaşırtıyordu. Pek çok İngiliz kızı bekâretini erken yaşta kaybederdi. Ve Vanessa yirmi dört yaşında hala el sürülmemişti. Genç kadın hayatını biraz anlatınca Markos onun bunu yaşamaya fırsat bulamadığını öğrenmişti.

Ama şimdi Markos ile bütün imkânlar önündeydi. En ufak bir tereddüt yaşamadan genç adamın yatağına girmişti.

Ve Markos da onun kendisi için mükemmel olduğunu söylemişti.

Onu sahiplenmek genç adama büyük keyif vermişti. Onu mührüyle damgalamıştı ve şimdi Vanessa sadece onundu.

Şimdi beş ay sonra bile ona geldiği zaman Vanessa'nın yüzü her zaman aydınlanıyordu. Her defasında. Kuzeni Leo istediği kadar şüpheli olsundu, bunun bir anlamı yoktu. Leo'nun peşinde olduğu sarışınla Vanessa'yı karşılaştırınca içinden gülmek geliyordu. Bu Leo'nun sorunuymdu. Onun içinse hayat şu anda gayet iyiydi. Ve Vanessa'nın ona böyle hayranlıkla bakması muhteşem bir şeydi.

Taki kayakları jipin üstüne yerleştirip Stelios'un yanına ön koltuğa bindi ve yola çıktılar.

"Fotoğraf işi sonunda tamam mı?"

"Evet, çok şükür." dedi genç kadın.

"Hoşuna gitmedi mi?"

Vanessa dudağını ısırıldı. Kuzeni Leo'nun Levantsky mücevher koleksiyonun tanıtımında genç kadının da mankenlik yapması Markos'un fikriydi. Daha önce hiç modellik yapmadığını söyleyerek itiraz etmesine kimse kulak asmamıştı. Fotoğrafçının profesyonel modellerle çalışmak isteyebileceğini öne sürmüştü.

Her iki kuzen de ona boş gözlerle bakmışlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı ama Leo genç kadın için bir taş yığından farksızdı. Markos ise başını döndürmeye yetiyordu.

Herhalde iki kuzen de emirlerinde çalışan birinin onların isteklerine itiraz edebileceğini akıllarına getirmemişlerdi hiç. Ve aslında bu yaklaşım genç kadını şaşırtmıştı da.

Ama zaman zaman kime âşık olduğu da onu şaşırtan bir gerçektir. Birlikte geçirdikleri geceyi izleyen ilk öğleden sonraydı. Bütün sabahı yatakta geçirmişlerdi. Ve öğleden sonra Markos ona gülümsemiş ve opera için hazırlanmaları gerekeceğini söylemişti.

Genç kadın "Wagner mi?" diye sormuştu. Çünkü öğleden sonra başlaması gereken kadar uzun olan bildiği tek opera Wagner'di.

Genç adam başını sallayıp gülmüştü. "Çok daha romantik."

Ve öyle de olmuştu.

Banyodan yatak odasına çıktığı zaman odanın içinde Fransızca konuşan bir yığın insan olduğunu görmüştü. Hepsini onu hazırlamak için oradaydılar. Saçı, manikürü makyajı uzman eller tarafından yapılmış ve sonra da gördüğü en güzel tuvaleti giydirilmişti.

Ve sonra Markos üstünde smokini ile gülümseyerek içeri girmişti.

"Gel demişti. Araban seni bekliyor Külkedisi..." Ama onları bekleyen bir araba değildi. Hatta bir limuzinde değildi.

Bu özel bir jetti ve onları alıp Milano'ya uçurmuştu. La Scala'da La Boheme'i izleyeceklerdi. Ve ilk defa o zaman Vanessa âşık olduğu adamın sıradan bir iş adamı olmadığını anlamıştı.

O Avrupa'nın en zengin adamıydı.

Ve bunu fark etmesi, genç adamın onu seçmesindeki mucizeyi daha da göze çarpar kılmıştı.

İstediği kadını elde edebilir, ama beni istiyor...

Ama bu aynı zaman da zorlukları da olan bir şeydi. Zenginler gerçekten farklıydı. Hayatı sıradan insanlar gibi görmüyorlardı. Markos kimseye karşı kaba değildi ama yine de sanki her şey onun çevresinde dönüyor gibiydi. İstediği hemen sağlanıyordu. Ve bunu yaparken kapris yapması da ya da kabalaşması gerekmiyordu. Çünkü Markos Rauvas olması yeterliydi. İnsanlar onun istediklerini yapmak için vardılar. Personeli, hizmetkârları, herkes.

Hatta Vanessa bile.

İçine tuhaf bir huzursuzluk çöktü. Hayır, o Markos'un istediklerini kendisi de öyle istediği için yapıyordu. Zaten aksi nasıl olabilirdi ki? Vanessa ona âşıktı ve Markos onun her şeyiydi. Onun için cam kırıklarının üstünde bile yürürdü. Ama tabii Markos ondan böyle şeyler istemezdi.

Şimdi genç adamlar çatık kaşlarla ona bakarken genç kadının modellik yapmaktan hoşlanmaması ihtimalinden pek keyif almadığını ortaya koyuyordu. Çünkü asla Vanessa'nın hoşuna gitmeyecek bir şeyi yapmasını istemezdi. Tam tersine. Her şeyini onun ayakları altına sermişti.

Sadece servetini değil kendisini de.

Ve bu da genç kadının kalbini eritiyordu. Onunla zaman geçirmesi, genç kadını sadece rüyalarında görebileceği yerlere götürmesi, onu gece gündüz yanında tutması _tabii işi ile ilgili mecburiyetler hariç _ içinde bir alevin sürekli yanmasına neden oluyordu.

Markos işi kuzeni ile birlikte yürüttüklerini söylemişti. "Onun babası yani benim amcam öldü ve benimki de emekli oldu. Bu yüzden ikimiz işin başındayız."

"Hiç kavga etmez misiniz?" demişti Vanessa.

Markos omzunu silkmişti.

"Ah Kuzen Leo her şeyin istediği gibi olmasını ister ama gerekli durumlarda ben hakkından geliyorum "

Leo ile tanışınca iki adamın ilişkisinin gayet iyi olduğunu görmüştü. Her ikisi de hem tip hem giyim tarzı olarak çok benzemekle birlikte Markos çok daha sakin, Leo ise sinirlenmeye daha yatkındı. Markos daha hesaplı, Leo ise içinden geldiği gibiydi. Leo Markos'a daha genç olduğunu hissettiriyordu evet, ama onun da kuzenine büyük saygı ve bağlılık duyduğu aşikârdı.

Leo açılış galasının büyük kısmını yanındaki modellerden biriyle, Anna ile geçirmişti. Anna bundan pek memnun değil gibiydi. Ama zaten fotoğraf çekimlerinde de mutlu değildi. Vanessa buna şaşırıyordu. Çünkü fotoğrafçı gün boyu onları azarlayıp durmuştu.

Şimdi Markos bundan hoşlanıp hoşlanmadığını soruyordu ve çekim bittiğine göre dürüst olabilirdi.

"Pek sayılmaz." dedi "Yani modellik pek bana göre değil."

"Ama harika görünüyor dun."

"Düşündüğünden daha zor bir iş." dedi genç kadın. "Bu kadar zor olacağı aklıma gelmezdi. Eminim sen de sadece güzel kıyafetler içinde öylece durmak sanıyorsun ama insan çok yoruluyor. Ve Sinyor Embrutti de bir hayli talepkar biriydi. Halta bazen hoş olmadığını bile söyleyebilirim."

"Sana karşı da mı? Çıkıp gitmeliydin, Bana söylemeliydin!"

"Hayır, dürüst olmak gerekirse ben iyiydim, yani en azından bana karşı o kadar ters değildi. Yani ne de olsa herkes sen ve benim..." Tereddüt etti.

Markos başını salladı. "Bu doğru." Sonra uzanıp genç kadının elini tuttu.

Vanessa konuyu değiştirdi ve "Kayak yapmayı ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Bilmem. Annem kayak yapıyordu ve beni de gittiği her yere götürürdü."

"Sana o mu öğretti?" Vanessa küçük bir Markos'u kayak yapmayı öğrenirken hayal etmekten keyif alarak gülümsedi.

"Hayır. Öğretmen tutardı."

Markos'un yüzü bozulmuştu. Annesinin en son derdi ona kendisi kayak yapmayı öğretmek olurdu herhalde. Yani her zaman Midece o andaki sevgilisi ile meşgul olmakla kalmazdı. Oğlunu yanında taşımasının tek nedeni onun güvende olduğundan emin olmaktı. Ne de olsa en değerli mal varlığı oğluydu ve güvende olmasını isterdi.

Vanessa onun yüzünün asıldığını fark edip konuyu değiştirdi. Markos kuzeni dışında ailesinden bahsetmezdi ve genç kadın buna saygı duyuyordu. Zaten genç kadının ailesinden de konuşmuyorlardı. Sadece bir defa Vanessa onu büyük anne babasının yetiştirdiğini ve onlarında artık hayatta olmamasından dolayı yalnız olduğunu anlatmıştı ve genç adam "Artık değil..." demişti sevgiyle gülümseyerek.

Vanessa rahat ve lüks yatakla, kuş tüyü yorgan arasında keyifle kıpırdadı. Markos kalkmış giyiniyordu. Genç kadın yatakta doğruldu ve bunu yaparken açılan göğsünü hemen kapattı.

Markos "Bunu yapman iyi oldu." dedi . "Bugün oyun oynayacak zamanım yok."

"Londra'ya mı dönüyoruz?" dedi Vanessa uykulu bir sesle. Parti sona ermiş misafirler tek tek dağılmıştı. Leo da gitmişti. Sonunda Anna'yı elde etmiş olsa gerekti çünkü Markos'a birlikte gideceklerini söylemişti. Vanessa onların da iyi olmasını istiyordu. O aslında bütün dünyanın iyi olmasını istiyordu. Çünkü Markos da ona hep güzelı yaşatıyordu. Markos olmadan yaşamayı nasıl düşünebilirdi ki? Düşüncesi bile dayanılmazdı. Şimdi Markos öncesi hayatı ve planları binlerce ışık yılı ötede gibiydi. Aklında ve hayatında sadece Markos vardı.

Gittiği her yere peşi sıra gidecekti. Her neresi olursa.

Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu ve düşünmek de istemiyordu. Şimdilik sadece bugünü yaşıyordu ve bugün isteniyor olmak ona yeterdi.

"Sen Londra'ya gidiyorsun evet. Ama ben Atina'ya gitmek zorundayım. Üzgünüm ama başımdan atamadım."

Genç kadının yüzü asıldı.

Onunla gitmek istediğini söylemek istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu. Markos Atina'ya sadece iş için giderdi ve bu da ona ayıracak zamanı olmayacağı anlamına gelirdi. Londra'daki muhteşem dairede oturup genç adam dönene kadar günleri sayacaktı.

"Tabi ki..." dedi. "Sence ne kadar sürer?"

Onu fazla kurcalamadığını umuyordu ne de olsa erkekler kurcalanmaktan hoşlanmazdı. Özellikle de Markos gibi erkekler.

Genç adam omzunu silkti ve kravatını düzeltirken "Bir kaç gün belki de bir hafta." dedi. "Hiç bilmiyorum."

"Umarım yolunda gider," dedi Vanessa. "İşin her neyse..."

Markos başını salladı. Atina'ya gitmesinin nedeni iş değildi, öyle olmasını tercih etse de. Babası onu çağırıyordu. Noel ve yeni yılda gitmemiştir. Vanessa ile Mauritius'a gitmişlerdi. Tabi babası bunu öğrenmişti ama bu konuyla ilgili yorumunu telefonda değil yüz yüze iletcekti.

Konuşmanın nasıl gideceğini biliyordu. Babası yaşlıydı ve tek oğlunun Rauvas adı konusunda üzerine düşeni yapmadığını düşünüyordu. Zaten annesi yüzünden yeterince acı çekmemiş miydi adamcağız? Babası artık torun sahibi olmayı ve son yıllarını huzur içinde geçirmeyi hak etmiyor muydu? Ve inatçı oğlunun ona aileye yakışan asil ve yunan asıllı bir gelin getirme zamanı gelmemiş miydi?

Ama hayır, Markos bencildi. Erkekliğini fahişelerle tüketiyordu. Ve Noel'de eve gelip kendine bir gelin adayı bulmak yerine kim olduğu belli olmayan bir kızla eğlence peşindeydi.

Tanrım Atina'ya gitmeyi hiç istemiyordu. Babasının suçlamalarını dinlemeyi de. Ama bunu yapmak zorundaydı ve sonra kendi hayatına geri dönecekti. Ona istediği her şeyi veren güzel kadınına.

Milyonlarca yıl bile geçse evliliği düşünmeyecek kadınına.

Ya da çocuk sahibi olmayı.

Ve âşık olmayı...

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 02, 2007, 07:44:28 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vanessa pencereden yirmi kat aşağıda uzanan Thames nehrine baktı. Ürperti. Sebep sadece havanın serinliği değildi.

İçindeki ürperti.

Markos yanında değildi çünkü.

Düşündüğünden uzun sürmüştü, bir haftayı geçmişti.

Onu çok ama çok özliyordu.

İçi bir tuhaftı. Çok bunalıyordu.

Ah Markos diye düşündü. Neden bu kadar uzun sürdü ki?

Onu böyle seviyor olması çok zordu. Hiç bir şey yapamıyor, sadece onu özliyor ve bekliyordu.

Hatta ona telefon açamıyordu bile. Ona verilen cep telefonundan sadece gelen aramaları alabiliyordu. Hatta onu numarasını da bilmiyordu. Özel sekreterini araması da kötü olurdu. Üstelik Atina'da iş peşindeyken aramasının ne yararı olurdu ki? Zaten Markos onu aramak istese bunu pekâlâ yapardı. Londra'ya geldiğinden beri ondan haber de alamamıştı.

Günler o kadar yavaş geçiyordu ki. Bu lüks daire iyi vakit geçirmek için her ayrıntıya sahipti. Her şey elinin altındaydı ama hiçbir şey istemiyordu. Gündüzleri alış verişe çıkmak onu biraz oyalıyordu. Müzelere, sinemaya konserlere gidiyordu. Ama genelde buralarda çiftler oluyordu ve Vanessa Londra'da kimseyi tanııyordu.

Daha önce Markos ile çıkınca onun çevresinden bazı insanlarla tanışmıştı tabi ama sadece onun yanındayken görüşebileceği insanlardı. Hiçbiri Markos olmadan onu davet etmeyi aklına getirmezdi. Zaten o da gitmek istemezdi. Sadece Markos yanındayken rahat hissediyordu kendini. Ve bütün bu insanlar onu sadece Markos'un yanındaki kadın olarak görüyordu hepsi bu.

Ama umurunda bile değildi.

Pencereden dışarı baktı.

Tek yapabildiği Markos'un geriye dönmesini beklemektir.

Tekrar yaşamaya başlamak için.

Markos'un ruh hali pek de parlak değildi. Sadece uçuşu rötar yaptığı için değil Atina'da pek de hoş olmayan bir on gün geçirdiği için. Babasından tahmininden de fazlasını işitmişti. Hatta babası bir yemek daveti vererek oğluna uygun gördüğü müstakbel ve yunanlı gelin adayını da davet etmişti.

Apollonia Dimitris, tam babasının isteyeceği bir tipti. Son derece şık bir kostümü vardı. Ve annesi aralarındaki sohbeti ilerletmek için fazla istekliydi. Markos içinden küfürler de etse o akşam elinden geldiğince kibar davranmak durumunda kalmıştı. Babası oğlunun ilerlediğinden ve artık bu aileye yeni mirasçılar gerektiğinden konu açınca kızın annesi de coşkuyla onaylamıştı.

Markos geceyi tamamlayınca kendini sakın odalardan birine atıp arka arkaya iki kadeh uzo yuvarlamıştı.

Tanrıya şükür sonunda Atina'dan uzaklaşmıştı. Ve babasından. Tanrıya şükür onu bekleyen kadın şık elbisesinin içinde bile hiçbir cazibesi olmayan o kadından çok daha sıcak ve farklıydı.

Vanessa onu büyük bir istekle bekliyor olmalıydı. Her şeyini ona sunmaya hazır.

On gündür seksten de uzak kalmıştı ve bu onun için fazla uzun bir süreydi.

Arabasına binince bacaklarını uzatıp rahatlamaya çalıştı. Eve varınca daha fazla gecikmeye tahammülü olmayacaktı.

"Markos!"

Vanessa terasta uzakları seyrederken, sürgülü cam kapının sesiyle arkasına dönüp sevdiği erkeği görünce gözlerine inanmamıştı.

Koşarak boynuna atladı.

"Beni özledin mi?" dedi Markos.

"Sensiz olmak çok berbat bir şeydi..."

Genç adam hafifçe güldü. Aldığı cevap çok hoşuna gitmişti. Onu tutup kendine doğru çekti ve çoktan sertleşen erkekliğine bastırdı.

Ve eğilip dudaklarını dudaklarına örttü.

Vanessa heyecan ve istekle başının döndüğünü hissediyordu. On gündür onu bekliyordu. Ve birden onu karşısında buluvermişti işte.

"Tanrım seni o kadar çok istiyorum ki..."dedi genç adam ve onu kucaklayıp yatak odasına götürdü.

Vanessa'nın yatağa uzanması ve her ikisinin de kıyafetlerinden kurtulması sadece bir kaç saniye sürdü.

Birbirlerine çoktan hazırdılar. Genç kadın vücudunu bir yay gibi gererek kendini erkeğine sundu ve Markos büyük bir arzuyla kendini onun içine itti.

Vanessa zevk dolu bir çığlık attı. "Ah tanrım. Markos..."

Her ikisi de hızla zevkin doruklarına tırmandılar.

"İşte bu uzun yolculuğa değdi."dedi genç adam.

Ve uzun uzun onu öptü.

Kısa süre sonra genç adam uyuyakalmıştı. Vanessa ise erkeğine tekrar kavuştuğu için minnettardı.

Markos duşun altında vücudundan aşağı sular süzülürken kendini harika hissediyordu. Seks ruh halini düzeltmişti. Daha önce ona bu kadar zevk veren bir başka kadın olmamıştı.

Vanessa sahip olduğu en kolay metrestti. Hiç bir talebi yoktu. Ne kıyafet ne mücevher hiç bir şey istemiyordu. Onu sürekli aramıyor, sıkboğaz etmiyordu. Ne yaptığını nerede olduğunu sormuyordu. Başka erkeklerde gözü olmadığından da emindi. Hatta bir defasında onu denemek için kuzeni Leo'yu nasıl bulduğunu sormuştu ve Vanessa ona bir deliye bakar gibi bakmıştı.

Leo ise Markos'u uyarıyordu. "Bence dikkatli ol, kendini bu kadar adayan bir kadın tehlikeli olabilir. Özellikle de evlilik konusunda senin kadar paranoyak olan birine. Seni paran için istediğini bildiklerin en azından neyle karşı karşıya olduğunu görmek açısından daha az zararlıdır."

Markos ise kuzeninden gelen bu uyarıyı yok saymıştı. Vanessa kendini ona adanmış mıydı? Bunun tehlikesi ne olabilirdi ki, sahip olduğu en kolay metrestti işte. İsteddiği her şeyi yapıyor, asla yakınmıyor ya da imada bulunmuyordu.

Ve onu yönlendirmeye de hiç çalışmıyordu.

Babasının bir varis istemesinden de bunalmıştı. Hayatta en son islediği şey dünyaya bir çocuk getirmektir. Acaba babası Markos için sadece bir DNA sağlayıcısı olarak büyümenin, oradan oraya sürüklenmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyor muydu?

Hayır, şimdi ne bunları ne de babasının dilinden düşmeyen uygunsuz yakıştırmalarını düşünmeyecekti. Hayatını farklı kompartımanlara ayrıralı uzun seneler olmuştu. Hayatının bir gerçek kısmı vardı ki buna idare etmekle yükümlü olduğu Rauvas Şirketler Topluluğu ve bu işin

ona sağladığı güzellikler vardı: güzel arabalar ve mükemmel kadınlar. Ve bütün bunlar sıkıcı tekrarlara dönüşüp hayatı sıkıcı olma riskine girdiği anda güzel Vanessa ortaya çıkmış ve bütün sıkıntısını alıp götürmüştü.

Ve bir de sırtını döndüğü aile hayatı vardı. Sadece sorumluluklarını yerine getirdiği ve babasını mutlu etmeye çalıştığı. Pekâlâ, o büyürken babası onun mutluluğunu pek fazla önemsemiş sayılmazdı. O zaman neden Markos babasının mutluluğunu önemsesindi ki?

Markos'un kaşları çatıldı. Babası uzun süren bir velayet mücadelesinden sonra dokuz yaşındaki oğlunu kazanınca onun yanında yaşamasını gerçekten istemiş miydi? Hayır, onu İsviçre'deki o yatılı okula postalamıştı. Üstelik yanında ona bakacak hiç kimse olmadan sadece kuzeni Leo ile. Annesine gelince o da oğlunun velayetini kaybedince sadece babasından para koparmak için bir araç gördüğü oğlunu pek fazla önemsemez olmuştu. Ve kendini hayatın tadını çıkarmaya adanmıştı.

Markos suyu kapattı.

Banyodan çıktı ve kalçasına bir havlu sarıp yatak odasına yürüdü.

Yatak boştu. Kaşlarını çattı. O uyandığında Vanessa uyuyordu ve genç adam erkenden Londra ofisine gideceği için onu uyandırmaya gerek görmemişti.

Yoksa ona kahvaltı mı hazırlıyordu?

Bunu yapmaya bayılıyordu. Bu da genç adama olan bağlılığının bir parçası olsa gerekti.

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 03, 2007, 07:12:43 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Vanessa dikkatli hareketlerle limuzinden indi. Serin havayı fark edince üzerindeki ince gece elbisesi üstüne sahte kürk aldığı için memnun oldu. Ama zaten soğuğa sadece Markos hemen arkasından limuzinden inip elini omzuna atana kadar maruz kalacaktı. Ve birlikte kapı açık halde onları bekleyen West End Hotel'e gireceklerdi.

Daha önce Markos ile bu otele gelmişti. Ama bu akşam salonlardan birinde verilen bir parti için buradaydılar. Çok şık bir gece olacaktı. Markos ondan çok şık bir elbise seçmesini istemiş, hatta bu kez modaevine onunla birlikte gitmişti. Derin bir dekoltesi olan taşlarla işli göz alıcı bir elbiseydi. Ve bu akşam hazırlanmak için kuaför, manikürcü ve makyözün usta ellerinin altında tam iki saat geçirmişti.

"Nefes kesiyorsun." demişti Markos onu görünce. "Ve eksik olan tek bir şey var."

Vanessa otelin lobisinde ilerlerken o eksik olan parçayı boynunda fazlasıyla hissediyordu. Dekoltesinin en göz alıcı noktasında parlayan kocaman bir pirlanta kolyeydi bu.

"Ah Markos..." demişti genç adam kolyeyi boynuna takarken. "Bu çok güzel."

Ve şimdi sevdiği erkeğin kolunda ilerlerken çok ama çok güzel görünüyordu. Sonunda mide rahatsızlığından da kurtulmuştu. Kendini tekrar çok sağlıklı hissetmeye başlamıştı ve bu durum aynadaki görüntüsüne de yansımıştı. Bütün bu çaba hep Markos içindi. Ona her bakışında içi eriyordu.

Ve duygularının yoğunluğu bazen genç kadını ürkütüyordu. O kadar yakışıklı, etkileyici ve güçlü görünüyordu ki. Bütün gün, bütün gece, sonsuza dek gözünü ayırmadan ona bakabilirdi.

"Markos!"

Markos gibi smokin giymiş bir adam salonun öbür ucundan onlara doğru geliyordu. Adam yunanca konuşuyordu ve Vanessa Markos'un gerildiğini gözden kaçırmamıştı.

"Cosmo." dedi Markos.

Diğer adam da Markos'un yaşında olsa gerekti ama kesinlikle yakışıklılık konusunda onunla alakası yoktu.

Aralarında Yunanca konuşmalarına rağmen adam sürekli Vanessa'yı süzüyordu. Ve genç kadın bundan hiç hoşlanmamıştı. Erkeklerin ilgisini çekmeye alışıkta ama bazen durum rahatsız edici olabiliyordu ve şimdi de öyleydi.

"Haydi, Markos, bencillik etme. Bizi tanıştır." dedi adam birden İngilizceye dönerek.

Markos bir an tereddüt mü etmişti yoksa? Etmmişti ve Vanessa bunun için minnettardı.

"Vanessa bu bey Cosmo Dimitris. Cosmo..."

Ama Cosmo resmi tanışmanın bitmesini beklemeyecekti. Uzandı ve genç kadının elini iki eliyle tuttu.

"Çok seksi. Kesinlikle Markos, onları nasıl seçeceğini çok iyi biliyorsun..."

Ve her ne kadar Markos ile konuşuyorsa da gözleri yine Vanessa'daydı.

Vanessa hemen elini çekti. Adam şimdi Markos'a başka bir şey söylüyordu ama her ne diyorsa Markos'un bundan pek hoşlanmadığı belliydi. Cosmo bunu önemsemedi bile ve tekrar İngilizceye dönerek "Haydi gelin bir şeyler içelim. Çok zamanımız var." dedi.

"Bizim için değil." dedi Markos. Hafifçe selam verdi ve genç kadını kolundan tutup oradan uzaklaştı. Vanessa adamdan kurtuldukları için çok memnun olmuştu. Bu adam her kimse sürüngenin içkiydi.

"O da kimdi?" diye sordu elinde olmadan. Onun gibi biriyle tekrar karşılaşmamayı umuyordu.

"Kafanı yormaya değecek biri değil." dedi genç adam. Cosmo'yu burada görmeyi beklemiyordu ve Vanessa ile bu kadar ilgilenmesinden de hoşlanmamıştı. Vanessa ondan hiç etkilenmiş gibi değildi elbette, zaten genç kadın onun için bir başka erkek olamayacağını her durumda açıkça belli ediyordu. Dönüp ona baktı, Tanrım, her zamanki gibi göz alıcıydı. Her zaman çok güzeldi ama bu akşam kendini bile aşmıştı. Etrafa ışık saçıyordu.

Asansörlere gelince durdular ve genç adam düğmeye bastı. Ve o anda asansörün kapıları açıldı ve içinden iki kadın çıktı.

Markos donup kalmıştı.

Lanet olsun! Cosmo neden onu uyarmayı akıl etmemişti sanki! Ve cevabı o anda belirdi.

Belki de bunun eğlenceli olacağını falan düşünmüştü. Ama hiç de eğlenceli değildi.

Markos Constantia Dimitris'in onu hemen tanıdığından emindi. Ama her şey o kadar hızlı gelişmişti ki kadın yanlarından selam vermeden geçip gidecek gibiydi. Ama kızı onun gibi değildi. Markos genç kadının bir an tereddüt ettiğini fark etti. Ve genç kadın olduğu yerde durdu.

"Apollonia!"

Annesinin sesi emreder gibi çıkmıştı. Apollonia bir an ne yapacağını bilemez gibi durdu ve annesinin neden yakında belki de damadı olacak adamı görmezden geldiğini anlamayarak baktı. Ve işte o anda gözleri Markos Rauvas'un yanındaki genç kadına kaydı.

Ve o anda yüzü kızardı. Markos Apollonia'nın gördüğü güzellikten etkilendiğini fark etmişti, Markos annesinin kızını erkeklerin farklı olduğu konusunda uyardığından emindi. Ancak genç kadın bu farklılığı bu kadar bariz şekilde görmeyi beklemiyor olsa gerekti.

Ve Constantia kızını hemen oradan uzaklaştırdı. Ve Apollonia kıpkırmızı halde annesini izledi. Markos Vanessa'yı hızla asansöre çekip düğmeye bastı.

Lanet olsun diye düşündü genç adam. Buna hiç gerek yoktu. Cosmo Dimitris denen o pis herif annesi ve kız kardeşinin de otelde kaldıklarını söyleme zahmetine katlanmamıştı. Markos onların İngiltere'ye geldiğinden de habersizdi.

Birden canı iyice sıkıldı. Yoksa Constantia kızını bilerek mi Londra'ya getirmişti? Belki de babası oğlunun orada olduğunu söylemişti. Ve eğer öyleyse bu can sıkıcı karşılaşma en azından bir amaca hizmet etmişti. Dimitris kadınları bu şehirden ayrılmadığı sürece her yere yanında Vanessa ile gitmeye özen gösterecekti. İstenmeyen gelin adaylarını uzak tutmanın en iyi yolu metresinizle ortaklıklarda dolaşmaktı.

Bakışları tekrar güzeller güzeli Vanessa'ya kaydı. Bu kadar güzel bir metresi olan hangi erkek evlenmek isterdi ki? Parmağının ucuyla genç kadının çıplak kolunu okşadı ve onun tepki verdiğini görünce keyifle güldü.

Gerçekten çok ihtişamlı bir davetti. Vanessa ev sahibinin kim olduğu konusuna en ufak bir fikir sahibi değildi ama zaten önemi de yoktu. Markos'un yanında olmak yeterliydi. Genç adam dört dili ana gibi konuşuyordu, Vanessa ise sadece İngilizce biliyordu. Bu yüzden zamanının çoğunu kibarca gülümsemek ve şampanyasından yudum almakla geçiriyor olsa da sıkılmıyordu. Zaten genelde ona hitap eden pek insan da olmuyordu.

Ve O sevimsiz Cosmo denen adam da buradaydı. Salonun diğer ucundan dişlerini göstere göstere gülümsediğini görünce ona hemen sırtını dönmüştü. Herhalde o da davetliydi ama çok şükür ki tekrar Markos'un yanına gelmemişti.

Markos yanındaki bir adamla Fransızca konuşurken genç kadın yapmayı en çok sevdiği şeyi yaparak sevdiği erkeğe baktı. Markos tamamen mükemmelin vücut bulmuş haliydi.

Genç adam ona döndü ve "Vanessa?" dedi. "Bana bir dakika izin verir misin lütfen?"

'Tabi ki.' dedi Vanessa. Markos bir başka erkek gurubunun yanına gitmişti. Araya başkaları girince Vanessa artık onu göremez oldu. Ve bir süre orada kendini aptal gibi hissederek sıkıntı içinde dikildi.

Ve sonra hemen yanından bir ses duydu.

"Ah tanrım bakıyorum terk edilmişsin. Markos'un ki ne büyük aptallık."

Ah Cosmo Dimitris hemen yanı başındaydı işte. Lanet olun!

Vanessa hemen şampanyasından bir yudum aldı,

"Markos kesinlikle ağaçtaki en iyi meyveyi seçmeyi biliyor..."dedi adam yılışık bir tavırla. "Siz ikiniz uzun süredir mi birliktesiniz?"

Vanessa kibarca gülümseye çalışarak "Eylülden beri." dedi.

"Uzun sürmüş..."dedi Cosmo. "Ama sen de zaten sıra dışısın." Genç kadına eğildi ve "Markos Rauvas sadece en iyileri alır." Ve sonra sevimsiz bir kahkaha attı. Genç kadının gözleri Markos'u aradı ama hala az önceki gurubun içindeydi. Bir an onun yanına gitmek istedi ama sonra kendini tuttu. İş konuşurken rahatsız etmek istemezdi.

Bu yüzden de olduğu yerde kaldı.

Ama Cosmo Dimitris'in de bir yere gitmeye niyeti yok gibiydi. İçeceğinden büyük bir yudum aldı.

"Pekâlâ..." dedi adam ısrarcı sesiyle. Ve sonra uzanıp çirkin eliyle genç kadının boynunda kolyeye dokundu. "Çok güzel." Ve sanki kazayla olmuş gibi Vanessa'nın çıplak tenine dokundu. "Ben olsam sana zümrüt verirdim." dedi. "Teninin rengine daha uyardı.

Söylesene gelecek için planların ne? Bunu bilmek çok hoşuma giderdi."

Vanessa daha yeni tanışmalarına rağmen gelecek planlarını sorma kabalığı gösteren bu adamdan nefret etmişti. Ona nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemeden adamın yüzüne sadece boş boş baktı.

"Aslında çok eğlenceli olurdu..." dedi Cosmo. "Aile içinde tutmak. Aslında ben fazlasıyla mutlu olurdum. Yani senin düşeceğin çıkmaza bir çözüm olmak konusuna..."

Bu adam ne diyordu böyle? Vanessa aslında bilmek de istemiyordu. Sadece bir an önce yanından gitmesi için sabırsızlanıyordu.

Ama iğrenç adam ona doğru eğildi ve "Markos'un senin gibi eşsiz metresten olması ne üzücü olacak..." dedi. "Ama onun kaybı benim kazancım olabilir. Tabi senin de. Onun kadar cömert olacağımdan emin olabilirsin. Bana gelmekle kaybın olmaz."

Vanessa keskin bir hareketle bir adım geri kaçtı.

"İzninizle..." şok ve hayret beyninde uğultulara neden olmuştu. Bu adam bunu gerçekten de söylemiş miydi? Hızla onun yanından uzaklaşıp Markos'un hala sohbet ettiği guruba yürüdü. Titreyen bir sesle "Markos..."dedi. Diğer erkekler susmuştu. Vanessa bir konuşmayı böldüğünü fark ederek ürperdi. "Lütfen beni affedin." dedi. Ve gülümsedi.

Ama kimse konuşmaya devam etmedi ani bir sessizlik olmuştu. Ve birden tek tek hepsi uzaklaşmaya başladılar. Vanessa kolunu tuttuğu Markos'un gerildiğini fark etmişti.

"Çok üzgünüm." dedi. "Araya girmek istemedim... Ben sadece..."

"Bir kaç dakika içinde döneceğimi söylemiştim." dedi Markos keskin bir sesle.

Vanessa ne diyeceğini bilemiyordu, boğazına bir yumru düğümlenmişti.

"Ne oldu?"

Ama genç kadın konuşamıyordu.

"Az önceki Nerailles Courcy düküydü."

"Üzgünüm, kim olduğunu bilmiyordum..."

"Belli oluyor." Genç adam içini çekti. "Pekâlâ, unutalım gitsin. Olan oldu. Lütfen bir defaki sefere beni beklemenı söyledüğimde buna saygı göster."

Sesinde Vanessa'nın daha önce hiç tanık olmadığı bir sivrilik vardı. Genç kadın yavaşça elini onun kolundan çekti.

"Üzgünüm Markos..." dedi.

"Vanessa..." dedi Markos içini çekerek. "Bak bazı insanlar rahattır ama bazıları da Dük gibi, daha farklıdır. Seni onunla tanıştırmazdım."

"Benim için fazla büyük değil mi?" Vanessa gülmeye çalıştı ama başaramadı. "Benim gibi sıradan insanlarla konuşamaz değil mi?"

Vanessa genç adamın gözlerini gözlerinin içine diktiği fark etti. Tam o sırada bir başka adam onlara doğru yaklaştı ve Markos da onu selamladı.

Ve Vanessa da kendini rahatlatmaya çalıştı. Az önce yaşadığı iki sevimsiz olay hiç önemli değildi. O Markos ile birlikteydi ve önemli olan da buydu.

Akşamın kalan kısmı olaysız geçmişti. Pekâlâ, Vanessa bu ışıltılı dünyaya ait olmayabilirdi ama öğrenebilirdi. Aslında daha önce böyle sevimsiz bir olay yaşayabileceği de hiç aklına gelmemişti. Daha önce de sevimsiz bakışlarla karşılaşmıştı ama bu bakışlar daha ziyade onun Markos'un yanında olmasından hoşlanmayan hemcinslerine aitti. Ama Markos bu konuda kendini kötü hissetmesine hiç izin vermemişti. Kadınların ilgisine alışık olmalıydı ama hiç bir tanesi ile flört etmiyordu. Her zaman özenli ve sahipleniciydi.

Ortalıkta dolaşp şampanyalarını yudumlarken aklına hiç de düşünmek istemediği bir konunun takılmasına engel olamadı.

Gelecek planları. Gerçekten de gelecek planları neydi?

Bu düşünceyi hemen kafasından atmaya çalıştı. Bunları düşünmek istemiyordu. Gelecek planı yoktu evet. Şu an için sadece Markos ile birlikteydi ve hepsi buydu işte.

Ama ne kadar zaman için?

Bu düşünce beyninin içinde bir arı gibi vızıldayıp duruyordu. Bunları düşünmeyecekti. Çünkü

düşünmediği sürece rahatsız da olmazdı. Şu anda çok mutluydu ve Markos onun için iyiden de öteydi. Ve şimdilik bu ona yeterdi.

Bir kalbin isteyeceği her şeye sahipti. Dönüp sevdiği adama baktı. Markos bir başkasıyla konuşuyor olmasına rağmen genç kadına anlamlı gözlerle baktı ve tuttuğu elinin avucunun içinde hafifçe sıktı. Vanessa da mesajı almıştı.

Çok kısa süre sonra partiden ayrıldılar.

Vanessa buz mavisi elbiseyi başından geçirdi ve elbisenin vücudunu sardığını fark etti. Aynadaki görüntüsüne baktı.

Kilo mu almıştı? Sanki elbise karın kısmında biraz dar gibiydi. Oysa sadece bir kaç hafta önce bir kokteyl partiye gitmek için giydiğinde elbise gayet güzel duruyordu.

Tekrar aynaya baktı. Pekâlâ, gayet güzel görünüyordu. Elbise bil az sıkı olmuştu hepsi o kadar. Belki de temizlemecide çekmişti.

Yediklerine o kadar dikkat ediyordu ki kilo alması mümkün değildi. Markos'un yanında vücudunun bozulmasını riske atamazdı. Ona mükemmel görünmek istiyordu, her zaman. Sorun şuydu ki hayatları her zaman çekici yemeklerin arasında geçiyordu. Bu yüzden de elinden geldiğince spor yapmaya gayret ediyordu.

Böylece hem vücudunu koruyor hem Markos'un enerjisine uyuyor hem de onun çalıştığı zamanlarda vakit geçirebiliyordu.

Evet, bu elbise kesinlikle dardı. Bu durumda egzersiz süresini arttıracak ve yemeği kesecekti. Belki sadece bir iki kilo almıştı ama daha önce orada olmayan bir göbek oluştuğundan emindi.

Belki de sadece adet dönemi ile ilgiliydi. Genelde bu konuda pek sorun yaşamazdı ama belki de çok aktif bir seks hayatı olduğu için biraz değişim olabilirdi. Aslında yeni adet görmüştü ama bu kez Avusturya'dakinden de kısa bir adetti bu.

Yatak odasından gelen telefon sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve cevap vermek için hızla odaya geçti.

"Alo?" dedi nefes nefese.

"İyi akşamlar Vanessa, seni yatakta mı rahatsız ettim? Ya da belki de banyodaydın." Bu ses kesinlikle Markos'un sesi değildi.

"Kimsiniz?" dedi sert bir sesle.

Hattın diğer ucundan bir kahkaha yükseldi.

"Beni bu kadar çabuk mu unuttun? Kendimi hatırlatmam gerekecek. Geçen akşam Markos'un seni tek başına bıraktığı davette tanışmıştık."

Tanrım bu Cosmo Dimitris'ten başkası değildi.

"Markos şu anda burada değil."dedi. "Aradığınızı söylerim."

Adam yine bir kahkaha attı. "Aslında ona benim yatakta ondan daha iyi olduğumu söylemeni isterdim ama bunun için henüz erken. Pekâlâ, onun yanından taşınmak konusunu düşündün mü?"

Haftaya Meksika'ya uçuyorum ve orada vahşi partiler vereceğim. Gerçekten de çok hoşuna..."

Vanessa telefonu hızla kapattı. Ah ne iğrenç bir adamdı. Bunları söylemeye nasıl cüret ederdi. Artık mesajı aldığı umuyordu.

Ama Cosmo Dimitris'in hiç bir mesaj almaya niyeti yoktu. Ertesi gün binanın altındaki spor salonundan dairelerine çıkarken kapıcı genç kadına bir paket uzattı. "Özel teslimat." dedi.

Genç kadın içinde ne olduğunu merak ederek yukarı çıktı. İçinde çok şık bir mücevher kutusu vardı ve bir de kart iliştilmişti.

"Bu kutunun içinde olması gereken kolye Meksika'da... Beni ara, senin olsun."

Ve altında da bir telefon numarası vardı. İsim yoktu ama zaten gerek de yoktu. Bu hediyeyi hangi sürüngenin göndereceğinden hiç şüphesi yoktu. Kutuyu açtı. İçinde çok şık bir zümrüt bilezik vardı. Bir an bundan nasıl kurtulacağını düşündü.

Ne de olsa o iğrenç adamın nerede yaşadığını bilmiyordu. Neyse ki kutunun altında mücevhercinin telefonu vardı. Kutuyu onlara iade edebilirdi. Kimin aldığı bilirlerdi ve ona iade ederlerdi.

Arkasından yükselen ayak sesiyle hızla döndü.

Markos çalışma odasından çıkıyordu.

İçgüdüsel olarak heyecanlandı ve kutuyu arkasına sakladı. Markos'un evde olduğunu bilmiyordu.

"Arkanda ne var?" dedi genç adam.

"Hiç."

"Ama bir hiç için fazla suçlu bir görüntün var."

"Sadece reklâm posta..." dedi Vanessa.

"Reklâm postaları aşağıda ayıklanıyor. Pekâlâ, söyleme ben tahmin edeyim. Hamilelik testi mi yoksa?"

"Ne?"

Markos onun yüzünün aldığı ifadeyi görünce "Yani en kötü ihtimal değil demek." dedi. "Pekâlâ, başka seçenek ne olabilir? Mesela gizli bir hayranından bir hediye?"

Genç adam bunu muzip bir şekilde söylemişti ama Vanessa'nın bütün kanı çekildi. Markos'un yüzü de değişivermişti. Genç kadın herhangi bir hareket yapamadan Markos hızla yanına geldi ve elindeki kutuyu aldı.

Ve hiçbir şey söylemeden kutuyu açıp içindeki kartı okudu.

"Pekâlâ, zümrütlerin kalanını toplamak için seni Meksika'ya davet eden kim bakalım?"

Vanessa'nın ensesinden aşağı buz gibi bir kova su dökülmüştü sanki. Markos'un onunla bu şekilde konuştuğunu hiç hatırlamıyordu. Hatta kimseyle böyle konuştuğunu bilmiyordu. Taki ve Stelio ile bile bu çelik gibi soğuk sesle konuşmazdı.

Çaresiz gözlerle baktı.

"Evet?"

Genç adamın yüzü son derece ciddi ve mesafeliydi. Hiç de Markos gibi değildi.

"Gitmek niyetinde misin?"

Bu sözler genç kadını kendine getirdi. "Tabi ki hayır, o iğrenç adamla sokağa bile çıkmam."

"Kim bu adam, söyle bana?"

Vanessa geriye doğru bir adım attı ve başını dikleştirdi.

"O gün otelde karşılaştığımız korkunç adam. Cosmo ya da adı her neyse..."

Markos gözlerini kıstı. "Cosmo mu? Cosmo mu sana bu bileziği gönderdi? Ondan böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünmesinin nedeni ne? Ya da onunla Meksika'ya gideceğini?"

Sesinde öfke vardı. Hatta belki de öfkeden öte bir şey...

Suçlama.

Vanessa bir tokat yemiş gibi olmuştu.

"İnan bana bunun nedeni ben değilim." dedi. "Bu harika fikre tamamen kendisi varmış. O gece sen o Fransız dükü ile konuşurken yanıma geldi ve kanımı dondurdu. Şimdi bunu ona geri gönderebilirsin belki..."

"Ne?"

"Evet, aynen öyle. O akşam yanıma geldi ve benim onun metresi olabileceğimi ima etti."

Markos yunanca bir şeyler sıraladı. Vanessa anlamını bilmese ile pek hoş şeyler söylemediğinden emindi.

"Suratına bir tokat atmadığım için şanlıydı." dedi Vanessa öfkeyle. "Bu yüzden senin yanına gelip konuşmanızın arasına girmek orunda kaldım. Terbiyesizlik etmek istemedim ama o sürüngen beni çok üzdü. Onun metresi olabilirmişim. Hah!"

Markos'un yüz hatları hala sertti ama Vanessa artık öfkesinin hedefinin kendisi olmadığını biliyordu.

"Herhalde hala bana ait olduğunu söylemişsindir." dedi. "Ya da seni himayesi altına alacak başka birine ihtiyacının olmadığını."

Genç kadın ürpermişti.

"Markos, lütfen yapma. Lütfen sözünü bile etme. Bu çok korkunç bir şey..."

"Cosmo Dimitris benden metresimi alamayacağını pekâlâ biliyor olmalı..."

"Markos lütfen o kelimeyi ağzına alma. Onun gibi bir sürüngen için bile olsa." Metres kelimesi suratına bir tokat gibi inmişti.

Markos ona doğru bir adım attı, yüzünü avuçlarının arasına alıp alnına bir öpücük kondurdu.

"Sen kimsenin değil benim metresimsin..."

Ama Vanessa hala son derece üzgündü.

"Lütfen, lütfen o kelimeyi kullanma. Şaka yapmak istediğini biliyorum ama korkunç bir kelime..."

"Şaka mı?" Bu kez şaşırın Markos gibiydi.

Vanessa kafasını kaldırıp ona baktı. "Şey... Yani metresin olduğumu söylemen tabi ki bir şaka olmalı."

Markos elini çekti. "Benim metresim olmanın bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

Vanessa allak bullak olmuştu. "Ben... Anlamıyorum..."

"Neyi anlamıyorsun? Neredeyse altı aydır metresimsin ve bütün bu süre boyunca sen..."

Vanessa başını sert bir hareketle kaldırıp ona baktı. İnanamıyordu.

"Lütfen Markos, söylemek üzere olduğun şeyi söyleme..."

"Neyi söylemeyeyim Vanessa, hiç bir şey anlamıyorum."

Vanessa'nın sesi güçlükle çıkmıştı. "Metres deyip duruyorsun. Bu bir şaka değil mi Markos, bana bunu söyleyip durman bir şaka olmalı."

Genç kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kalbi gümbür gümbür atıyordu. Burada yolunda gitmeyen bir şey vardı. Ya da o bir şeyi yanlış anlıyordu. Evet, öyle olmalıydı. Markos İngilizceyi o kadar iyi konuşuyordu ki bazen onun yarı Yunanlı olduğunu unutuveriyordu. Belki de onun kafasını karıştıran kendisiydi.

"Tekrar ediyorum." dedi Markos. "Neden beni metresim olmanın şaka olduğunu düşünüyorsun?"

Vanessa gözlerini yumdu ve sonra tekrar açtı. "Anlamıyorsun. Metres kelimesini şaka olarak kullandığını biliyorum ama komik değil Markos. Üzgünüm. Bu tiksindirici bir şey..."

Genç adam olduğu yerde kalakalmıştı.

"Benim metresim olmanın tiksindirici olduğunu mu düşünüyorsun yani?" Markos'un öfkeleniği belliydi.

Ve Vanessa birden onu anlamayanın Markos olmadığını fark etti. Kendisi Markos'u anlamıyordu.

'Ah Tanrım... Çok ciddi. Gerçekten ciddi. Şaka falan yapmıyor...'

Kendi sesini duydu ama sesi son derece cılız çıkıyordu.

"Ciddisin değil mi? Yani metres derken gerçekten metres demek istiyorsun..."

"Neden demek istemeyeyim ki tanrı aşkına? Tabi ki metresimsin. Uzun süredir benimle yaşıyorsun thee mou!"

Belki de metres kelimesinin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu.

"Vanessa neler oluyor? Cosmo'nun seni çok üzdüğünü biliyorum. Ama senin yanma bir daha yaklaşamayacak. Söz veriyorum. Sen benimsin ve bunu sen de çok iyi biliyorsun!"

Genç kadına sarılmaya yeltendi. Bütün öfkesi silinip gitmişti ve tekrar eski Markos olmuştu. Tanıdığı Markos.

Gerçekten tanıyor muydu peki?

Geri çekildi ve ondan uzaklaştı.

Kalbi hala gümbür gümbür atıyordu.

"Metresin..." dedi.

Korku içindeydi.

Markos ona öylece bakıyordu. Sonra yavaşça başını salladı.

"Evet metresim. Vanessa, nedir bu? Neden böyle yapıyorsun? Neler oluyor?" Bir süre anlamaya çalışır gibi genç kadına baktı. Kaşları çatıktı.

Vanessa hiç bir şey söyleyemiyordu. Boğazı kupkuru olmuştu.

"Tanrım..." dedi Markos. "Sana başka ne söyledi? Cosmo Dimitris sana başka ne dedi?"

Sesinde aceleci bir sertlik vardı.

"Hiç bir şey..." dedi genç kadın. Ve o anda Markos'un yüzünün gevşediğini gördü. Vanessa bir an için bunun nedenini merak etti.

Bir yanlış anlaşılma olsa gerek diye düşündü. Bu kelimenin İngilizce anlamını bilmiyor! Bilmiyor işte!

"O zaman neden bu kadar üzgünsün?"

Vanessa ona baktığı. Sevdiği erkeğe, kendini tamamen ellerine bıraktığı erkeğine. Üzülmemeliydi.

Bu kelimeyi tam anlamıyla bilmediği içindi her şey. Herhalde yunanca karşılığı tam olarak net değildi. Hepsi buydu işte.

Bunun onu bu kadar etkilemesine izin vermemeliydi.

Derin bir nefes aldı. Bir kelime bu kadar önemli olabilir miydi? Hiç bir şey Markos ile yaşadığı şeyle karşılaştırılmazdı. Ve bunu tek bir kelime yüzünden tehlikeye atmak çok yanlış olurdu.

"Vanessa?"

Genç adamın sesi yine değişmişti ve o sabırsız haline bürünmüştü.

Yutkundu. Hayır, mutsuz olmayacaktı. Bu aptalca ve gereksiz bir şeydi. Ve bunun bütün kaynağı o

sürüngenden başkası değildi. Markos öyle biri değildi. O tamamen farklı biriydi, düşünceli, şefkatli ve önemseyen.

Onu neden bu kadar sevdiğine hiç sasinmıyordu.

"Üzgünüm Markos..." dedi titrek bir sesle. "Aptal gibi davranıyorum Sorun yapacak bir şey ortada.

"Lütfen, lütfen beni affet."

Genç adam ona kollarını açtı ve Vanessa kendini bu kollara bıraktı. Kendini güvende hissetmesi uzun sürmedi.

"Aptal kız..." diye mırıldandı genç adam. Ve onu öpmeye başladı.

Ve o anda Vanessa için her şey silinip gitti.

Bir tek bu an ve onun öpüşü gerçekte.

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 03, 2007, 07:13:19 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Markos yattığı yerde kıpırdandı. Kalkmayı hiç istemiyordu ama daha fazla burada kollarının arasında Vanessa ile yatamayacağını biliyordu. Bu saatte dairede olmasının tek nedeni ona veda etmektir. Bu akşam iş için Melborune'ye uçacaktı ama bu sadece 2 günlük bir seyahattir. Çok yoğun olacağı için genç kadını da sürüklemek istememişti.

Aslında bunu istemiyordu. Genç kadın göğsünün üstünde saçları dört bir yana yayılmış halde yatarken ve yumuşacık ama diri vücudunu yakınında hissederken onu bırakıp gitmek hiç kolay değildi elbette.

Vanessa mahmur gözlerle ona baktı.

"Zaman geldi mi?" dedi. Sesinden üzüldüğü belli oluyordu.

"Uzun sürmeyecek." dedi onu teskin etmeye çalışarak. "Hafta sonu burada olacağım." Dönüp onu dudaklarından öptü ve kalkıp banyoya yürüdü.

O banyodan dönünce Vanessa da kalktı ve üzerine şeftali rengi ince sabahlığını geçirdi. Saçları dağınıktı ve ona çok seksi bir hava veriyordu. Ona bakınca Markos'un içine bir şeyler kıpırdanmıştı. Onu bırakmak istemiyordu. Bir an için ona hemen giyinip hazırlanmasını ve onunla gitmesini söylemek geçti içinden ama sonra mantığı baskın çıktı. Sadece uzun bir uçuş olmakla kalmayacaktı. Oradaki bir akşamını yengesi, yani Leo'nun annesi ile geçirmesi gerekecekti. Yengesi eşini kaybettikten sonra oraya taşınmıştı ve Markos Vanessa'yı tabii ki ona götürmezdi.

Diğer taraftan yengesi Constantia Dimitris ile arkadaştı ve eğer Vanessa yanında olursa yengesine hemen onu arayıp damat adayının artık boşta olmadığını haber vereceğinden de emindi.

Bir an içinde o tanıdık sıkıntı nüksetti. Constantia iki kez ofisini aramıştı. Bir defasında ondan kızı ve kendisine tiyatrodaki eşlik etmesini rica etmişti. Daha sonra da başka bir şey için aramıştı. Markos işlerini bahane etmişti. Bu kadın niyetini çok fazla ortaya dökmeye başlamıştı.

Kaşları çatıldı. Cosmo Dimitris'e gelince o adam sınırı çoktan aşmıştı. Zaten Atina'da aynı sosyal çevre içinde bulunmaktan doğan bir tanışıklık ötesine bir arkadaşlıkları yoktu. Cosmo gibi bir adamın Vanessa'yı arzulayacağını biliyordu, hangi canlı kanlı erkek bunu yapmazdı ki? Ama bu şekilde bir girişimde bulunmak bu konu bile olamazdı. Bu bir arkadaşı sırtından vurmanın ötesinde bir şeydi. Onları gören herkes Vanessa'nın Markos'a ne kadar bağlı olduğunu anlayabilirdi. Bu durumda Cosmo girişimi için Vanessa'nın mutsuz görüldüğü bahanesini de kullanamazdı.

Yüzü gerildi. Cosmo'nun neden Vanessa yakında boşta olacakmış gibi davrandığını biliyordu aslında. Çünkü bunu Markos'un yakında boşta olmayacağı ile ilişkilendirmişti. Bir kadınla evlenmek metresini hayatından çıkarmak demekti.

Markos dolabına gitti ve bir gömlek çıkardı.

Belki de yapması gereken Cosmo ve Constantia'ya hiç bir şekilde Apollonia ile evlenmesinin sözü konusu olmayacağını açıkça belirtmesi gerekiyordu.

Ya da başka her hangi bir kadınla.

Ve eğer bu babasının sonsuza dek hayatından çıkması demekse varsın öyle olsun!

Gözleri yatağı toplayan Vanessa'ya kaydı. Genç kadın hemen hiçbir işi hizmetkârlara bırakmıyordu. O bir kadında istediği her şeye sahipti. Hiç bir talebi ya da kaprisi yoktu ve son derece uyumluydu. Vanessa'nın neden onun için mükemmel bir metres olduğuna dair liste sonsuza kadar uzayıp gidiyordu.

Gömleğini giyerken vücudunun hala Vanessa ile geçen seks dolu bir gecenin izlerini taşıdığını düşündü. Vanessa gerçekten o güne kadar sahip olduğu en mükemmel metresi.

Pantolonunu giyerken dün akşamki sevişmeleri öncesinde yaşadıkları o sevimsiz sahneye hala bir anlam veremiyordu. Cosmo o zümrüt bileziği gönderirken çizgiyi aşmıştı. Ve tamam, Markos da bir an için genç kadının o daveti kabul edebileceğini düşünürken fazlasıyla kabalık etmişti ama bunun mümkün olmadığını gördüğü anda Vanessa'nın bu durum için onu suçlamadığını anlamasını sağlamak için elinden geleni yapmıştı.

Pekâlâ, o zaman neden öngörülebilir bir gelecek boyunca Vanessa'nın metresi olacağını ima ettiği zaman genç kadın bu kadar tepki göstermişti? Buna hiç anlam veremiyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itmeye çalıştı. Belki de şu anda adet öncesi hassas dönemi geçiriyordu. Eğer öyleyse Melbourne dönüşüne yazık ki savaş dışı olacaktı.

En son ne zaman adet gördüğünü hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı ama nedense sanki her zamankinden uzun bir süre geçmiş gibi gelmişti.

"Markos?"

Vanessa yatağı düzeltmiş onun yanına geliyordu. Tanrım o kadar güzeldi ki. Uzun boyluydu ve ışık saçıyordu. Saçları omuzlarından aşağı böyle özgürce dökülürken insanın aklını başından alıyordu.

"Gitmeden bir şeyler yemek ister misin? Bir şey yapayım mı? Ya da sadece kahve?"

Cevap olarak onu kollarına aldı. Yumuşacık ve sıcacıktı. Onu kollarında tutmak öyle güzeldi ki. Bir an durup o anın tadını çıkardı.

Onu bırakmayı hiç istemiyordu.

Ama Melbourne uçağı beklemezdi. Bu yüzden isteksizce uzaklaştı.

"Sadece kahve..." Onu kollarından tutarak gözlerinin içine baktı. Seni özleyeceğim." dedi.

Bir an genç kadının gözlerinde bir parlaltı gördüğünü sandı. Şu anda gerçekten de gitmeyi hiç istemiyordu.

Ama iş işti ve onu bekleyen toplantılar vardı. Sadece kendisinin yapacağı türde işlerdi, müdürleri halledemezdi. Bir an için Rauvas Şirketler Grubu'nun olmamasını diledi. Belki o da Leo'nun yaptığını yapıp tropik bir yere kaçabilir ve yanında güzel bir kadınla hayatın tadını çıkarabilirdi. Leo gibi. Peki, bunu yapmasına engel olan şey neydi?

Ani bir hisle "Buraya dönünce halletmem gereken biri ki iş olacak, sonra birlikte tatile gitmeye ne dersin? Kış olmayan bir yere. Mesela Karayipler'de yat gezisi olabilir, adaları gezip güneşin tadını çıkarabiliriz."

Genç kadının buruk hali gitmişti, neşeyle "Muhteşem olur..." dedi. Genç adama sıkıca sarıldı ve "Ah Markos bana karşı o kadar iyisin ki..." dedi. "Seni çok se..." ve hemen sustu. "Seninle tatile çıkmayı çok seviyorum..." diye düzeltti. "Başıma gelen en güzel şey!"

Genç adam onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve "Sen bir insanın başına gelecek en iyi şeysin Vanessa." dedi.

Ve sonra isteksizce giyinmeye devam etti.

"... kırk sekiz... kırk dokuz... elli..." Vanessa nefes nefese saymayı bıraktı ve kendini egzersiz minderine bıraktı. Elli sınav çekmişti ve kendini gayet iyi hissediyordu. Ama daha egzersizin yarısını ancak tamamlamıştı. Ağırlık kaldırması gerekti. Yine de işin kardiyovasküler kısmını bitirdiği için memnundu. Vücudu hafif bir ter içindeydi ama o kendini gayet zinde hissediyordu.

Eğer bir kaç kilo aldıysa yapması gereken şey egzersizle bu kiloları eritmek olmalıydı. Markos da burada olmadığına göre binanın altındaki spor salonunda geçireceği saatlerden daha uygun bir uğraşı olamazdı.

Daha fazla oyalanmadan hazır vücudu da ısınmışken kaldığı yerde devam etmesinde fayda vardı.

Spor eğitmenlerinden biri yanına geldi "Bugün nasılız?"

Vanessa doğrulurken gülümsedi. "Harika. Beş yüz kalori yaktım ve durmadan elli sınav çektim. Gayet iyi durumdayım. Çok da esneğim, herhalde kaslarımı iyi ısıtmış olmalıyım."

Eğitmen gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor, böyle devam edin. Tabi eğer hamile değilseniz. Eğer hamileyseniz ilerleyen günlerde programınızı değiştirmemiz gerekecek."

Vanessa şaşırılmış halde güldü. "Hamile mi, kesinlikle hayır..."

"Pekâlâ..." dedi eğitmen, "sadece çok esnek olduğunuzu söylediğiniz için aklıma geldi. Hamilelik kasları yumuşatır ve her ne kadar stretching daha kolay gelse de hamilelikte vücuda fazla yüklenmemekte fayda var."

Vanessa tekrar güldü ve eğitmenin sözüne kulak asmadan programına devam etti.

Ağırlıklarını kaldırırken karındaki fazlalıklar daha da dikkati çekmişti. Kesinlikle bir kaç kilo almıştı ve bunlardan kurtulması şarttı.

Bugün düşük kalorili bir öğle yemeği yiyeceksin dedi kendi kendine.

Bu yüzden de spordan sonra eve dönmek yerine spor salonunun yanındaki sağlık barına gitti. Ve orada bir kâse sossuz taze salata aldı. Raflardaki magazin dergilerinden birini alıp bir masaya geçti.

On dakika sonra önündeki salatası henüz bitmemiş halde öylece oturuyordu. Yaşadığı şok yüzünde yerinen kıpırdamıyordu.

Dergideki haberlerden birinde hamile olduğunun farkına varmayıp sonunda bir alışveriş merkezinin orta yerinde doğum yapan bir kadından bahsediyordu. Böyle hikâyeler ona hep çok saçma gelmişti, yani hamilelik bu kadar fark edilmeyecek bir şey olabilir miydi gerçekten?

Ve dergiye bakmaya devam ederek en can alıcı kısmını okudu.

Habere konu olan kadın "Kendimi tam bir aptal gibi hissettim demişti. Antibiyotiklerin doğum kontrol hapını etkileyebileceği hiç aklıma gelmemişti ve adet görmeye de devam ettiğim için hamile olamazdım. Kilo almamı yemek yemeğe bağlıyordum, hatta sabah kusmalarımı da zehirlenme ya da üşütme olarak algıladım. Bütün işaretleri atlamışım ve buna hala inanamıyorum..."

Vanessa'nın sırtı kaskatı olmuştu. Hayır, bu sadece o kadının başına gelen bir şeydi. O bir yabancıydı ve Vanessa ile hiç ilgisi yoktu.

Bütün işaretleri atlamışım...

Bu sözler gözünün önünde dans ediyordu.

Buna inanamıyorum.

Vanessa bende inanmıyorum diye düşündü. Çünkü bu doğru değil. Bu doğru değil ve doğru olamaz.

Ben hamile gibi hissetmiyorum. Hamile gibi de görünmüyorum.

Gözlerini kapadı ve sakin olmaya çalıştı.

Hemen eczaneden bir test alacaktı. Böylece akli da huzura kavuşacaktı. Bir yabancıyla ilgili bir haber yüzünden aklını bulandırmanın hiç anlamı yoktu. Ne kadar aptalca davrandığını bu test daha iyi gösterecekti. Bu işi ertelemeyip hemen yapacaktı. Tabi ki hamile olmadığını ispatlamak için.

Ama ya hamileysen?

Kafasında aynı ses yankılanıp duruyordu.

Hayır, hamile değildi.

Olamazdı işte.

Bu mümkün değildi.

Markos elini Vanessa'nın ipeksi teninde dolaştırdı

Uzun uçak yolculuğu sonrası yorgun ve jet lag'e uğramış olabilir. Ya da onu bekleyen yüklü bir hafta ve tatil planlarını gerçekteşirmeden önce boğuşması gereken en azından on günlük bir sürede olabilir.

Ama tanrım, bu kadına dönmek harika bir şeydi. Orada olduğunu bilmek sıkıcı ve yorucu seyahatinde en büyük moral kaynağı olmuştu. Hatta teyzesinde geçirdiği bunaltıcı saatler sırasında da. Yengesinin hem babası hem de Constantia Dimitris tarafından doldurulduğu kesindi. Ve kadının onu bu evliliğe ikna etmek için verdiği mücadeleye bütün gücüyle karşı koymak için elinden geleni yapmıştı.

"Ah hayatım..." demişti yengesi. "Ama bu harika olur. Düşünsene ne mükemmel bir hamle! Rauvas ve Dimitris servetleri arasında yapılacak bir birleşme... Bu kızı kendi oğlum Leo için de düşünürdüm, ama bence sen kesinlikle elden kaçırmamalısın. Hanginiz onunla evlenirseniz aile serveti Rauvas servetin eklenecek demektir ve bu yeterli."

Ve sonra meydan okur gibi devam etti.

"Ve eğer sen ya da Leo evliliğin hızlı çapkınlıklarınıza bir son vereceğini sanıyorsanız - ki bu konu hanginiz daha betersiniz karar veremiyorum - buna gerek yok. Amcan düğünümüzden sadece bir ay sonra kendine bir metres buldu ve buna hiç karşı çıkmadım. Niye çıkayım ki, zaten bir Rauvas olmuştum ve kocama bir Rauvas varisi vermektan başka istediğim bir şey de yoktu. Annen aptaldı, böyle bir imkanı elinin tersiyle ittiği için. Ve tabi sevgililerini ulu orta sergilediği için. Böyle durumlarda Markos, önemli olan tek şey ketum olabilmektir. Yapman gereken tek şey Apollonia hamile kaldıktan sonra kendine yeni bir metres bulmak, ya da evet şu kızıl saçlı kızla devam etmek istiyorsan - resimlerini gördüm - o zaman onu yerleştireceğin bir daire pekâlâ edinebilirsin."

Ve kadının yüz hatları birden sertleşmişti.

"Onunla evlenmek gibi bir niyetin yok değil mi? Yoksa Apollonia konusunda bu kadar inatçı davranmanın nedeni bu mu?"

Sesi son derece keskindi.

"O bir metres hepsi bu. Ve sevgili yengeciğim benim istediğim tek şey de bu zaten. Bir eş değil. Önümde anne babamın ve sizin evlilikleriniz olduğu sürece neden evlenmek isteği hissedebileceğimi de düşünemiyorum."

"Hissetmek mi? Bunun hislerle ne ilgisi var tanrı aşkına. Burada evlilikten bahsediyoruz Markos hepsi bu. Ve bunu anlamaya başlamanın zamanı geldi artık."

Ve şimdi Vanessa'nın yanına gelmişken asla olmayacak bir şey ütünde düşünüp kendini yormak istemiyordu.

Evlilik.

Herhangi bir kadınla...

Üstelik...

Hangi erkek tadını çıkarabileceği böyle bir güzellik varken evlenmek isterdi ki?

Yavaşca genç kadının karnını okşadı. Sonra elleri dolgun ggslerine kaydđ. Sanki hatırladđđından daha dolgun gibiydiler.

Uzanıp ggs ucunu dudaklarının arasına aldı. Vanessa'dan çıkan zevk dolu ses onu daha da tahrik etmişti.

Vücudunun sertleşerek karşılık verdiğini hissedebiliyordu.

Ona doğru uzandı.

Eve dönüşünü kutlama zamanı gelmişti.

"Gözlerini kapat."

Vanessa Markos'a baktđ. Onunla yařadđđı zevk dolu saatlerden sonra vücudunda hala bir mahmurluk vardı

"Haydi, kapat gözlerini..."dedi Markos bir daha.

Ve Vanessa gözlerini yumdu. O gece bir kez daha kendini ona her şeyiyle sunmuş ve geri kalan her şeyi bir tarafa bırakmıştı.

Ve gözleri kapalı yatarken teninde bir serinlik hissederek gözünü açtı.

Ve küçük bir çığlık attđ. Alđ Markos ne kadar güzeller!"

"Avustralya'dan opaller... Her taş kendi gkkuřađđını barındırđyor." Kolyeyi yatakta doğrulan Vanessa'nın boynuna taktđ. "Muhteşem..."dedi. "Ama..." Uzanıp genç kadđnđ uzun uzun öptü. "Asla senin kadar muhteşem olamazlar... Senden uzak her saniyem bir işkenceydi."

Genç kadđnđn yüzü mutlulukla aydınlanmıştı. "Ah Markos, bunda ciddi misin?" Markos ona gülümsedi.

"Bundan şüphen mi var." Markos'un sesi okşar gibi çıkmıştı. Vanessa başını iki yana salladı.

"Asla..." dedi. "Ah Markos..." Kollarđnđ genç adamın boynuna doladı ve uzun uzun öyle durdu.

Birbirlerinin kollarđ arasında uzunca bir süre kıpırdamadan yattđlar. Markos usul usul genç kadđnđn saçlarını okşuyordu.

"Beni zledin mi?"

"Hem de her saniye..." dedi Vanessa.

"İyi." dedi genç adam. Elini genç kadđnđn belinde karnında dolařtırđrken sanki hatları biraz yuvarlaştı gibi diye düşündü. Ama buna itirazđ yoktu. Çok sıska kadđnlardan hoşlanmazdı. Vanessa da sıska değildi. O her şeyiyle bir kadđndđ.

Ve kendini tamamen ona teslim etmiş bir kadđndđ. şu ana kadar sahip olduğum en iyi metres diye düşündü. Yengesi ile yaptđđđ tatsız konuşmayı bir kenara atmıştı. Herkesin onu Apollonia ile evlenmeye ikna etme abasđ o kadar boştu ki. Hiç bir şey onu bir kadđnla rahibin önüne

çıkaramazdı.

Vanessa'nın hafifçe döndüğünü fark etti.

"Markos?"

"Evet?"

"Sen beni özledin mi?" Bu soruyu sorarken sesinde bir tereddüt var gibiydi.

Markos gülümsedi ve genç kadının dudaklarına dokundu. "Sana seni ne çok özlediğimi göstermedim mi?" Vanessa bir an sessiz kaldı.

"Evet, ama sormak istediğim, özlediğin şey seks mi?"

Markos hafifçe güldü. "Sensiz çok iyi vakit geçirmediğimden emin olabilirsiniz."

Vanessa bir süre daha sessizce durdu.

"Markos?"

"Evet?"

"Sence... Sence ne olacak?"

Markos gülümsedi. "Bu çok açık uçlu bir soru. Bunu biraz daraltsak diyorum? Yarının hava durumundan mı yoksa siyasi gelişmelerden mi bahsediyoruz?"

Markos genç kadının yutkunduğunu fark etti.

"Ben bizden bahsediyorum."

"Biz mi?"

"Evet..."

"Şey, dediğim gibi, işi bitirir bitirmez Karayipler'e uçacağız. Tabi arada başka bir şey çıkmazsa." İş hayatı o kadar ani olaylara açıktı ki. Tutamayacağı sözler vermek istemezdi.

Vanessa yine suskun kaldı. Tekrar konuştuğunda sesinde yine aynı tedirgin hava vardı.

"Ben genel olarak bizi kastettim."

Sesindeki rahatsızlık genç adamı huzursuz etmişti. Kadınların bu tarz konuşmalarını daha önce de duymuştu. Geleceğe dair sorular, planlar. Bunlar boş şeylerdi. Vanessa'nın da buna başlamaması için dua etti. Genç kadının bu tarz şeylere girmemesi onda en beğendiği özellikti ne de olsa.

İçini çekti. Belki de durumu ona izah etmenin zamanı gelmişti.

Yavaşça dirseğinin üstünde ona doğru döndü.

"Vanessa nedir bu?"

Genç kadın ona alev alev yanan gözlerle bakıyordu. Bir an için Markos kendini suçlu hissetti. O

kadar kolay bir kadındı ki. Asla yakınmıyor, bir şey istemiyor, talepte bulunmuyordu.

Ve şimdi Markos onun dudaklarının titrediğini görebiliyordu.

Yüzü yumuşadı ve dudaklarından öptü.

"Vanessa harika zaman geçiriyoruz. Ağır konulara girmeyelim olur mu?"

Ama Vanessa gözlerini ayırmadan ona bakıyordu ve Markos şu anda bu gözlerde görmeyi hiç istemediği bir ifade görüyordu. Ve bu onu huzursuz etmişti.

"Vanessa senin yanımda olman bana hiç bir metresimin vermediği mutluluğu veriyor. Ve sanırım bunu da ne kadar takdir ettiğimi hep gösteriyorum." Genç kadının boynundaki kolyedeki opallerden birine dokundu.

Ve o anda genç kadının gözlerinde bir şeyler paramparça oluverdi.

"Senden bana güzel şeyler vermeni istediğimi sanıyorsun değil mi Markos? Lütfen böyle düşünme. Buna dayanmam."

"Ama ben sana güzel şeyler vermeyi seviyorum."

"Ama buna gerek yok. Ah Markos. Buna inanıyorsun değil mi?"

Sesinde büyük bir endişe vardı.

"Sana söylüyorum ya sana güzel şeyler vermeyi seviyorum ben..."

"Evet ama... "genç kadın birden sustu. "Markos... Bak sana yapışıp kalmaya çalışmıyorum gerçekten. Bundan nefret edeceğine de biliyorum. Sadece..." sesi titremeye başlamıştı.

Markos elini kolyeden çekti.

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ve hatta Vanessa'nın bu konuyu tekrar açmasını da istemiyordu. Böyle şeyler hasıraltı edilmeliydi. İçinde bir sıkıntı büyümeye başlamıştı. Vanessa ona böyle konularda baskı yapmak isteyen diğer kadınlardan o kadar farklı görünmüştü ki gözüne.

Şimdi onlar gibi olduğunu görmek istemiyordu. Çünkü bu kadar zaman boyunca Vanessa ona bambaşka biri gibi görünmüştü. Yoksa biri kafasına tuhaf fikirler mi sokmuştu?

Cosmo Dimitris... Yoksa bundan o mu sorumluydu? Kendine kolayca başka bir sevgili bulabileceğini mi göstermişti Vanessa'ya?

İçinde yükselen ani öfkeye rağmen Vanessa'nın kendine asla başka bir sevgili bulmayacağını çok iyi iliyordu.

O Markos'a aitti ve konu burada kapanmıştı.

İçgüdüsel bir sahiplenme hissiyle kolunu onun beline doladı. Ve sonra eliyle genç kadının karnını okşamaya başladı.

Ama o anda Vanessa'nın gerildiğini fark etti.

Yoksa kilo almaya başladığı için mi rahatsız olmuştu?

"Panik yapmana gerek yok!" dedi gülerek. "Ben seni hafif yuvarlak halinle beğeniyorum, olgun bir şeftali gibi..."

Ama bu sözler genç kadını rahatlatmışa benzemiyordu. Belki de hala az önceki konuşmadan dolayı gergindi. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ne yazık ki. Hayatını sadece kendi bildiği gibi yaşardı, başkalarının bunu biçimlendirmesine izin veremezdi. İşte o kadar.

Ve öngörebildiği gelecekte de bu böyle olacaktı. Zaten çok uzakları görmek de istemiyordu. Şu anda Vanessa yanında, yatağındaydı ve o bundan mutluydu ve önemli olan da buydu işte.

Belki de genç kadının endişelendiren buydu. Raf ömrünün tükendiğini falan sanıyordu. Ama onu hala metresi olarak istediğini defalarca dile getirmişti zaten. Ama öyle görünüyordu ki bu mesajı yenilemenin zamanı gelmişti.

"Yoksa senden sıkılmamdan mı endişeleniyorsun? Eğer öyleyse buna gerek yok. Seni özlediğimi söylediğimde ciddiydim. Bir yerlere gitmek hoşuma gitmiyor ve eğer sen de fark ettiysen aksi mümkün olduğu sürece bunu yapmıyorum da. Seni her yere yanımda götürmüyor muyum?"

"Evet..." dedi Vanessa buğulu bir sesle. "Sen bana karşı çok iyisin Markos. Sadece..."

"Evet?"

"Diyelim ki bir şey oldu Markos."

Markos kaşını kaldırdı.

"Ne gibi bir şey? Dünyaya göktaşı çarpması gibi bir şey mi?"

Vanessa yutkundü. "Hayır demek istediğim şu. İkimize bir şey oldu diyelim. Her şeyi değiştirecek bir şey..."

"Yani senin başka bir adam tarafından baştan çıkarılıp zümrüt bir kolye peşinde Meksika'ya gitmen gibi bir şey mi?" Markos genç kadının konuyu tekrar buraya getirmesinden hoşlanmadığı için sertleşmişti.

Ama onu konudan caydırma çabası başarısız oldu.

Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu.

Vanessa ona bakmıyordu.

"Ne gibi bir şey Vanessa?" bu kez sesinden muziplikten eser yoktu. Ama elinden geldiğince doğal olmaya gayret ediyordu. Belki de bazen insanların içlerinden geçeni söylemelerine izin vermek en doğrusuydu.

Genç kadının cevap vermediğini fark edince ısrar etti.

"Ne gibi bir şey?"

Vanessa tekrar yutkundü.

"Hiç bir şey..." dedi. "Gerçekten hiç bir şey..."

Kadınlar neden hep böyle yaparlardı? Neden önce bir şey söylemeye kalkar ve hemen sonra hiçbir şey havasına girerlerdi ki?

"Vanessa?" Markos bu konunun hemen şimdi ve burada halledilmesini istiyordu. Aslında dünyanın bir ucuna gidip geldiği bu yorucu seyahat üstüne hiç de havasında değildi ama bunu yapmak zorundaydılar.

Tekrar açılmasını asla istemeyeceği bir konuydu.

"Öyle hiçbir şey deyip de konuyu kapatamazsın."

Genç kadının gerildiğini fark etmek genç adamı da iyice germiştir.

Vanessa ile hayat çok güzeldi ve hep de böyle kalmasını istiyordu.

Hiçbir şeyin bunu bozmasına izin verecek değildi.

"Söylesene..." dedi sabırla. "Nasıl bir şeyden bahsediyorsun sen?"

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu.

Ve sonunda Vanessa cevap verdi.

Gözlerini açtı ve Markos'un gözlerinin içine cesurca bakarak

"Diyelim ki hamileyim..." dedi.

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 04, 2007, 05:54:19 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Uzunca bir süre öylece yattılar.

Sonunda ilk konuşan genç adam oldu. "Hamile misin?"

Sesinde kesin bir doğallık vardı.

Ama bunun için büyük çaba harcaması gerekmişti. Beyni tüm algılara kapanmıştı.

Genç kadının içini çektiğini duydu.

Sonra genç kadın "Hayır..." dedi.

Ve Markos büyük bir rahatlama duygusu hissetti.

"Ama..." dedi Vanessa. "Eğer olsaydım. O zaman ne olurdu?"

"Ama değilsin..." genç adamın sesi ifadesizdi. İçinde ise bastırmak için çok uğraştığı duygular vardı. "Bu yüzden bu konuda konuşmak çok anlamsız. Özellikle de hamile kalmayacağını düşünürsek, değil mi Vanessa?"

Genç kadına baktı ve gözlerinin ifadesiz olduğunu gördü.

Fazlasıyla ifadesiz.

"Eğer şu andaki doğum kontrolü yöntemin seni tedirgin ediyorsa o zaman değiştirebiliriz. Bu hafta doktora git ve yeni bir şey al." Konuyu dağıtmak için kahramanca bir ifade takındı ve "Hatta bu seni rahatlatırsa ben de prezervatif kullanabilirim." dedi. "Sence bu bir fedakârlık değil mi?" Markos gülümsemeye gayret ediyordu.

Ama Vanessa gülümsemiyordu. Hala ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu.

Ve o anda çok ama çok rahatsız olduğunu fark etti.

Bunu istemese de sertleşme zamanı gelmişti. Ve bu da onu daha da rahatsız ediyordu. Vanessa ile geçirdiği bütün zamanlar boyunca onunla böyle bir konuşma yapacağı asla aklına gelmezdi. Onu daha iyi tanıdığını sanmıştı.

Ama öyle olmadığı ortadaydı.

Belki de bütün kadınlar aynıydı. Farklı görünseler bile sonuç aynı noktaya çıkıyordu.

Oturdu ve akşam gelip duş aldıktan sonra giydiği ve yatağa girerken çıkardığı bornozunu üstüne geçirdi. Kalktı ve kuşağını bağladı.

Ve sonra genç kadına baktı. Yukarıdan bakınca mesajını daha doğru vereceğini umuyordu bunu yapmak istemiyordu ama yapılması gerekiyordu. Tanrım bunun yapılması gerektiğini ondan iyi kim bilebilirdi ki?

Derin bir nefes aldı ve başladı.

"Vanessa bunu sana daha önce de söyledim. Sen sahip olduğum en iyi metressin ve bunu takdir ediyorum -ki bu çok önemli-ama... Bunu anlayan gerekiyor. Seninle evlenmeyeceğim. Hangi şart altında olursa olsun. Lütfen bunu sağlamak için bir çocuğun hayatını malzeme etme. Çünkü oyunu bu yöne çevirmek istediğine dair en ufak bir şüphem olursa bu iş biter. Anlıyor musun? Kesinlikle biter. Hiç tereddütsüz ve hemen. Hiç bir dönüş şansı olmadan. Biter..."

Bir süre biraz önce seviştikleri yatakta yatan kadına baktı.

Yüzü hala ifadesizdi.

Kendi yüzü de öyle.

"Biter..."dedi sanki çekiçle son darbeyi vurmak ister gibi.

Ve sonra topukları üstünde dönerek odanın içindeki banyoya gitti.

Salondaki dev plazma ekranda siyah beyaz eski bir film oynuyordu ama Vanessa görmüyordu bile. Ekrandaki değişen görüntülere bakıyordu ama iç bir şey algılayamıyordu.

Öylece oturmak dışında hiç bir şey yapmıyordu.

Markos gitmişti.

Şehirdeki ofisine her zamanki gibi yanında korumaları ile birlikte limuzini içinde...

O zengin bir adamdı ve zengin bir adamın yapacağı şeyleri ya–pardı.

Ya ben neyim diye düşündü genç kadın. Ve cevap kafasında alarm zilleri çalmasına neden oldu.

Zengin bir adamın metresi.

Zengin bir adamın hayatını daha anlamlı kılmak için sahip olduğu o oyuncaklardan biri.

Onun için sadece bundan ibaretim ve hep de öyle kalacağım.

Onun metresi olarak.

Gözleri boş boş ekrana kilitlenmişti.

Zaten bunu bana o söylemedi mi? Hem de defalarca. O tiksinti uyandıran adamın zümrüt bileziği gönderdiği gün de bunu konuşmadık mı?

Metres... Metres... Metres...

Bu kelime beyninin içinde tekrar ediyordu ve kaybolacağı da benzemiyordu.

Bu önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Sadece bir kelime diye düşündüm. Bana nasıl davrandığı daha önemli dedim. Ama bütün bu zaman boyunca o bana bir metres gibi davranmış.

Yatağında onu eğlendirecek ve zevk verecek biri gibi.

Hepsi bu.

Sadece bir metres.

Vücudu hareketsiz bacaklarını karnına çekmiş koltukta öylece otururken hep aynı şeyi tekrar ediyordu.

Benimle evlenmesini sağlamak istediğimi düşünüyor. Onu hamile kalarak evlilik tuzağına düşürmeye çalışacağını.

Midesinin yandığını, ciğerlerinin patlayacak gibi olduğunu hissediyordu.

Vücudu sanki tamamen donmak üzereydi.

Kapı zilini ilk anda algılamadı. Ama sonra tekrar tekrar çalınca kendine geldi.

Yavaşça ayağa kalktı. O kadar uzun süre öylece oturmuştu ki hareketsizlikten bacakları uyuşmuştu. Ağır ağır kapıya gitti. Her ne geldiyse istemiyordu.

Ama kapı ısrarla çalıyordu.

Kapıyı açtığı anda gelenin bir paket ya da teslimat olmadığını gördü.

Daha önce hiç görmediği orta yaşlı bir kadın karşısında duruyordu.

Ağzını "Yardım edebilir miyim?" demek için açmaya yeltendi ama kadın bir şey demesine izin vermeden içeri girdi. Vanessa şaşkın şaşkın sadece bakakalmıştı.

Kadın holde biraz ilerleyince durdu.

"Sizinle konuşmak istiyorum.

Vanessa'nın beyni sünger gibiydi. Kadının son derece şık giyimli olduğu ve Akdeniz kökenli olduğunu anlamıştı.

Kadının hiç de dostça bakmayan koyu renk gözleri onu baştan aşağı süzdü.

Hatta düşmanca bakıyor denebilirdi.

Vanessa yutkundü. Bu kadında da kimdi ve burada ne işi vardı.

Ve kapıcı neden onu arayıp haber vermemişti.

Kadın tekrar davet beklemeden salona doğru yürüdü.

"Şunu kapatın..."dedi televizyonu işaret ederek.

Vanessa yavaşça kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Oda sessizliğe gömülmüştü. Kadın kaba olabilirdi ama Vanessa ona uymayacaktı.

"Üzgünüm ama..." demeye yeltendi

"Ben Constantia Dimitris..."dedi kadın aksi bir sesle.

"Dimitris mi?" Vanessa şaşkınlık içinde kadını tanıdığını fark etti. Bu kadını o partinin olduğu otelde asansöre binerken görmüştü.

Yoksa o sürüngenle bir alakası mı vardı?

Karısı olabilir miydi? Hayır, kadın bir üst nesle ait olmalıydı. Elli yaşlarında falandı. O zaman?

"Sözlerimi ince ince seçmeyeceğim buna gerek görmüyorum." dedi kadın.

Vanessa' ya kirli çamaşır muamelesi yapan bir edayla konuşuyordu Çantasından bir kâğıt çıkarıp sehpaya bıraktı.

"Çok mantıksız davranmayacağım. Size iki hafta süre tanıyorum..."

Neler oluyordu böyle? Bu kadın, Cosmo denen adamın annesi olması muhtemel bu kadının burada ne işi vardı? Uzanıp kâğıdı aldı.

Bu yirmi beş bin Pound tutarında bir çekti ve isim kısmı boştu.

"Anlamıyorum..."diyebildi cılız bir sesle.

"Anlamamazlıktan gelmeyin lütfen. Burada gereğinden uzun süre kalmayacağım. Çekin üstündeki tutarı ve tarihi görüyor olmalısınız. Bir kuruş fazla alamazsınız. Aklınızdan geçen buysa tabi. Bunu anlamanız zor değildir herhalde..."

Vanessa sadece boş boş bakabiliyordu. Bu delilikti. Yoksa bu da Cosmo Dimistris'in iğrenç istekleriyle ilgili bir şey miydi?

"Bayan Dimitris," dedi. "Bunun Cosmo Dimitris ile bir ilgisi varsa..."

Constantia Dimistiris'i gözlerinden alevler çıkıyordu.

"Ne? Neden oğlumun adını ağzınıza alıyorsunuz? Nedir bu? Yoksa onun peşine mi düşeceksiniz?"

Vanessa bu küstah kadına tokat atma isteğiyle dolmuştu. Demek Cosmo oğluydu ve bu kadın onun masum taraf olduğunu düşünebiliyordu.

"Aslında tam tersine..." dedi soğuk bir sesle. "Oğlunuz - öyle olduğunu anlıyorum - her kadının itici bulacağı bir şekilde davrandı. Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu gerçek."

"Nasıl olur da böyle bir suçlama yapmaya cesaret edersiniz?"

Vanessa dudaklarını birbirine bastırdı.

"Çünkü bu teklifi alan bendim. Eğer bir erkeğin metres olma teklifini hoş buluyorsanız ve ikna aracı olarak zümrüt bir bilezik almayı o zaman sizi temin ederim ki yanılıyor olmalısınız..."

"Onu geri mi çevirdiniz?"

"Tabi ki geri çevirdim." dedi Vanessa öfkeyle. "Bu kadının hemen buradan gitmesini istiyordu.

Ama Bayan Dimitris gözlerini kısmakla yetindi.

"Demek daha fazlasının peşindesiniz. Bunu tahmin etmeliydim. Pekâlâ çekin üstündeki tutar kesindir. Ve ne yaparsanız yapın arttırılmayacaktır. Ve sakın oğlumun teklifin yineleyeceğini sanmayın çünkü şu anda çok güzel bir modelle Meksika'da..."

Vanessa isterik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Kendini tuhaf bir komedyanın orta yerinde hissediyordu.

Ama hiç komik değildi. Bu kadın her kimse ve hangi nedenle buraya geldiyse tavırları katlanılır cinsten değildi.

Çeki ona uzattı.

"Lütfen bunu geri alın bana neden çek vermeye çalıştığınızı konusunda en ufak bir fikrim yok ama sizden gitmenizi istemek durumundayım..."

Son derece kibar bir sesle konuşmuştu. Bu kadının seviyesine inmeye hiç niyeti yoktu.

Ama sanki kendi kendine konuşmuştu. Bayan Dimitris'in yüzü sertleşti ama ne çeki almaya nede gitmeye yeltenmedi.

"Son derece arsızsınız. Buraya sizi dinlemeye gelmedim. Emin olmaya geldim. Gidişini kolaylaştırmaya geldim. Markos Rauvas tarafından gidişinizi ayarlamakla ilgili aldığım görev üzerine geldim."

Vanessa şok geçiriyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Bayan Dimitris'in gözlerinde zevk dolu bir ifade belirmişti.

"Bilmiyor muydunuz yani? Demek sizi her şeyden bihaber tuttu."

Sesindeki acımasızlık o kadar belirgindi ki.

"Hangi konuda?"

Constantia Dimistiris çenesini dikleştirdi ve genç kadına baktı.

"Zamanınız doldu. Yakında yeni bir koruyucu bulmanız gerekecek. Teklifim de gidişinizi kolaylaştırmak içindi."

Vanessa konuşmak için kendini zorladı.

"Neden bahsettiğiniz konusunda en ufak bir fikrim yok."

Diğer kadının gözlerinde hem kötülük hem de durumdan aldığı zevk parlıyordu.

"O zaman sizi aydınlatmama izin verin. Çok kısa bir süre sonra Markos Rauvas'un sizin metresliğinize ihtiyacı kalmayacak." Sesi zafer doluydu. "Yakında kızımın evleniyor."

Acı, ızdırap, umutsuzluk. Hepsi bir araya gelip örölünce Vanessa'nın tenini ve içini yakan bir dantele dönüşmüştü.

Bu doğru olamazdı. O korkunç kadının saydıkları doğru olamazdı.

Markos ve evlenmek... Bir Yunanlı kızla, o kadının kızıyla. Kadının son sözleri beyinde yankılanıyordu. Vanessa'ya bunu söylemekten büyük keyif almıştı. Genç kadının hiç bir şey bilmiyor olması da ona ayrı bir keyif vermişti. Ve zafer coşkusuyla çıkıp gitmişti.

"Şimdi artık kendini istediğin yerde pazarlayabilirsin." demişti. "Bir metresin gücü hiç bir şeydir. Hele bir eşin gücüyle karşılaştırılınca. Senin gibileri iyi bilirim." Dudakları alaycı bir gülüşle kıvrılmıştı. "Her erkeğe bacaklarınızı açarsınız ve..."

"Lütfen gidin." Vanessa sesini sabit tutmaya çalışmıştı ama içi paramparça olmuştu bir kere. Hem de unufak parçalara ayrılmıştı.

"Ön kapıya yürümüş ve kapıyı açmıştı. Misafiri bir süre olduğu yerde durmuş ve sonra ona nefret dolu bir bakış daha atıp çekip gitmişti.

Kapıyı kapattıktan sonra Vanessa'nın bütün vücudu titremeye başlamıştı. Kanepeye nasıl geri dönebildiğini kendisi de bilmiyordu.

Dışarıda yağmur içindeki gözyaşlarına eşlik eder gibi hızla yağıyordu.

Uzunca bir süre öylece oturdu. Akşam çökmeye başlayınca yerinde ağır hareketlerle kalktı.

Giyinme odasına geçti ve valizlerini çıkardı.

Eşyalarını toplaması uzun sürdü.

Markos'un cep telefonu çaldı. Hemen açtı.

"Evet?"

"O değilmiş beyefendi."

"Emin misin?"

Taki'nin sesi olabildiğince doğal ve ifadesizdi.

"Kyrios Dimistiris'in yanındaki kadın Sylva Ramboulli adında bir modelmiş." Bir süre durdu.
"Oradaki adamımız resimlerini çekti, görmek isterseniz diye."

"Hayır, lanet olsun! Eğer onunla değilse..."

Durdu ve kendini toplayarak "Bakmaya devam edin." dedi ters bir ifadeyle. Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Masasında oturup boş gözlerle kocaman ofisine baktı. Vücutundaki her bir kasın gergin olduğunu hissedebiliyordu.

Üç gün... Üç gündür, eve dönüp onu bulamadığı o akşamdan beri üç gün geçmişti. Ev tuhaf bir şekilde sessizdi. Farklıydı.

Daha önce de eve Vanessa'dan önce geldiği olmuştu. Ama aynı şey değildi. O akşam eve girdiği anda bir şeylerin farklı olduğunu hissetmişti.

Yatak odasına gidip üstünü çıkarmış ve duş almıştı. Banyoda kurulanırken bunu fark etmişti. Bir şeyler farklıydı. Yatak odasına çıkmıştı. Orası da farklıydı. Bir an için ne olduğunu anlamamıştı ama sonra çözmüştü. Vanessa'nın yattığı taraftaki konsolun üstünde hiç bir şey yoktu. Genelde orada ya bir kitap ya da bir tüp el kremi falan olurdu. Belki de o gün ortalığı iyice toplamaya kalkışmıştı.

Akşam için rahat bir şeyler seçmek için giyinme odasına gitmişti. Sakin bir akşam istiyordu. Çok yorgun ve gergindi. Gevşemek ve dinlenmek tek niyeti idi.

Ve Vanessa ile arasını düzeltmek.

Onunla bu şekilde konuşmaması gerektiğini biliyordu. Genç kadının meydan okuması çok ani olmuştu ve genç adamı hazırlıksız yakalamıştı. Tanrı aşkına bütün kadınlardan beklerdi ama Vanessa'dan asla. Onun yanında kendini güvende hissetmişti. Ve onun farklı olduğuna inanmıştı.

Evet farklıydı. Ve birlikte geçirdikleri altı ay da bunu en iyi kanıtıydı. Başka hiç bir kadın onun kadar kendini vermemiş, onun kadar her şeyini adamamıştı. Ve bu yüzden de böyle bir şeyi asla denemeyeceğine inandırmıştı.

Kelimeler beyninde dans ediyordu. Leo kayak tatilinden hemen öne bir gün elini kuzenin omzuna atmış ve uyaran bir sesle "Milyonda bir bulunur bir metresin var." demişti. "Ama kuzen sakın unutma, saflık da içten pazarlık kadar tehlikeli olabilir. Bu konuda dikkatli ol"

Markos sadece gülmüştü. "Peki, senin dün akşamki avın nasıldı. Göründüğü kadar iyi miydi?"

Leo kolunu hemen çekmişti. Yüzü ciddileşmişti. "Bırak gitsin."

Markos elini onun omzuna koymuştu. "Pekâlâ, kendi problemlerini kendin hallet o zaman." Leo'nun gözleri parlamıştı. "Senin de sorunların olabilir." demişti ve keyifsiz bir halde yürüyüp

gitmişti.

Markos onun arkasından acıyarak bakmıştı. Onun Vanessa ile böyle sorunları olmazdı. Bu yüzden uzun süredir bir aradaydılar ya. Çünkü Vanessa asla tat kaçırmazdı.

Bu konuşmayı beyninde tekrar canlandırınca Markos yüzünün gerildiğini hissetti. Kuzeni haklıydı. Vanessa'nın saflığı sonunda bir soruna neden olmuştu.

O gece Avustralya dönüşünde açtığı konu genç adamı bir şeye ikna etmek için açılmamıştı. Şimdi bunu anlıyordu. Tamam, o anda farklı algılayıp ters ve ani bir tepki vermişti. Ama daha ofise varmadan söyledikleri için pişman olmuştu bile. Ona karşı daha sakin olmalıydı. Evet, içindekileri söylemeliydi ama bu kadar haşın bir şekilde değil.

Vanessa saftı hepsi o kadar. Onu incitmişti. Ve bunu yüzünde görmüştü.

Ve bu kendini hiç de iyi hissettirmemişti.

Ve iyi hissetmemekten hiç hoşlanmıyordu.

Bu yüzden de sekreterinden ona bir yığın çiçek göndermesini istemeye karar vermişti. Bu kadar çok çiçek almak neşesini yerine getirirdi.

Ama bu talimatı bir türlü verememişti. Ofisine girdiği andan itibaren katılması gereken bir düzine kadar acil toplantı ile bombardımana tutulmuştu. Ve günün ilerleyen saatlerinde de çiçek konusu tamamen aklından çıkı vermişti. Bunun yerine akşamüstü erken saatte ve dönmeye karar vermişti.

Vanessa'yı yanına oturtacak, elini ellerinin arasına alıp durumu nazik ama kararlı bir şekilde açıklayacaktı. Hayatını neden böyle yaşamak istediğini anlatmaya çalışacaktı. O sahip olduğu en iyi metresti ve buna saygı duyuyordu ve ilk fırsatta Karayipler'e kaçacaklardı.

Ama bunu yapması için Vanessa'nın evde olması gerekirdi. Ve evde değildi. Giyinme odasında kendine rahat bir akşam kıyafeti seçmeye çalışırken içinde az da olsa bir öfke belirdi. Belki de kendine yeni bir elbise almaya ya da saçlarını yaptırmaya falan gitmişti. Belki de ona güzel görünmenin sabahki konuyu unutturacağını düşünmüştü ama zamanlaması kötüydü. Markos burada onunla öpüşüp barışmaya hazırken genç kadın ortalıklarda değildi.

Giyinme odasına genç kadının kıyafetlerinin durduğu bölüme dönünce taş olup kaldı. Bu kısım kesinlikle ama kesinlikle farklıydı. Burada hala asılı bir yığın kıyafet vardı ama kesinlikle daha seyrek görünüyordu. Gözleri kozmetik kısmına kaydı. Burası neredeyse boştu. Tam olarak neleri olduğunu bilmiyordu ama sanki bir şeyler eksik gibiydi. İster istemez çekmeceyi açtı ve bomboş olduğunu gördü.

Başka bir çekmece daha açtı burası da boştu. Ayakkabı dolabını açtı. Burada da hala ayakkabılar olmakla birlikte sayıca azalmışlardı. Bir an ne yapacağını bilemeden durdu ve başka bir şeyi fark etti. Genç kadının giymeye bayıldığı eskimeye yüz tutmuş sanda-letleri - ki Markos hep onları atmasını söylerdi - onlar da gitmişti.

Bunu fark edince birden rahatladı. Her halde kıyafetlerini ayıklayıp gereksiz olanlardan kurtulmuştu. Evet, kesinlikle öyle yapmıştı. Stres altındaki kadınların klasik tepkisiydi bu. Dolaplarını elden geçirmek ve ne var ne yok atmak.

Rahatlayınca aslında ne kadar gerilmiş olduğunu daha iyi fark etmişti.

Herhalde şimdi attıklarını yerine koymak için alverişe falan çıkmıştı. Markos üstüne rahat bir

şeyler giydi, kendine bir bira aldı ve salona geçti. Bir biraya ihtiyacı vardı. Ama saat dokuza gelirken bir biradan fazlasına ihtiyacı olduğundan emindi. Vanessa'ya ihtiyacı vardı ve o hala geri gelmemişti. Önce hissettiği rahatlama sıkıntıya sonra da endişeye dönmüştü.

Gece yarısı geldiğinde de endişelerinin yerini artık korku almıştı.

Ve durumu özel güvenlik ekibine haber vermişti. Onlar da polisi, hastaneleri ve taksi şirketlerini kontrol etmişlerdi. Kapıcı öğle den sonra genç kadın için bir taksi çağırmıştı. Ama daha fazla bilgi veremiyordu. Taksi şoförü de öyle. Vanessa'yı Oxford caddesi'nde bıraktığından başka söyleyecek bir şeyi yoktu.

Elinde bir valiz vardı ama bu Markos'u endişelendirmemişti. Herhalde içinde kurtulmak istediği kıyafetler olsa gerekti. Vanessa asla kıyafetlerini atmazdı. Onları yardım kuruluşlarına, ihtiyacı olanlara vermeyi tercih ederdi.

Ama ertesi gün öğle saatlerinde Markos artık o valizin içinde eski kıyafetlerin olmadığından emindi.

Vanessa onu bırakıp kaçıp gitmişti.

Bunu fark ettiği ve başka bir açıklama bulamadığı andan itibaren öfkesi doruk noktasına çıkmıştı. Ne yaptığını, nasıl bir oyun oynadığını sanıyordu acaba? Altı ayın üstüne tek bir kelime etmeden mi çekip gitmişti yani? Bundan daha iyisini hak ettiğinden emindi. Pekala o sabah ona haksızlık etmişti ama bunun yapmasının da bir nedeni yok muydu? Bu kadar sert bir tepki vermesi mi gerekirdi sanki?

Tabi eğer gitmesi için bir gerekçesi yoksa.

Birden bu ihtimal beyninin orta yerine bir bıçak gibi saplanıverdi.

Cosmo Dimistiris ve onu Meksika'ya götürme teklifi!

Hayır, vücudunun her bir zeresi buna itiraz ediyordu. Konu Vanessa'ydı, para ya da servet peşinde bir kadın değil. Ya erkekleri ait oldukları sosyal ve ekonomik sınıfa göre seçen bir kadın değildi o. Bu Vanessa idi.

O'nun Vanessa'sı.

Onu terk edip giden Vanessa.

Beyninde saplanan bıçak acı vererek kıpırdıyordu sanki.

Taki'den Cosmo Dimistiris'i takip ettirmesini istedi. Eğer onunla gitmişse o zaman... O zaman ne yapacağını bilmiyordu, ama bunun vahşice bir şey olacağından emindi. İçinde yanıp tutuşan hisler gibi.

Ama Cosmo ile Meksika'da olan o değildi işte. O zaman neredeydi tanrı aşkına?

Güvenlik ekibi hiç bir şey bulamamıştı. Markos onların beceriksizliklerine bir ton küfür etmişti. Onlar da bir şey bulamadıklarını kabul etmişlerdi. En son o öğleden sonra Oxford Caddesi'nde olduğunu biliyorlardı.

Ve sanki Vanessa birden yeryüzünden silinip gitmişti.

Markos ekibinden altına bakılmadık taş bırakmamalarını istemişti. Ama ekibi ona genç kadının

yaşadığı evin adresini, doğum yerini ve buna benzer bilgileri sorduğunda birden kendisi de şaşırarak hakkında hiç bir şey bilmediğini fark etmişti. Paris'teki ilk günlerde Vanessa biraz ailesinden bahsetmişti ama nerede yaşadığından, adresinden falan hiç söz etmemişti.

Güvenlik ekibinin işe adıyla başlaması gerekecekti. Doğum kayıtlarını, seçim belgelerini falan inceleyeceklerdi. Onun adına bir adres buldular ama artık geçerli değildi. Ev Aralık başında satılmıştı ve evin yeni sahipleri emlakçı ile muhatap oldukları için evin eski sahibi hakkında hiç bir şey bilmiyorlardı. Ve komşular da Vanessa hakkında hiç bir bilgi verememişlerdi.

Hiç kimse bir şey bilmiyordu.

Markos da.

Gözlerini boşluğa dikmiş öylece oturuyordu.

Taki'ye bakmaya devam edin demişti ama neye yarardı ki? Vanessa gitmek istediği için gitmişti, hepsi o kadar.

Gitmişti.

Bu kelime tekrar beyninde yankılanıyordu.

Son söz buydu işte...

Cep telefonun sesiyle irkildi ve vakit kaybetmeden hemen cevap verdi.

"Evet?"

Karşısında neşeli bir kahkaha duyuldu. "Sesin stresli geliyor kuzen?"

"Leo?"

"Başka kim olabilir? Söylesene bugün öğle yemeğine ne dersin?"

"Bugün mü?"

"Evet."

"Londra'da olduğunu bile bilmiyordum. Dinle, çok uygun bir zaman değil şu an." Markos doğru dürüst vedalaşmadan telefonu kapattı.

Leo'yu ayakaltında istemiyordu. Yemek yemek de istemiyordu zaten. Sadece Vanessa'yı istiyordu ve o da çekip gitmişti.

Gözlerini tekrar boşluğa çevirdi.

Yarım saat kadar sonra sekreterinin kapısı açıldı ve Leo yanında içeri girdi. Yanında uzun boylu, koyu renk saçlı, çok güzel bir kadın vardı.

"Sana bunun iyi bir zamanlama olmadığını söylemiştim." Dedi

Kuzeni ise onu duymazlıktan geldi.

"Bu öğleden sonra Atina'ya uçuyoruz bu yüzden bu son fırsatım." Leo durdu ve yanındaki kadını

elinden tutup öne çekti. "Bilerek uğradım. Ailede beni tebrik edecek ilk kişinin sen olmanı istedim."

Markos ona anlamayarak baktı. "Tebrik mi?"

Leo sırttı ve dönüp yanındaki kadına baktı.

Ve bir sonraki sözleri Markos için şok etkisi yarattı.

"Evlendim..." dedi Leo sırtarak.

"Ne yaptın?"

Leo iyice sırttı.

"Duydun kuzen. Anna'yı hatırlıyor olmalısın hani Avusturya'da bana epey eziyet etmişti. Sonunda sağduyulu davrandı ve bana âşık oldu. Bana karşı koyamadı tabii."

"Ne aptalım!" dedi Anna.

Leo kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Bana bayılıyor..." dedi

Anna gözlerini çevirdi. "Kesinlikle aptal olmalıyım."

Markos ise hiç bir şey söyleyemeden sadece boş boş bakıyordu.

Leo yeni karısını başıyla işaret etti ve "Onu susturmak bayağı çaba gerektiriyor ama sanırım başardım." Sonra Markos'a döndü ve "Gelip gelinimi öpebilirsin. Ama sadece yanağından, Geri kalan her şeyi benim. Başka kimseyle ziyan edilemeyecek kadar özel biri o."

Anna güldü ve "Kendine mani olamıyor..." dedi.

"Evlendin yani..." dedi Markos sanki inanmak için tekrar duyması gerekiyormuş gibi.

Leo içki dolabına yürüdü ve bir şişe soğutulmuş şampanya çıkarıp mantarını açtı.

"Hem de imzalı ve mühürlü..." dedi. Sonra kadehlere şampanya doldurdu ve birini kuzenine birini karısına uzattı.

Sonra kendi kadehini kaldırdı ve "Evliliğe..." deyip içti. "Orada sanki ekşi bir limon yiyormuşsun gibi bir suratla durmayı bırak da şampanyanı iç..." dedi kuzenine. "Bir mesajla geldim Markos. Levantisky açılışını hatırlıyor musun? Seni Vanessa konusunda uyarışımı. Sanırım aklım başıma geldi. Bir erkeğin sahip olacağı en iyi şey ona hayranlık duyacak bir kadındır. Bunu biliyorum çünkü ben böyle bir kadına sahibim. Ve o dünyanın benim çevremde döndüğün..." Leo karısının dirsek darbesiyle abartılı bir ses çıkardı. "Ah..."

Markos onları ifadesiz bir yüzle izledi. Sanki üstünden bir tren geçiyor gibiydi.

"Vanessa beni terk etti." dedi.

Bu kelimeler ağzından kaçırılmıştı.

Ve sanki o anda her şey dondu. Leo şampanya kadehi elinde öylece kalakalmıştı. Anna ise hareketsizdi.

"Seni tek mi etti?" dedi Leo sersem bir halde.

Anna ayağa kalktı.

"Vanessa seni tek mi etti? Ama sana deli gibi âşıktı o?"

"Üç gün önce çekip gitti."

Leo'nun yüzü asılmıştı. "Ama ne oldu. Neden gitti?"

Markos bakışlarını kaçırdı. "Hiç bir fikrim yok." Sonra şampanyasından büyük bir yudum alıp kadehi masaya bıraktı. "Bunu yapması için nedeni yoktu." dedi. Sesi kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. "İsteddiği her şeye benimle sahipti. Her şeye. O benim sahip olduğum en iyi metresti."

Derin bir iç çekiş yükseldi ama ondan değildi.

"Metres mi?" Anna'nın sesi bıçak gibi keskindi.

"Aha..."dedi Leo.

Markos Anna'nın sesindeki ton karşısında gerilmişti. Anna'nın yüzü ise kararmış gibiydi.

"Vanessa'ya metresin olarak mı bakıyordun?"

Leo araya girdi ve "Ben açıklayayım... Yunanca da" Ama karısı başını salladı.

"Hey dur bir dakika..." dedi Anna. "Annesi İngiliz olan Markos. Ve bu kelimeyi yanlış bilme ihtimali yok." Tekrar Markos'a döndüğünde gözleri öfke doluydu.

"Biliyor musun Vanessa'nın sana öyle tapar gibi davranması yüzünden onun aptal olduğunu düşündüm hep. Çünkü sen onun rüyalarını gerçekleştirmeyecektin. Bu işin sonunun onun için gözyaşı dolu olacağını en başından biliyordum. Ama senin bu kadar acımasız olacağını aklıma gelmemişti. Burada durup bize bunu bu kadar rahat anlatmaya yüzün var demek. Üstelik bir de ondan metresim diye bahsetmeye!"

"Anna..." Leo onu durdurmaya çalıştı.

"Sakin onu tarafını tutayım deme..."dedi Anna. "Eğer Vanessa sonunda doğru yolu gördüyse ve seni terk ettiyse tek söyleyeceğim Tanrıya şükür. O senden çok daha iyisini hak ediyor."

Genç kadın kocasına döndü. "Leo buradan hemen gitmek istiyorum."

Ve hızla dönüp ofisten çıktı. Leo'nun gelip gelmediğine bakmamıştı bile.

"Bu da ne..." dedi Markos.

Kuzeni omzunu silkti ve Yunanca cevap verdi.

"Metres kelimesi yanlış kelimeydi. Kulağa pek iyi gelmiyor."

"Ama neden? Bu kadınların sorunu ne?"

Leo ona baktı ve "Belki de kuzen bir gün senin de aklın başına gelir ve anlarsın." Sesine Markos'un

daha önce duymadığı bir tını vardı.

Acıma.

Markos sırtını dikleştirdi. Kimsenin acımasına ihtiyacı yoktu. Özellikle de kuzeninin. Özellikle de bütün taşlarını kaybettiği ortada olana kuzenin.

"Söyler misin ne demeye gidip evlendin?"

Leo gözlerini kıstı ve sonra kendini tutmak ister gibi derin bir nefes adlı.

"Evlilik yürüyebilir Markos. Bu dünyada iyi evlilikler de var. Ben bunun kanıtıyım."

"Balayı en kolay kısmı." dedi Markos. "Ondan sonra olacaklar işi bozuyor. Ve genelde zor durumda olan da bu tuzağa düşen kişi oluyor."

Leo tekrar acıyarak bakıyordu.

"Kötü bir örnek gördüğünü biliyorum ama sırf bu yüzden..."

"Bence en iyisi bundan uzak durmak, o kadar. " dedi Markos "Ve benim niyetim de bu." Omuzlarını dikleştirdi. "Bak, şu anda bütün bunlar için iyi bir ruh halinde değilim. Eğer sen gidip de kendini bu evlilik işine soktuysan ben bunun dışında kalacağım ve eğer iyi bir boşanma avukatına ihtiyacın olursa tek yapman gereken bana haber vermek. Elimden geleni yaparım."

Leo bir kahkaha attı.

"Bir avukata ihtiyacım olmayacak. Dinle küçük kuzenim." dedi. "Vanessa konusunda üzgünüm. Söyleyebileceğimden de fazla hem de. Eğer bir kadının dünyanın sadece senin çevrende döndüğüne inandıysa bu kesinlikle Vanessa idi. Yolunda gitmeyen her ne ise umarım tamir edebilirsin."

"Belki de tamir etmeye değmez." dedi Markos.

"Belki de bu konuyu tarih olarak kabul etmem en doğrusu olacak. Onsuz da pekâlâ iyi olabilirim." Leo ona baktı.

Karşısındaki yüzdeki gergin hale, uykusuz gözlere baktı. "Ya evet, iyi olabilirsin."

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 04, 2007, 10:26:30 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Masasında özel sekreteri ile arasında olan direkt hat çaldı.

Markos isteksizce ahizeyi kaldırdı.

Zavallı sekreter özür diler gibi "Bayan Constantia Dimistiris yine telefonda..." dedi.

"Bağla..."

Bu Constantia'nın ilk telefonu değildi. Ama Markos daha önce onunla hiç konuşmamıştı.

Ama bu defa konuşacak ve kızıyla evlenmeye kesinlikle niyeti olmadığını açıkça belirtecekti. Bu oyunu daha fazla sürdürmenin bir anlamı yoktu.

Artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Uzun uzun nezaket konuşmaları yapmadan konuya doğrudan girdi.

"Bakın Constantia, babamın sizde bu konuda nasıl bir düşünce yarattığından pek emin değilim ve eğer sizi bazı konularda yanlış şeylere inandırdıysa bunun için de özür dilerim ama benim kızınız Apollonia ile evlenmek gibi bir niyetim yok. Daha doğrusu ben evlenmeyi düşünmüyorum. Bu yüzden beni müstakbel damat adayınız olarak görmekten vazgeçerseniz sevinirim. Ayrıca kızınız gerçekten iyisini hak ediyor ve bence ona gerçekten bir eşe davranılması gerektiği gibi davranacak birisiyle mutlu olacağından eminim."

Her ne kadar kibar olmaya çalışsa da sözlerinin Bayan Dimistiris için biraz ağır olduğundan emindi. Çünkü buldukları çevrede herkes Constantia'nın bir kaç sene önce vefat eden eşinin neredeyse bir düzine metresi olduğunu bilirdi. Ve Bay Dimistiris sosyal organizasyonlarda metreslerinden biriyle görünmekten çekinmezdi.

Bu konuşmayla Bayan Dimistiris'in kızma istediği gibi bir koca adayı olarak uygun gördüğü Markos ile ilgili hayallerine nokta koymasına gerekecekti.

Apollonia'ya gelince Markos onun da annesinin bir sonraki hedefinde başarılı olacağını umuyordu.

Telefonu kapatırken Markos ister istemez Constantia ve Apollonia ile otelin lobisinde karşılaştıkları günü hatırladı.

Cosmo annesi ve kız kardeşinin otelde olduğunu söylemeyerek kendince komik olmaya çalışmış olsa gerekti. Ama ne yazık ki hiç de komik olmamıştı.

Üstelik daha sonrasında yeltendiği küstahça hareketler Cosmo'ya büyük bir nefret duymasına neden olmuştu.

Cosmo ve Markos sadece aynı çevre içinde büyüdükleri için birbirlerini tanırlardı ama bir arkadaşlıkları yoktu. Bununla beraber herhalde Cosmo Markos'un gerçekten kardeşine evleneceğine inanmıştı ve bu yüzden de Vanessa'nın yakın bir gelecekte müsait olacağını düşünmüştü.

Ne de olsa kısa süre sonra Markos müsait olmayacaktı.

Bunları hatırlayınca içinde yine aynı öfke belirdi.

Ve sonra Apollonia'yı düşündü. Zavallı kızcağız o gün asansörden inince Vanessa'yı görmüş ve gözleri hayranlıkla açılmıştı. O kadar korunaklı bir şekilde yetiştirilmişti ki, daha önce hiç bir erkeğin metresiyle bu şekilde burun buruna gelmemiş olsa gerekti.

Ve Vanessa'ya imrenerek bakmıştı.

Vanessa'ya güzel Vanessa'ya.

Bir zamanlar Markos'un kendisini deli gibi sevdiğini sandığı ama onu ortada bırakıp çekip giden Vanessa'ya...

Markos koltuğunda dikleşti.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp dikkatini işine vermesi gerekiyordu.

O akşam Portekiz'e uçacaktı ve bunu yoğun bir seyahat programı izleyecekti. Son dönemde programını hep yoğun tutmayı tercih ediyordu.

Bazı düşüncelerden kendisini koruyabilmenin tek yolu yoğun olmaktı ama bunun işe yaradığından emin değildi.

Önündeki raporu açtı, akşama kadar yapması gereken o kadar çok iş vardı ki.

Ama rakamlar gözünün önünde bulanıklaşıyor ister istemez aklı hep unutmak istediği konuya gidiyordu.

Ve Vanessa'ya.

Uçağın birinci sınıf bölümünde ışıklar kısılmıştı. Markos deri koltuğunu iyice arkaya yasladı. Son derece yorgun olmasına, hiç durmadan seyahat etmesine rağmen gözüne uyku girmiyordu.

Gevşemek istiyordu ama bütün vücudu kaskatıydı.

Onu hiç bir şey oyalayamıyordu. Aklı sürekli düşünmek istemediği tek şeye, onu her şeyden çok sahiplendiğine inandığı ve sonra ona bir haber bile vermeden çekip giden kadına kayıyordu.

Onu düşüncesinden atmak zorundaydı ama bunu yapamıyordu.

Eli önündeki viski bardağına gitti.

Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu ve kadehi tekrar önündeki masaya bıraktı.

İçki içip sarhoş olmak hiç bir şeyi halletmiyordu. Bir kaç defa bunu denemişti. Yıkılana kadar kendini içkiye bırakmıştı ama bu hiç bir şeyi düzeltmiyordu.

Aksine ertesi sabah uyanıldığında gerçek daha da acımasız bir şekilde karşısına dikili veriyordu.

Hostesin dağıttığı ekonomi gazetesini eline aldı. Ama ne kadar uğraşsa da şu anda hiç de ekonomik meselelere kafa yoracak halde değildi.

Bu uçakta onu oyalayacak bir şey olmalıydı. Ama canı ne diz üstü bilgisayarında çalışmak ve uçakta yayınlanan filmlerden birini izlemek istemiyordu.

Sıkıntılı bir şekilde yerinde kıpırdandı ve gözlerini kapattı. Uyumak ona iyi gelirdi ama bunun için aklını boşaltması gerekiyordu ve bu da mümkün görünmüyordu.

Bir süre boş boş çevresine bakındıktan sonra belki eğlenirim umuduyla önündeki cepte duran havayollarına ait dergiyi aldı ve sayfalarını çevirmeye başladı.

Ve bir süre sonra karşısına çıkan sayfayla donup kaldı.

Sanki taş kesilmişti.

Derginin renkli sayfasından ona bakıp gülümseyen bu yüz Vanessa'dan başka biri değildi.

Gözlerinin içi gülüyor ve her zamanki gibi göz alıyordu.

Peki, tanrı aşkına Vanessa'nın bu dergide ne işi olabilirdi.

Markos sayfaya iyice bakınca bunun daha önce adını hiç duymadığı bir modaevinin reklâmı olduğunu gördü.

Vanessa modellik mi yapıyordu? Belki de Leo'nun mücevherlerinin tanıtımı için yaptığı çalışmadan sonra bir reklâm şirketinden modellik teklifi almış ve bu yüzden gitmişti.

Ama bu hiç de mantıklı değildi.

Markos onun istediği şeyleri yapmasına engel olmazdı ki.

Eğer istediği modellik yapmaksızın tek yapması gereken bu konuyu Markos ile konuşmak ve bu konudaki fikrini sormaktı.

Markos gündüz saatleri içinde onun istediği şeyi yapmasına kolayca razı olurdu. Tabi ki onun işi için tek başına seyahat etmesine izin vermezdi ama bu da bir şekilde ayarlanabilirdi.

Vanessa'nın ona böyle bir şeyden hiç bahsetmeden çekip gitmesine anlam veremiyordu.

Kendisini ona adadığına inandığı kadın nasıl böyle bir şey yapabiliyordu ki...

Markos düşünceleri bir kenara bırakıp dergiyi eline aldı ve reklâmın altındaki bir kaç satırı okudu.

Ve orada gördükleri ile beyninde bir ışık yandı.

Onun neden gittiğini şimdi anlıyordu.

Vanessa elindeki boya fırçasını boya tablasının üstüne bıraktı. Elini beline koyup bir kaç adım geri gitti ve eserine hayranlıkla baktı.

Gerçekten de istediği gibi olmuştu.

Limon sarısı duvarlar öğlen güneşinin aydınlattığı odada bir başka güzel görünüyordu.

Bu Vanessa için bir hayli yorucu bir çalışma olmuştu ama birden bunu yapmak isteği ile dolmuştu.

Çünkü bunu ya şimdi yapması gerektiğini ya da uzunca bir süre yapamayacağını pekâlâ biliyordu.

Saatine baktı. Vakit öğle vaktiydi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile.

Sıkıntılı zamanlarda insanın kendini meşgul etmesinden daha iyi bir şey olamazdı. Zaman zaman içine oturan ve asla geçmeyeceğini düşündüğü o büyük acıdan aklını ancak böyle uzaklaştırabiliyordu.

Aradan bunca zaman geçmesine rağmen o sevimsiz sahne sık sık gözünün önünde canlanıyordu. O korkunç kadının fütursuzca dairelerine girip canını acıtmak istercesine sıraladığı acı gerçekler hala beyninde yankılanıyordu.

Zamanla acının geçeceğini en azından şimdiki kadar canını yakmayacağını umuyordu.

Ve Markos... Onun o güzel yüzünü, sıcak bakışlarını düşününce içinde bir şeyler eriyordu.

Peki, ama nasıl olup da evleneceğini Vanessa'dan saklamıştı? Bunu akli almıyordu. Böyle bir bilgiyi neden ona fazla görmüştü.

Oysa Vanessa kendini ona her şeyiyle vermiş ve ona herkesten fazla inanmıştı.

Aslında belki de bunda anlaşılmayacak bir şey yoktu.

O son sabah Markos ona acımasız bir şekilde sadece metresi olduğunu haykırmamış mıydı? Tabii ya onun gibi zengin sınıfa ait insanlar için metres sadece yataklarını ısıtan ve onlara zevk veren, süslü bir eşya gibi kollarına takıp herkese sergiledikleri değeri olmayan bir nesneydi sadece.

Ve onlara evlenecekleri gibi önemli bilgileri vermeye de lüzum görmezlerdi.

Hayır, bunları düşünmenin zamanı değildi.

Yerinden kalktı ve boya malzemelerini toplamaya başladı.

Bütün bunlar geçmişte kalmıştı. Vanessa'nın önünde yepyeni bir hayat vardı ve geçmiş artık sadece geçmişti.

Boya malzemelerini kaldırması sadece bir kaç dakikasını almıştı. Oda hava alsın diye pencereyi açtı ve kendine öğle yemeği hazırlamak için mutfağa geçti.

Öğle yemeği için taze salata ve sandviçini hazırlayıp bir tepsiye yerleştirdi. Bir bardağa meyve suyu doldurdu ve tepsiyi alıp yemek odasına geçti.

Bu son derece sade ama sağlıklı ve besleyici bir yemektir ve onun ihtiyacı da buydu zaten.

O gösterişli ve lezzetli mönüler artık Markos ile yaşadığı hayat gibi geride kalmıştı.

Vanessa kendini hep en iyiyi düşünmeye ve en iyiyi hatırlamaya zorluyordu.

Gerçekten çok güzel günler yaşamıştı ve Markos ona her şeyin İti iyisini vermişti.

Şimdi artık Markos'un sadece bir metres olarak görmesine de kızamıyordu aslında. Ne de olsa bu onun elinde değildi. Sevgi zorla olan bir şey değildi. Bir insan kendini kimseye zorla âşık edemezdi ya. Markos da onunla birlikte olmaktan keyif almış ama şık olmamıştı. Bunun için ona kızmaya hakkı yoktu.

Yemeğini yerken gözleri sade döşeli yemek odasında dolaştı. Bu oda evin en çok güneş alan yerlerinden biriydi ve çok seviyordu.

Zaten evi de görür görmez sevmişti. Son derece sakin bir kıyı kasabasıydı burası ve en güzel yeri geniş ve uzun sahiliydi.

Vanessa tatil döneminde burasının kalabalıklaşacağını da biliyordu ama zaten bu sayede evin kullanmadığı üst katını tatilcilere kiralaması da kolaylaşacaktı.

Zaten bir önceki ev sahibi de rezervasyonları çoktan almış ve genç kadına aktarmıştı. Bu yüzden en azından bu sezon için müşteri araması gerekmeyecekti.

Boyadığı oda dışında diğer odaların oturmaya hazır olması buraya taşınmasını kolaylaştırmıştı. O

odayı da hemen boyamak istemesinin en önemli nedenlerinden biri müşteriler gelmeden önce her şeyin hazır olmasını istemesiydi.

Böylece alacağı sezonluk kiralalar ve büyük babasından kalan parayla kendi kendini idare edebilirdi.

Yemeğini bitirince belini tutarak sandalyeden kalktı ve bulaşıklarını topladı.

Yürüyüş zamanı gelmişti. Ayağına yürüyüş ayakkabılarını giymek için odasına gitti.

Evin hiç bir odası deniz görmüyordu ama burası o kadar güzel bir kasabaydı ve bütün evler o kadar güzel pastel renklere boyanmıştı ki her odadan baktığınızda kartpostal gibi bir görüntüyle karşılaşıyordunuz. Bu kasaba Vanessa'ya çocukluğunun geçtiği yerleri hatırlatıyor ve huzur veriyordu. Denize yakın olmayı da çok seviyordu.

Düz ayakkabılarını giyerken eskiden Markos'un yanında giydiği kıyafetlere artık ihtiyacı olmadığını düşünüp gülümsedi. Artık süse püse değil çok daha temel, sağlam ve sağlıklı şeylere ihtiyacı vardı.

Günlük yürüyüşlerini aksatmamaya gayret ediyordu. Akşamüstleri de kasabanın yüzme havuzuna gidiyordu. Kaslarını güçlü tutmak için bu gerekliydi.

İster istemez Markos'un apartmanındaki şık spor salonunu hatırlamıştı yine.

Hayata iyi yanından bakmak gerekirdi. Eskiden sahip olduğu şeyleri kaybetmiş olabilirdi ama bir taraftan da kimsenin yaşamadığı güzellikte şeyler tatmış ve sonsuza dek aklından çıkmayacak güzel anılara sahip olmuştu.

Hırkasını aldı ve deniz kenarına inmek için evden çıkıp kapıyı arkasından çekti.

Markos üstü açık son model arabasının direksiyonunda öfkesine hâkim olmaya çalışarak yol bilgisayarının komutlarını izliyordu. Çok yaklaşmış olmalıydı.

Yaklaştıkça öfkesi daha da belirginleşiyordu.

Ana yoldan sola saptı. Burası bütün evlerin hikâye kitaplarındı ki evlere ve birbirine benzediği yerlerden biriydi.

Demek artık burada yaşıyordu Vanessa.

Bu evlerden birinde...

Onu terk edip tek bir kelime bile etmeden çekip geldiği yer burasıydı.

Saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Biraz sonra sağa dönmesi gerekecekti. Bu yol dümdüz denize ve sahile çıkıyordu.

Ve tam ara yola sapmaya hazırlanırken sahilde onu gördü... Bakır rengi saçları rüzgârda alev alev dalgalanıyordu.

Onu ilk gördüğü anda olduğu gibi birden fark etmesi zor olmamıştı.

Arabasını durdurdu.

Ve sanki dünyada durmuş hiç bir şeyin önemi kalmamıştı.

O anda Vanessa da onu fark etmişti.

Genç kadın şok olmuş gibi ona öylece bakıyordu. Sanki bir rüya görür gibi.

Markos uzanıp arabanın sağ ön kapısını açtı ve "Arabaya bin..." dedi sertçe.

Ama Vanessa yerinden kıpırdamamıştı bile. Sanki taş kesilmişti.

"Arabaya bin..." dedi Markos bir kez daha.

Ve Vanessa sanki büyülenmiş gibi sessiz ama rengi kaçmış halde arabaya bindi.

Arkadan trafikte bekleyen diğer arabaların şoförleri sabırsızlıkla kornaya basıyorlardı. Markos onları yok sayarak ağır ağır arabayı çalıştırdı.

Hiç bir şey konuşmuyorlardı. Her ikisi de derin bir sessizliğe gömülmüş gibiydiler.

Markos her ne kadar genç kadına bakmasa da onun elleri kucağında öylece kıpırtısız oturduğunu görebiliyordu.

Yol bilgisayarının verdiği talimatla genç kadının evinin önüne geldi. Vanessa evin önüne gelince ağır hareketlerle arabadan indi ve çantasında anahtarını aradı. Elleri titriyordu.

Kapıyı açtı. Markos da arabadan inmiş büyük adımlarla hemen arkasından eve girmişti.

Vanessa bir rüyada gibi bir kaç adım attı ve arkasından Markos'un içeri girdiğini ve kapıyı sertçe kapattığını fark etti ve irkildi.

Dizlerinin bağı çözülmüştü ve şu anda oturmayı her şeyden çok istiyordu ama bunu yapmayacaktı.

Dönüp Markos'a baktı.

Genç adamın gözlerinden adeta alevler çıkıyordu.

Öfkesini saklamaya bile gerek görmeden "Senden tek bir şeyi öğrenmek istiyorum..." dedi sertçe.

Vanessa hiç bir şey söylemeden ona bakmaya devam ediyordu.

"Bu bebeğin babası kim?"

Sesi neredeyse kükrer gibi çıkmıştı.

"Söyle diyorum, bu bebeğin babası kim?"

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 06, 2007, 12:31:17 ÖÖ

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dünya durmuş gibiydi.

Vanessa duyduklarına inanamıyordu.

El yordamıyla arkasındaki sandalyelerden birini çekti. Taşıdığı çocuğun sağlığı için bir yere oturmak zorundaydı.

Dünya kararmaya başlamıştı. Kısa nefesler alarak kendini toplamaya çalıştı. Eli içgüdüsel olarak karnına bebeğine gitmişti.

"Ne? Vanessa... Vanessa..."

Genç adamın sesinde az önceki öfkenin aksine şimdi büyük bir korku vardı.

Vanessa'nın yanında yere diz çöktü. "Vanessa?"

Genç kadın bir nefes daha aldı ve kafasını kaldırdı ve bir an boyunca onun gözlerine baktı.

Sonra yutkundu ve "Ben iyiyim..." dedi.

Sonra doğruldu, ona bu kadar yakın olmak istemiyordu. Markos geri çekilirken yüzü değişik duyguların bir karmaşasını yansıtıyordu.

"Doktor çağırmamı ister misin?"

Vanessa başını iki yana salladı.

"Hayır, ben iyiyim."

Bu gerçekten Markos diye düşündü. İçeri yıldırım gibi dalıp beni bir başka erkeğin bebeğine hamile olmakla suçlayan.

Bu suçlamanın beraberinde bir acı getireceğini sanmıştı ama hayır sanki az önce içinde yaşamaya devam eden bir şey ölmüştü.

Ve kendini güçlü hissederek ayağa kalktı. Markos ona doğru bir hareket yaptı ama genç kadın eliyle onu durdurdu.

"Sadece bir bardak su alacağım. Sen bir şey ister misin?"

Genç adam başını hayır anlamında salladı.

Vanessa mutfağa girdi ve kendine bir bardak su doldurdu. Bir kaç yudum alıp oturma odasına geçti. Masanın yanındaki yerine oturdu ve bardağını masaya bıraktı. Bir eli bebeğini bu adamdan korumak ister gibi karnındaydı.

Ve sonra başını kaldırıp odanın diğer ucunda duran adama baktı.

"Buraya gelmekteki amacın neydi Markos?"

Genç adam kaşlarını çattı. Sanki böyle bir soru sormasına şaşırmış gibiydi.

"Amaç mı? Altı ay benimle yaşadın ve bana tek bir kelime etmeden çekin gittin. Başka bir adama..."

ondan hamile kaldın ve neden buraya geldiğimi soruyorsun öyle mi?"

Genç kadın gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Öyle olduğuna inanıyorsun değil mi?"

Genç adamın yüzü öfkeyle kararmıştı.

"Benimle bu tonda konuşma..." dedi Markos "Yaptıklarından sonra! Hatta sakın hamile olduğunu inkâr etmeye de kalkma."

Vanessa onunla konuşurken acı bile hissetmiyordu.

"Bana kim olduğunu söyle!"

Vanessa derin bir nefes aldı ve sükûnetini korumaya çalışarak Söylesene beni senden ayıran adamın kimliği konusunda bir fikrin var mı? Belki de şu muhteşem Cosmo Dimistri'tir. Ne de olsa çok ilgiliydi ve herhalde durumun onun için müsait olduğundan emindi.

"Sence bana olan sadakatsizliğin konusunda espri yapmak komik mi?"

Vanessa çenesini dikleştirdi.

"Sadakatsizlik mi? Bunu bana söyleyen sen misin? Tanrım ne kadar yüzsüzsün sen! Ama tabi sen böyle düşünmezsin sana göre bu anlamsız bir şeydi."

Ve gözlerini bir zamanlar onun için her şey olan ama artık hiç bir şey olmayan Markos'a çevirdi.

"Markos, bak bunun ne ile alakalı olduğunu bilmiyorum ama burada olmanın hiç bir anlamı yok.

"Haydi evine git."

Sesi son derece yorgun çıkıyordu.

"Gideceğim ama sadece senden gerçeği öğrendikten sonra. Bana adını öyle... Seni hamile bırakan adamın adını sonra giderim."

Genç kadın bir zamanlar deli gibi sevdiği ama artık sevmesinin mümkün olmadığı adama baktı.

"Bunu sorman bile..." diyebilirdi.

"Ama mutlaka biri olmalı. Bilmem gerek, kime gittiğini beni kimin için terk ettiğini bilmeliyim."

Sesindeki suçlayıcı ton genç kadın için çok ağırdı.

"Ama bu saçma... " diyebilirdi. "Delilik bu."

Ve sonra birden sanki kafasında bir ampul yanmış gibi anlayıverdi. Markos'un içindeki ilkel yan ağır basıyordu ve olayı bambaşka bir boyuttan görebiliyordu sadece. Onun için mantık düzdü. O başka bir kadınla nişanlanabilirdi. Hayatının altı aylık bir kısmını ona vermiş bir kadını yok sayabiliyordu. Ona hiç bir şey borçlu değildi. Hatta başkası ile evleneceğini ona söylemek dürüstlüğünü bile. Ama metresi, başka bir erkekle bir arada olmayı aklına getiremezdi. Ona sadık olmak zorundaydı. Ama erkek için böyle bir terim yoktu bile. Nasıl oldu ki. O sahip olduğu nişanlı ya da eş konusunda bilgi vermek durumunda değildi. O sadece metresinin metresi olarak kalmasını talep ederdi.

Kendini hasta hissetmeye başlamıştı.

"Tanrı aşkına bana kim olduğunu söyle... eğer onu korumaya çalışıyorsan merak etme peşine düşmem. Sadece bilmem gereken, kim olduğu bana en azından bunu borçlusun."

Vanessa ona acıyla baktı. "Sana hiç bir şey borçlu değilim Markos. Hiç bir şey."

"Gerçeği bile mi?"

"Sadece senin bana borçlu olduğun kadar. Bu çift yönlü bir yol sen her ne kadar aksine inansan da."

"Bu da ne demek?"

Genç kadın derin bir iç çekti.

"Bak bu konuya girmek istemiyorum. Beni metresin olarak düşünmüş olabilirsin bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Seni değiştiremem bunu istemiyorum da istediğim gibi düşün ama ben senin inandıklarına inanmak zorunda değilim, öyle değil mi? Bazı şeyleri metresine söylemeyi uygun görüp bazılarını gereksiz bulman senin seçimin. Ne de olsa o sadece metresindir. Yatağını ısıtır sen onu güzelleştirirsin, koluna takıp pahalı bir mücevher gibi sergilersin. Sadece zengin bir erkeğin oyuncuğu gibi. Yani önemli şeylerin söyleneceği biri değildir o."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesinde anlamadığını belli eden bir şey vardı Gülecek hali olsa genç kadın bir kahkaha atardı şüphesiz.

"Senin için önemli olan şeylerden bahsediyorum Markos. Evlenmeden bahsediyorum."

Bu kez şok olma sırası Markos'taydı.

"Ne? Sana bunu kim söyledi?"

Genç kadın durdu. O gün yaşadığı o berbat sahneyi hatırlamak bile istemiyordu. Ama Markos ona karşı bu kadar haksız davranmışken neden onu koruyacaktı ki?

"Müstakbel kayınvaliden."

"Ne?"

"İstediyi... senin yapmak üzere olduğun evlilikte ayak altından çekilmem ve yolu açmamdı."

Markos'un yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Constantia Dimitris seninle ne zaman konuştu?" Bu bir soru değil bir emirdi sanki.

Vanessa derin bir nefes aldı. Markos müstakbel kayınvalidesinin kim olduğunu bir çırpıda anlamıştı.

"Evden ayrıldığı gün."

"Buna inanmıyorum! Buna kesinlikle inanmıyorum. Bir yabancı sana gelip bir şeyler anlatıyor ve sen evleneceğime inanıyorsun öyle mi? Tanrım nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Tanrım... Bunu nasıl yapabildin? Bir yabancı sana bir şeyler zırvaladı ve sen gelip bana sormadan beni terk edip gittin öyle mi? Thee mou! Böyle bir şeyin gerçek olabileceğini nasıl düşünebildin? Sana evlilikle

ilgili düşüncelerimi açıkça anlatmadım mı? Evliliğe zorlanmayacağımı ve asla evlenmeyeceğimi. Bunu daha o sabah sana söylemişim."

Vanessa su bardağını sınıksıkı tuttu.

"Yani bana Constantia Dimistiris'in kızıyla evlenmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun sen?"

Bu sözleri sarf etmek kolay değildi.

"Evet, aynen bunu söylüyorum. Ve buna inanabilmiş olman da beni delirtiyor. Ona nasıl inanabildin?"

Genç kadının içinde büyük bir boşluk açılmıştı.

"Çok ikna ediciydi."

"Yalan söylemiş."

"O zaman neden? O zaman neden gidişimi kolaylaştırmak için bana yirmi beş bin pound teklif etti? Bana söyledikleri doğru değilse neden bana para ödedi."

"Onun parasını aldın mı yoksa?"

"Hayır, çekini paramparça edip tuvalete attım. Sonra eşyalarımı topladım ve çıkıp gittim."

"Ve bir süre beni bekleyip yalan olup olmadığını bana sormak hiç aklına gelmedi öyle mi? "

"Nasıl yalan olabilirdi ki Elinde yirmi beş bin pound vardı. Eğer söyledikleri doğru olmasa para teklif etmezdi ki?"

Genç adam öfkeyle ellerini havaya kaldırdı.

"Sadece seni kandırmaya çalışıyordu. Ve sen de bu tuzağa düştün..."

"Yirmi beş bin pounddu."

"Ne olmuş? Evlenmeye hiç niyetim olmadığı kızı için seni ortadan kaldırmak adına gayet ucuz bir bedel..."

Vanessa şaşkın gözlerle baktı. "Ama eğer bana söylediği gerçek değilse o zaman herhalde bu kadar büyük bir para vermezdi. Yirmi beş bin pound bir servet!"

Markos dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sadece senin gibi biri için Vanessa."

Vanessa ürperdi. Markos'un konuşma şekli içini dondurmuşu. Bir saniye çevresine bakındı. Şu anda içinde oldukları son derece keyifli ve renkli ama basit döşenmiş daire Markos ve onun çevresindekilerin alışkın olduğundan çok farklı bir yerdi.

Markos tekrar konuşmaya başlayınca dikkati tekrar genç adama kaydı.

"Ve sadece bir çocuğun bile sorgulama gereği duyacağı bir iddia yüzünden beni bırakıp gittin. Tek bir söz etmeden, hiç bir açıklama yapmadan. Gittin, bir başka bir adama birlikte oldun ve hamile

kaldın."

Çevresine bakındı. "Ve bunun bir hiç için olduğunu görüyorum. Eğer karşılığı buysa kendin için çok daha iyisini yapabilirdin. Yoksa daha fazlasını mı beklemiştin Vanessa? Bir yüzük mü? Ya da bu olmasa bile seni Fransa'nın güneyindeki bir villada yaşatacak bir kan bağı mı?"

Vanessa ayağa kalktı.

"Lütfen git Markos. Seni burada istemiyorum. Seni yakınımnda istemiyorum"

Sesi bir ölünkinden farksızdı.

Ama genç adam yerinden kıpırdamadı. Gözlerini de genç kadınınkilerden ayırmamıştı.

"Bana adını verene kadar hiç bir yere gitmiyorum. Gidip boynunu falan kıracak değilim. Ne de olsa... "Alaycı bir şekilde güldü. "Kendi isteğinle ona gittin."

Genç kadın kararlı bir tavırla başını salladı.

"Sadece git..."

Bir an için genç adamın gözlerine baktı. Ve sonra Markos ani bir hareketle topuklarının sütünde döndü ve kapıya yürüdü. Vanessa ise kendini donuk hissediyordu.

Markos kapıyı açtı. Bir an için Vanessa onun çıkıp gideceğini sandı. Ama son anda genç adam geri döndü.

Yüzündeki ifade Vanessa'yı şok edecekti.

"Ah Tanrım Vanessa. Bunu neden yaptın? Ona nasıl inanabildin? Bana nasıl bu kadar az güvenebildin? Birlikte ne kadar iyiydik ve sen hepsini bir kalemde silebildin. Hepsini!" Vanessa neredeyse ona acıyacaktı. Ama birden karnındaki çocuğun hareket ettiğini hissetti. Ve elini karnına götürdü.

"Lütfen git..."

Ve bu defa Markos onu dinledi.

Markos elini viski şişesine uzattı. Ama şişeyi kaldıramadan bir el bileğini tuttu ve güçlü bir erkek sesi Yunanca

"Sarhoş olmak hiç bir şeyi çözmez..." dedi.

Markos küfretti.

"Bırak beni Leo!"

Ama kuzeni şişeyi onun elinden aldı.

"Canın cehenneme!" dedi Markos. Ve koltuğun arkasına yaslandı. "Vanessa'nın da canı cehenneme. Özellikle de onun." Gözleri karşısına oturan kuzenine kaydı. Londra'daki

dairelerindeydiler. "Bunu nasıl yapabildi. O kadına nasıl inandı Leo? Nasıl beni terk edip gidebildi? Tek bir kelime bile etmeden. Bana, bana ve Constantia Dimistiris'in ne yaptıklarını açıklama fırsatı vermeden." Yüzü acıyla büzüldü. "Eğer bana güvensesydi, bunun bir yalan olduğunu ona açıklardım. Sadece bana soracak kadar güvensesydi."

"Peki, ona cevap verebilseydin ne olacaktı Markos?"

Bu ses kuzenin sesi değildi. Bu kez konuşan bir kadındı. Başını sesin geldiği yöne çevirdi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Anna Makarios kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bu çok basit ve net bir soru. Vanessa sana koşarak gelseydi ve sen de ona Apollonia her kimse onunla evlenmek istemediğini söyleseydin sonraki adım ne olurdu?"

Markos ona boş boş baktı. "Ne demek ne olurdu? Her şey tekrar yoluna girerdi. Olacağı buydu."

Anna dudaklarını birbirine bastırdı. "Her şey tekrar yoluna girerdi demek. Senin için ne kadar da uygun. Vanessa seni tutkuyla öperdi ve eski seni seven sana tapan kadın olmaya devam ederdi. Sahip olduğun en iyi metres olmaya, ondan böyle bahsediyordun değil mi?"

"Anna..." Kocasını araya girmişti. "Biliyorum bu kelime hoşuna gitmiyor ama..."

Anna konuşurken kocasına bakmadı bile. "Kes sesini Leo. Bu önemli. Konu bir kelime değil, tavır. Kuzenin ben ve Vanessa gibi halktan çıkma inşalara göre bir İlişki' olarak adlandırılan bir şey yaşadı. Tanrı aşkına altı aydan fazla birlikte yaşadılar bir hayatı paylaştılar. Vanessa onun lanet olası metresi değildi. En azından Markos'un birlikte yaşadığı sevgilisiydi ve ona metres demek korkunç bir hakaret olur. Evet..." Dönüp kocasına baktı ve devam etti. "Bir hayat tarzı edinmek için zengin erkeklerin peşinde olan kadınların metres olduğunu biliyorum, seksi pırlantalar karşılığında pazarlayan kadınların. Ama eğer bana Vanessa'nın da onlardan biri olduğunu söyleme cüretini gösterirsen yemin ederim kafana bir şey geçiririm. O kızcağızın en ufak bir para merakı yoktu. O sadece Markos'a tapıyordu ve ona umutsuzca âşıkı hepsini bu."

Markos viski şişesine uzandı ve bardağını doldurdu. Büyük bir yudum aldı ve sonra bardağı sehpaye bıraktı.

"Bana o kadar tapıyordu ki bir başka erkek için beni terk edip gitti."

İki çift göz inanamayarak ona dikildi.

"Efendim?" dedi Anna.

Markos'un gözleri çelik gibi setti. "Beni duydun..." dedi acımasız bir sesle.

"Seni duyduk..." dedi Leo. "Ama ben sana inanmıyorum."

"Buna beni de ekle." dedi Anna. "Vanessa'nın o kadar kolayca yeni birini bulması mümkün değil. Birinin onu tekrar hayata döndürebilmesi için önce aylarca gözyaşı dökeneğinden adım gibi eminim."

Markos çenesini dikleştirdi.

"Ah öyle mi? Korkarım ki onun bana olan sadakati konusundaki görüşlerinde yanılıyorsun sevgili

Anna. Yoksa nasıl olur da Şu anda başka bir erkeğin çocuğunu taŐırdı?"

Bir an odada derin bir sessizlik hüküm sürdü.

Sonra Anna konuştu.

"Vanessa hamile mi?"

Sesinde inanamazlık vardı. Markos da bunu fark etmişti.

"Bundan emin misin?" dedi Leo da Şüphe içinde.

"Evet, eminim."

"Nereden biliyorsun?" dedi Anna.

"Kr değilim. Hamile o."

"Bunu nereden öğrendin?" dedi Leo.

Markos ona döndü. "Bir modacı için modellik yapmış. Hamile kıyafetleri. Resmini bir uçuş dergisinde gördüm. Ve izini sürünce ona bu işi veren acenteyi ve sonunda da Vanessa'yı buldum. Beni terk edince gidip hamile kaldığı adamın adını sordum."

"Sana kim olduğunu söyledi mi?"

Markos başını soruyu soran Anna'ya çevirdi.

"Onu koruyor." dedi. "Boynunu kırmayacağımı söyledim. Ne de olsa ona kendi isteğiyle gitmişti. Ama yine de bana kim olduğunu söylememekte ısrar etti. Tabi bunun bir yararı da olmamıŐ. Adam onu terk etmiş. Abuk sabuk bir yerde bir ev almış, Vanessa'nın başına bela olmayacağı bir yerde."

Anna gerilmişti. Ama sesi son derece kontrollü ıktı.

"Söylesen kaç aylık hamileymiŐ?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." dedi Markos ters bir tavırla.

"Bilmiyor musun? Ama anlaşılacak kadar ilerlemiŐ hamileliği. Biliyor musun bence umurunda olmalı. Bence kesinlikle umurunda olmalı."

Markos'un yüzü koyulaŐmıŐtı. "Bu da ne demek Şimdi?"

Leo Yunanca bir Şeyler söyledi. Kuzenini karısıyla konuşma Őeklinden rahatsız olmuştu. Markos'un yüzü gerildi ama bir Şey demesine fırsat vermeden Leo devam etti.

"nk kuzen, biraz sonra duyacağın Şu neden yüzünden..." Ve yavaş yavaş bir çocuğa anlatır gibi sakın ona anlatmaya başladı.

Müziği sonuna kadar açmıştı. Rzgr son srat giden arabada, saçlarını uçuruyor ve sesler birbirine karıŐıyordu.

Hiç bir şey düşünmek istemiyordu.

Hiç bir şey hissetmek istemiyordu.

Hedefine ulaşmak dışında aslında hiç bir şey istemiyordu.

Ve hatta hedefine ulaşmak da istemiyordu.

Ama aştığı her kilometre onu daha da yaklaştırıyordu.

Bu yolculuk her ne kadar fiziksel olarak hafta başında yaptığı yolculuğun aynısı da olsa bu kez duyguları bambaşkaydı.

O zaman öfke doluydu. Onu sevdiğine inandığı kadının bu kadar ucuz davranıp kendi başka bir erkeğin kollarına atmış olmanın kızgınlığı vardı içinde.

Ama şimdi içinden taşan duygu çok ama çok daha farklıydı.

Hayır... düşünmemeli ve hissetmemeliydi. Gaza basmak dışında hiç bir şey yapmamalıydı.

Yol çıkışlarını tek tek geçti ve sonunda yavaşladı ve dönemece girdi.

Birazdan orada olacaktı.

Varmayı hiç istemediği ama gitmek zorunda olduğu yerde.

Sanki bu anı daha önce yaşamış gibiydi.

Aynı düzenli teras, aynı geniş pencereler, iki basamakla çıkılan ön kapı. Bahçedeki çiçekler. Evin önünde durdu ve motoru kapattı. Evde miydi acaba? Yoksa yürüyüşe mi gitmişti yine? Belki de doktor randevusundaydı.

Hayır. Bunu düşünmeyecekti. Henüz değil. Gerçeği öğrenene kadar değil.

Öğrenmek istemediği gerçeği. Ama öğrenmek zorunda olduğu.

Arabadan indi ve kapıları kilitledi. Ön kapıya gitti ve kapıyı çaldı.

Ve kapı açıldı.

Vanessa karşısında durmuş ona bakıyordu. Genç kadının yüzündeki rengin çekildiğini fark etti. Ve kapıyı kapatmaya yeltendiğini.

Kapıyı itti ve ayağını eşikten uzatıp kapıyı tamamen kapatmasına engel oldu.

"Seninle konuşmam gerek." sesi alçak ve yorgundu.

Genç kadın bir kaç saniye boyunca cevap vermeden durdu. Sonra "Geçen defa yeterince konuştuğun." dedi. "Seni daha fazla dinlemeye ihtiyacım yok. Beni rahat bırak."

Sesi yaralayıcıydı ama Markos şimdi bununla vakit kaybedemezdi.

"Seninle konuşmalıyım."dedi tekrar. "Bilmem gerek."

"Hayır!" Vanessa'nın sesi keskindi. "Hayır, hiç bir şey bilmene gerek yok. Ne bir isim ne adres, hiç bir şey. Kiminle kaçtığımı düşündüğün umurumda değil."

"Öyle değil... Vanessa seninle konuşmam gerek, tanrı aşkına bilmeliyim..."

Genç kadının yanından geçip içeri girdi. Bu konuşmayı evin kapısının önünde yapamazdı. Genç kadına dokunmamaya gayret ederek, yanından geçmişti. Sanki o sıcak bir metalmiş gibi.

Vanessa'da sanki o bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi bir adım geri çekilmişti.

"Sormam gereken sadece tek bir soru var." dedi Markos.

Ve Vanessa onun içeri doğru yürümesine karşı çıkmadı. Ve peşinden yürüdü. Markos odaya gelince durdu ve sanki içinde sakladığı sırrı çözmek ister gibi genç kadının karnına baktı.

İçinde bir şey hareket etmişti. Bu her şeyi alıp götürülecek kadar güçlü bir şeydi. Ona koşup kollarının arasına almak istedi. Ve onu sonsuza dek orada tutmak.

"Evet?"

Genç kadının sesi soğuk ve mesafeliydi. Üstünde günlük kıyafetler vardı ve bu haliyle son derece doğal ve nefes kesiciydi. Tıpkı onu ilk gördüğü gün olduğu gibi.

Sadece Vanessa'ydı. Olduğu gibi kendisiydi.

Ve içinde taşıdığı çocuğu.

Derin bir nefes aldı.

"Benim mi?"

Genç kadın yerinden kıpırdamadı.

"Ne senin mi?"

"Bebek..." diyebilirdi. "Sadece bir evet ya da hayır yeterli olacak."

Genç kadın gözlerini ondan ayırmıyordu ama Markos bu gözlerdeki anlamı okumakta zorlanıyordu.

Gözlerinde hiç bir ifade yok gibiydi.

Bu gözlerdeki bir şey içini acıtıyordu.

Sonunda genç kadın konuştu. "Bu bebek benim Markos, eğer bütün yolu bunu sormak için geldiysen işte cevabını aldın. Şimdi lütfen git. Seni bir daha hiç görmek istemiyorum. Buraya gelmeni de istemiyorum. Bitti."

"Babası ben miyim?"

Vanessa derin bir nefes aldı. "Sana söyledim. Bu benim bebeğim. Sen bu konudan muafsin. Dünyadaki bütün erkekler gibi."

"Bu kadar inatçı olma!"

Genç kadının yüzü öfkeyle kızarmıştı, bir şey söylemek için ağzını açtı ama Markos onu hemen susturdu.

"Hayır, Vanessa bunu sakın yapma. Bak ben çok üzgünüm. Bütün o suçlamaları yaptığım için... Neden bu bebeğin başkasından olduğunu düşünmeme izin verdiğini anlıyorum. Çünkü benim başkası ile evlendiğimi sandın ama ben evlenmiyorum. Bunu buraya son gelişimde de söylemiştim. Artık rol yapmana gerek yok. Sadece bebeğin bana it olup olmadığını söyle. Bilmem gereken tek şey bu. Her ne kadar..." Eliyle saçını arkaya itti. "Ah tanrım artık hiç bir şey anlamıyorum. Constantia Dimistiris o korkunç oyunu çevirmeden sana hamile olup olmadığını açıkça sordum. Ve o zaman senin benim evlenmek üzere olduğum gibi yanlış bir fikrin de yoktu. Ve bana hamile olmadığını söyledin. Yalan mı söyledin? Yoksa sen de bilmiyor muydun? Ya da o zaman hamile değildin belki de." Yüksek sesle düşünüyordu. "O zaman hamile değildiyse bu bebek benim olamaz, Leo'nun lanet olası karısı ne derse desin. Ama Anna eğer şimdi hamileliğin gözle görülüyorsa benimle olduğun zaman hamile olman gerektiğini söylüyor."

"Anna? Leo'nun karısı mı? Anna Delane Leo ile mi evlendi? Kuzenin Leo? Buna inanamıyorum. Ona tahammül edemiyordu."

"Evet, ama galiba Leo onun fikrini değiştirmiş." dedi Leo sabırsızca. "Beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey benim çocuğumu taşıyıp taşımadığın... Söyle bana hangisi doğru_ Anna sana doğum tarihini sormamı söyledi."

"Ah öyle mi söyledi?" dedi Vanessa öfke dolu bir sesle. "O zaman ona bu hamileliğin sadece benim meselem olduğunu söyle. Markos lütfen git başımdan, bunun seninle hiç ilgisi yok İstediyin her türlü kâğıdı imzalamaya hazırım. Bebeğin babasının sen olmadığını her makam önünde açıklamaya da. İstediyin evrağı getir, imzalayayım. Ama lütfen hemen buradan git ve beni rahat bırak."

Markos ona baktı ve "Yapamam..." dedi. "Eğer çocuk benimse bunu yapamam."

"Ama neden?"

Markos kaşlarını çattı. "Neden mi? Neden diye sorabiliyorsun demek..."

"Evet, sorabiliyorum. Sana söyledim, bu bebek sadece benim başkasının değil."

"Saçmalama..." dedi Markos ona inanmayarak. "Her çocuğun bir babası vardır. Ve eğer taşıdığın çocuk benimse bunu bilmek istiyorum."

"Neden?"

Markos artık öfkesini saklayamıyordu. "Çünkü eğer benimse yapılacak tek bir şey var demektir."

"Hemen evleneceğiz."

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 06, 2007, 08:16:34 ÖS

ONUNCU BÖLÜM

Bir süre sessizlik oldu. Uzun ve kesin bir sessizlik. Vanessa hiç bir şey söyleyemiyor ya da

yapamıyordu.

"Evlenmek mi?" diyebildi neden sonra.

"Tabi ki evleneceğiz. Başka ne olabilir ki?"

"Ama bana asla evlenmeyeceğini söylemiştin."

Genç adam içini çekti. "Şimdi başka seçeneğim var gibi durmuyor öyle değil mi? Eğer seni hamile bıraktıysam senle evlenirim. Nokta."

Vanessa gözlerin yumdu ve sonra tekrar açtı. Sonra hiç bir şey söylemeden mutfağa girdi ve su ısıtıcısını çalıştırdı. Markos da peşinden gelmişti.

"Tabi DNA testlerinin yapılması gerekecek. Bildiğim kadarıyla günümüzde artık doğumdan önce de yapılabilir. Ve babalığım kesinleşir kesinleşmez de evleniriz. Kaç haftalık hamilesin ve doğum ne zamana bekleniyor?"

Vanessa cevap vermek yerine dikkatini fincanlara kahve koymaya verdi. Buzdolabından sütü çıkardı. Bu şekilde sükûnetini korumayı umuyordu. Ve sakin olması her şeyden önemliydi. Hem de çok.

"Hazır kahve..." dedi. "Kusura bakma. Sonra kahvelerin üs tüne sıcak su doldurdu. Karıştırdı, kendi kahvesine süt ekledi.

Sonra kendi fincanını alıp küçük şöminenin yanındaki koltuğa oturdu.

Markos onun için hazırladığı kahveyi almadan mutfakta çıkıp peşinden gelmişti.

"Rahatlayabilirsin Markos. Seninle evlenmeyeceğim."

Genç adam gözlerini ona dikti.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Çok basit... senle evlenmiyorum. Sen evlilik konusundaki görüşlerini açıkça belirtmiştin."

"Cristos! Bu bebeği öğrenmemeden önceydi."

"Bu neyi değiştirir? O sabah bana hamile kalmamam gerektiğini haykırmıştın!"

"Ama çok geç kalmışım değil mi? Zaten hamileydin. Ve ya bunu bilmiyordun ya da bana açıkça yalan söyledin. Hangisi?"

"Yalan söyledim..." dedi Vanessa bunu itiraf etmekten rahatsızdı. "Ben de yeni öğrenmiştim ve kabullenmeye çalışıyordum. Haberi nasıl karşılayacağına dair endişelerim vardı ve zaten tepkini öğrenmem uzun sürmedi."

"Ben seni sadece uyardığımı sanıyordum. Çok geç olduğunu fark etmemiştim. Bana nasıl yalan söyledin Vanessa?"

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. "Kolayca, çünkü sen hamile kalmam ihtimalini pek de neşeyle karşılamadın!"

"Pekâlâ, neden karşılayacakmışım ki?"

"Tabi ya neden?" dedi Vanessa da aynı öfkeli tonla. "Şimdi de mutluluktan ölmüyorsun değil mi?"

Dünyada en son istediğin şey benimle evlenmek ve çocuğumun babası olmak. Buna izin vermeyeceğim."

"Saçmalama... seninle evlenmeye hazırım."

Genç kadın uzanıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Markos, o kadar değil. Sence ben seninle evlenir miyim? Ve neden evlenecekmışım?"

"Finansal güvence?" Gözlerini kısmıştı. "Eğer bebek benimse nasıl olup da burada yaşayabiliyorsun? Faturalarını kim ödüyor?" Sesinde suçlama ve şüphe vardı.

Vanessa kendini tutmaya çalıştı. "Bilgin olsun diye söylüyorum bu evi büyük annemle babamın evini satıp da aldım. Bu arada başka yatırımları da vardı. Sana göre pek bir şey sayılmaz ama benim standartlarıma göre yeterli. Yukarıdaki odalardan alacağım kira ve zaman zaman modellik yapmaktan gelecek kazançla yaşayacağım. Senden ya da başka bir erkekten gelecek güvenceye ihtiyacım yok benim. Bu yüzden de seninle evlenmeye de ihtiyacım yok."

Genç kadının sükûneti Markos'u iyice öfkeliendiriyordu.

"Konu sen değilsin Vanessa. Konu benim çocuğum. Ve Tanrı şahidim olsun hiç bir zaman çocuğumum bir pi..."

"Sakin o kelimeyi edeyim deme!" Vanessa'nın gözleri çakmak çakmaktı. "Söylersen yemin ederim sana vururum. Artık günümüzde bekâr anne olmak sorun yaratmıyor. Ama tanrım bir çocuğun senin gibi bir babası olması yeterince büyük bir sorun olurdu zaten."

"Bununla ne demek istedin sen? Benim çocuğum her istediğine sahip olabilecektir."

Genç kadın ona inanamayarak bakıyordu.

"Bahsettiğin şey para..." dedi. "Tek düşünebildiğin bu değil mi Markos? Sen ve kıymetli paran. Seni evliliğe ikna etmemem için beni uyarman. Başka bir erkekle parası için birlikte olacağımı düşünmen, beni metresin olarak adlandırman. Ve şimdi ben senin çocuğunu taşıyorsam benimle evlenerek beni onurlandıracağını düşünmen ve bunun dünyada en son isteyeceğin şey olduğunu açıkça ortaya koyman. Teşekkür ederim. Ama hayır. Buna ne benim ne de bebeğimin ihtiyacımız yok. Sensiz çok daha iyi idare ederiz biz. Git Markos. Benim canımı sıkıyorsun ve inan buna ihtiyacım yok. Sadece git."

Markos hiç bir şey söylemeden durunca Vanessa devam etti. "Seni istemiyorum Markos. Bebeğim de istemiyor. Bunu hiç bir zaman bilmemen niyetindeydim. Nasıl öğrendin bilmiyorum ama keşke öğrenmeseydin..."

Azgından çıkan her kelime bir kurşun kadar ağırdı.

"O zaman hamile kıyafetlerine modellik etmemen gerekirdi değil mi?"

Vanessa ona inanamayarak baktı. "Beni böyle mi buldun? Hamile dergilerini okumak gibi bir zevkin

olduğundan haberim yoktu."

"Uçak dergisinde gördüm, dedi Markos. "O resmi görünce ne hissedebileceğimi hiç düşünmedin mi? Ya da umurunda bile eğil mi?"

"Neden olsun ki? Hele bana o son gün hamile kalmamla ilgili söylediğin şeyleri düşününce..."

"Ben onları hamile kalmaman için söyledim!" dedi Markos sabırsızca. Tanrım Vanessa olay bu mu? Asla seninle evlenmeyeceğimi söylediğim için mi bana sırtını döndün?" İçini çekti.

"Bak o Constantia denen kadının sana kızıyla evleneceğimi söylediği zaman neden kızdığını anlıyorum ama artık onunla evlenmek gibi bir niyetimin asla olmadığını biliyorsun, bu sadece babamın ve o kadının planıydı. O zaman hala neden böyle öfkелisin? Sana ne oldu Vanessa? Benimle evleneceğine memnun olursun sandım."

Genç kadının içinde bir ağırlık yüreğini eziyordu sanki.

"Memnun olmak mı? Yoksa minnettar olmak mı demek istedin? Genelde metresler koruyucuları evlenmek isteyince böyle hissederler değil mi? Aslında evliliği bir yana bırak bir kadın senin metresin olduğu için minnet duymalı değil mi Markos? Ve sana bir şey söyleyeyim ben zaten minnettardım, beni seçtiğin için, bundan büyük mutluluk ve heyecan duydum..." genç adama bakarken kehribar rengi gözleri parlıyordu. "O kadar minnettardım ki Markos, istediğin her şeyi yaptım. İstediyin kadın olmak için çabaladım. Ve senin için sadece bir metres olduğum hiç aklıma gelmedi."

"Thee mou bu kelime sende saplantı olmuş!"

"Hayır, asıl sende saplantı olmuş. Bu yakıştırmayı boynuma asan sendin. Ve sakın şimdi buna mazeret bulmaya çalışma. Senin için sadece istediğin zaman sana zevk vermeye hazır olacak bir metrestim ben..."

"Bu doğru değil Ben seni önemsedim ve saygılı davrandım."

"O kadar önemsedin ki seni evlilik tuzağına düşürmemem için beni uyardın. Seni tuzağa düşürmek için hamile kalacağımı bile düşündün. Ben senden benimle evlenmeni hiç istemedim. Senden hiç bir şey istemedim aslında. Ne kıyafet ne de mücevher. Ben sadece seni istedim Markos. Seni." Sesinde acı vardı. "Seninle olmayı."

Genç adamın yüzü bembeyazdı ama Vanessa ona konuşma hakkı tanımadı.

"Bir süre bir masal gerçek olmuş gibi yaşadım. İstediklerini yaptım. Ta ki sen beni o rüyadan uyandırma kadar. Ve uyandığında iyi oldu, aksi takdirde bütün hayatımı sana minnetle geçirirdim. Ama artık bitti. Şimdi artık sadece bebeğimi düşünmek zorundayım. Hamile kalmak niyetinde değildim. Hamile kalmamın tek nedeni de kullandığım antibiyotiklerin doğum kontrol hapının etkisi zayıflatması. Ama artık pişman olmak için çok geç. Her ikimiz için de. Bu durumda önemli olan tek şey bu bebek. Ve bu bebeğin iyiliği için seninle evlenmeyeceğim."

"Neden evlenmeyecekmişsin?"

"Çünkü buna gerek yok. Ben idare etmeyi biliyorum. Ve bu ilişkiden kendimi çıkardım. Ama tabi metresle ilişki yaşanmaz değil mi? Şimdi artık bebeğimle yaşayacak güzel bir yerim var, onu sağlıklı şartlarda büyütüp güzel bir eğitim verebilirim. Bunun için param var. Şimdi yeni bir hayata başlıyorum. Yeni insanlarla tanışıp arkadaş oluyorum. Bebeğim ve ben gayet iyi olacağız. Her şeyi ayarladım. Bu da senin bu durumdan yırttığın anlamına geliyor. Senden hiç bir talepte

bulunmayacağım. Vicdanını rahat tut. Ne benim ne de bebeğin sana ihtiyacı yok. Bu yüzden eğlenceli hayatına dön, kendine yeni bir metres bul. Paralar kazan ve istediğin gibi harca. Harika kadınlarla yat. Taki ve Stelios senin peşin sıra gezip kayaklarını toplasınlar. Mutlu ol Markos. İstediğin hayat bu onu gönlünce yaşa. Ve pahalı avukatlarına söyle gerekli ne belge varsa imzalayacağım."

Genç kadın nefes nefese kalmıştı. Kahvesinden büyük bir yudum aldı.

"Sen benim çocuğumu taşıyorsun ve benim sorumlulukların var." dedi Markos.

"Seni hepsinden azad ediyorum."

"Bu senin seçimin değil. Çocukların babalarına ihtiyacı olur."

Genç kadın kendini tutmaya çalışıyordu ama artık daha fazla dayanamayacaktı. Çözölmek üzereydi.

"Senin gibi bir babaya mı?" dedi. "Böylece bebeğimiz senin onun hiç istemediğini bilerek büyür öyle mi? Benim seni hamile kalarak evlilik tuzağına düşürdüğümü zannederek? Sence bebeğimin ihtiyacı böyle bir baba mı Markos? Ben sanmıyorum. Bazı babalara sahip olmaya değmez."

Gözlerini meydan okur gibi genç adama dikmişti. Markos bembeyaz bir suratla onu dinledi ve sonra hiç bir şey söylemeden odadan ve evden çıkıp gitti.

Ve hayatından.

Vanessa ağır hareketlerle ayağa kalktı. Uyuşmuş gibiydi.

Fincanını alıp mutfağa gitti. Markos'un dokunmadığı fincanla birlikte boşalttı ve makineye koydu.

Pencereden dışarı baktı.

Gitmişti işte. Sonsuza dek.

Bunun için memnun olması gerektiğini biliyordu. Yüzüne her şeyi haykırmıştı ve her şey bitmişti.

Artık yeni hayatına bakması gerekiyordu.

Markos onu sadece metresi olarak görmüştü. Ve ne onun ne bebeğinin onları istemeyecek birine ihtiyaçları yoktu.

Yine de içi buz gibiydi.

Ne yaptım ben? Diye düşündü. Tanrım ben ne yaptım?

"Eee?"

Leo bir cevap bekliyordu. Markos cevabı verdi:

"Bebek benim."

"Ve?"

Markos'un yüzü gerildi. Leo masasının karşısında dikilmiş ona tepeden bakıyordu. Neyse ki en azından sivri dilli Anna yanında değildi. Leo haber vermeden ofisine dalıvermişti. Zavallı sekreter de panik halinde peşinden koşmuştu. Leo'nun cevapları almadan gitmeye niyeti yok gibiydi.

"Hiç işte..." dedi Markos ters ters.

"Bu da ne demek?"

"Kaybol Leo. Bunun seninle ilgisi yok."

"Bana onuna evlenmeye hazır olmadığını mı söylüyorsun yani?" Sesinde küçümseyen bir ton vardı.

Markos öfkeyle ayağa kalktı.

"O benimle evlenmiyor."

"Ne?"

"Beni duydun!"

"Seni duydum ama inanmıyorum kuzen. Gerçekten de evlilik kelimesini kullandığından emin misin?"

Bu kelimeye o kadar yabancısın ki belki de dilin dönmemiştir.

"Neredeyse heceleyerek defalarca söyledim. Ama hayır dedi."

Leo'nun yüzü ifadesizdi.

"Belki de bebek senin değildi o zaman..."

"Bu mümkün değil. Beni terk ederken de hamileydi."

"Bu bebeğin senin olduğu anlamına gelmez ki."

Markos "Yani bana sadık olmadığını mı iddia ediyorsun? Beni terk ederken Vanessa hamileydi ve bunu biliyordu. Ama ben ona sorunca bana yalan söyledi."

Leo kaşlarını çattı. "Ona hamile olup olmadığını mı sordun? Yani hamile olacağından şüphe mi duydun?"

Sesindeki suçlayan ton geri gelmişti.

"Hiç bir fikrim yoktu!"

"O zaman neden ona sordun söyler misin?"

Markos huzursuzca dolaştı. Bu konuşmadan hoşlanmıyordu. Bu lanet kuzenin burada onu sorguya çekmesini de istemiyordu. Ve sorularına da cevap vermek istemiyordu.

"Beni terk ettiği günün sabahıydı. O lanet konuşmalardan birine girdi. Bilirsin işte. İlişkimiz nereye gidiyor konusu. Bilirsin ki bu onların artık talepkar olmaya başladıklarının habercisidir. Ve o sabah Vanessa konuşmaya başlayınca beni gerçekten sınırlendirdi. O zamana kadar hiç sorun çıkarmadı. Hep istediğim gibiydi ve kendimi o kadar güvende hissediyordum ki. Onun her şeyi mahvetmesini istemedim bu yüzden de..."

Susmuştu.

Leo "Yani sen..." dedi.

Markos omzunu silkti. "Ben de ona içimi döktüm. Onunla çok mutlu olduğumu söyledim ve her şeyin olduğu gibi iyi olduğunu. Sessizleşti. Kadınların istemedikleri bir mesaj alınca nasıl olduklarını bilirsin. Peki ya hamile kalırsam diye sordu. Ben de bu konuda da cevabımı verim."

"Ah verdin değil mi? Lütfen sırf bilgim olsun diye benimle de paylaş."

Markos ona pis pis baktı. "Zamanında senin de aynı şeyi yapmadığın sakın söyleme çünkü sana inanmam. Nasıl olduğunu bal gibi biliyorsun. Onlara hiç bir şekilde evlenmeyeceğini söylersin ve eğer hamile kalmak istediklerine dair en ufak bir ipucun edinirsen kapı dışarı olurlar."

Genç adam bir an durdu. Gözünün önünde bunu söylediği zaman Vanessa'nın yüzünün aldığı şekil belirmişti.

"Zamanlama kötüydü." dedi. "Hepsi o kadar." Kuzenine bakamıyordu.

"Bu bir yorum,"

"Bak hamile olduğu konusunda ne ufak bir fikrim yoktu. Olmadığını söylemişti. O zaman neden bana yalan söyledi. Hiç anlamlı eğil Leo. Onun yanında olacağımı bilmesi gerekirdi."

"Tabi sen onun için her zaman sağlam bir dayanak oldun değil mi?"

"Bak bana bunu yapma..." dedi Markos. "Hamile olduğunu bilmiyordum. Apollonia Dimistiris ile evleneceğimi sandığını da..."

"Anlattıklarına göre sen ona ne kadar destek olduğuna dair nutuk çekerken o konuyu hiç bilmiyormuş." dedi Leo.

"Bu konuda da zamanlama kötüydü. O gün ben çıktıktan sonra Constantia gelmiş." Markos'un yüzü acıyla buruştu. "Tanrım..." dedi. "O gün evde kalsaydım ve ofise gitmeseydim... Ama bunun olacağını, Constantia'nın bir cadı gibi karşısına dikileceğini nereden bilebilirdim ki..."

"Peki, Vanessa'yı ararken bunu nasıl keşfetmedin?" dedi Leo meydan okur gibi. "Onu içeri kapıcı almış olmalı, adını almış olmalıydı ve güvenlik görevlileri Vanessa'nın nerede olduğunu ararken ismini vermeliydi."

Markos öfkeyle "Vanessa Constantia'dan rüşvet teklifi alan tek kişi değilmiş. Ve kapıcı Vanessa gibi geri çevirmemiş. Vanessa kadının geldiğini söyleyince güvenlik elemanlarım kapıcılarla görüştü ve bunu öğrendik. O gün oraya gittiğini hiç bir zaman bilmemem için rüşvet vermiş. Keşke zamanında öğrensedydim. Belki yine Vanessa'nın nerede olduğunu bilmeyecektim ama en azından bütün bunların nedeni konusunda bir fikrim olurdu. Vanessa'nın neden benden nefret ettiğini anlardım."

"Yani onun bebeğini reddetmen yüzünden senden nefret etmesi dışında demek istiyorsun."

"Eğer onun hamile olduğunu bilseydim o sabah söylediklerimi söyler miydim sanıyorsun? Tanrım Leo beni bu kadar kötü mü sanıyorsun?"

Leo'nun yüzündeki ifadede acıma belirtisi yoktu.

"Bak..." diye devam etti Markos. "Bildiğim tek şey Vanessa'nın bana hiç bir şey söylemeden çekip gittiği. Neden olduğunu ya da neden gittiğini bilmiyorum. Ortadan kayboluverdi. Resimlerini dergide görünce ne hissettim sanıyorsun?"

"Bu yine yanlış bir sonuca varıp ona saldırmaya engel olmadı ama..."

"Benden hamile olacağı aklıma gelmedi. Çünkü bana yalan söyleyebileceği de aklıma gelmezdi. Neden bana açıkça benim olduğunu söylemedi ki."

"Bak..." dedi kuzeni "Onu seni terk edip bir başka erkeğin yatağına dalmakla suçladın. Hangi kadın bundan alınmaz?"

"Lanet olsun, bunun doğru olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Onun başkasının çocuğunu taşıdığını düşünmek ölüm gibiydi."

Leo gözlerini kısarak "Ama bu defa onu görmeye gittiğinde ondan yaptıkların için özür diledin ve seninle evlenmesini olması gerektiği gibi teklif ettin değil mi?"

"Evleniyoruz dedim. Soru falan yoktu. Ve o da beni geri çevirdi."

Leo ona dikkatle baktı ve "Sevgili kuzenim ruhsal sorunların olduğu hiç aklına geldi mi? Neredeyse eğer DNA testinin sonuçları pozitif olursa onunla evlenmek isteyeceğini söylediğini düşüneceğim."

Markos cevap vermeyince Leo neredeyse haykırır gibi "Öyle yaptın değil mi!" dedi. "Onunla evlenmeden bebeğin babası olduğundan emin olmak istediğini söyledin..."

"Tabi ki söyledim. Sence..." Markos bir an durdu ve sonra devam etti. "Keşke bu testler ben doğmadan önce de olsaydı o zaman ben yaşadığım onca şeyi yaşamazdım."

"Peki, şimdi ne yapacaksın Markos?"

"Onu benimle evlenmeye zorlayamam. Bebeği tek başına büyütme istiyor. Bebek için bir fon oluşturacağım ve o istemese de onun için parasal güvence sağlayacağım."

"Peki ya çocuk. Mahkemeler onu görmene izin verir ve her zaman velayet için başvurabilirsin."

"Hayır, bunu yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Belki o velayeti alamazsın. Vanessa senin annen gibi değil O sakın ve saygın bir hayat sürecektir. Ve sen Markos sen de baban değilsin."

"Değil miyim sence?" Markos'un gözünde acı vardı. "O zaman Vanessa neden beni evinden kovmadan önce beni babam gibi tarif etti?"

Markos gecenin karanlığında pencereden bakıyordu. Çok uzakta bir yerde Vanessa içinde bebeğiyle uyuyor olmalıydı. Gözleri odanın içinde dolıştı. Vanessa bir daha hiç bu evde olmayacaktı.

Onu metresim diye düşündüm ama o her zaman fazlası oldu.

O hep buradaydı diye düşündü. Hep benimle. Her gittiğim yere benimle geldi. Beni hiç bırakmadı.

Ama artık gitmişti ve dönmeyecekti.

O beni istemiyor. Ne bir eş ne de baba olarak.

İçinde genç kadının söylediği sözler defalarca yankılanıyordu. "Bazı babalara sahip olmaya gerek yoktur..." gibi bir şey söylemişti.

Ve sonra Leo'nun sözü aklına geldi.

"Sen baban değilsin."

Durdu ve sonra kararlı adımlarla giyinme odasına geçti.

Buralarda bir yerde bir valiz olsa gerekti.

Konu Başlığı: Ynt: Eğlence ya da Evlilik - Julia James
Gönderen: michelle üzerinde Ağustos 06, 2007, 08:17:10 ÖS

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Vanessa plaj havlusunu yere yaydı ve ağır hareketlerle oturdu. Zaten artık her şeyi yavaş yavaş yapabiliyor ve çabuk yoruluyordu. Okuduğu yığınla hamilelik kitabı sayesinde hamileliğin son dönemi için bunların normal olduğunu artık biliyordu.

Karnına baktı. Artık hamile kıyafetlerine modellik yapmak için fazla büyüktü.

Hem zaten artık teklif alsa bile çalışmak ona zor gelirdi. Hamileliğinin başlangıcında Leo'nun mücevherlerinin tanıtımında birlikte poz verdiği modellerden biri aracılığıyla ilk işini bulmak iyi gelmişti oysa.

Ve eğer o pozu vermeseydi Markos onu bulamazdı.

Çünkü ona asla haber vermezdi.

Kitabını açtı ve ama hemen okumaya bakmadan denize baktı. Her gün düzenli olarak yürümek ve yüzmek için kendini zorluyordu.

Karnında bebeğinin hareketi ettiğini fark etti ve karnını yavaşça okşadı. Doğum öncesi hayatına belli bir düzen vermişti ve doğumdan sonra bazı şeylerin farklı olacağını da biliyordu.

Çantasını hazırlamış, hastaneye kaydını yaptırmıştı. Acil durumlar için elinin altında üç farklı taksi durağının telefonu vardı. Kışa doğru da kendine bir araba alacaktı.

Eğer eve tıkalı kalmak istemiyor ve diğer annelerle görüşmek istiyorsa bunu yapması gerekecekti.

Kendi kendine doğru olanı yaptın diye tekrar etti. Başka yapılacak hiç bir şey yoktu.

Ve ona söylediğin her şey doğrudu. Kendi kendine gayet iyi olacaksın ve onun kendini feda etmesine ihtiyacın yok.

Çünkü bu Markos için gerçekten bir fedakârlık olurdu. Bir hamilelik yüzünden bir evliliğe mahkûm olmak onun için ölüm fermanı gibi bir şeydi.

Antibiyotik kullanıp ilaçların etkisini azaltan Vanessa'ydı ve işte bu yüzden şu anda bu durumdaydı.

Ve istemediği bir bebek yüzünden istemediği bir insanla evlenecek bir Markos'la olmaya ihtiyacı yoktu.

Markos konusunda gerçekte yüzleşmek her zaman içini acıtıyordu.

Uzun süre bir hayalle yaşamıştı. Ama sonra gözü açılmış ve gerçek gözlerinin önünde serilmişti.

Kumsalda aileleri ile oynayan çocuklara bakınca içi daraldı. Eğer bebek bir erkeksen de onunla kriket oynayacak ve bir babanın yokluğunu hissettirmemek için elinden geleni yapacaktı. Hem bugünlerde babasız büyüyen o kadar çok çocuk vardı ki.

Hem zaten kendisi de anne babasız büyümemişti ki.

Ama onlar bir trafik kazasında ölmüşlerdi. Kimse onu anne babasından mahrum etmemişti.

Ama ben çocuğumu babasından mahrum etmiyorum ki. Ona sadece acı verecek bir babadan koruyorum.

Zaten Markos da gitmişti ve dönmeyecekti. Şimdi büyük ihtimalle harika bir otelde, müthiş bir kadınla hayatın tadını çıkarıyordu. Sanki bir bıçak için deşer gibiydi.

Markos hayatından gitmişti ve Vanessa bir başınaydı.

Markos her ikisini de istemiyordu.

Ne onu...

Ne bebeğini...

Güneş batmaya hazırlanırken Vanessa da toparlanmaya başladı. Yürerken kendini daha çok bir balina gibi hissetmişti ama umurunda değildi. Artık son günlerine yaklaşıyordu ve hala formda ve izinde olmak onun için yeterliydi.

Kuruyan mayosunun üstüne pantolonunu geçirdi. Saçları tuz içindeydi, eve gidince duş yapacaktı. Çantasını ve havlusunu aldı ve yavaş yavaş yola doğru yürümeye başladı.

Saatine baktı. Yeni kiracıları bu akşam geleceklerdi. Emlakçı saat yediden önce gelmeyeceklerini söylemişti, bu yüzden bir hayli vakti vardı.

İlk kiracılardan sonra odaları temizlemiş, yatakları yapmış ve taze çiçekler yerleştirmişti. Bütün kiracılara yaptığı gibi buzdolabına da soğuk içecekler bırakmıştı.

Yukarıda insanların olması hiç sorun değildi. Çünkü sesler ona iyi geliyor sanki yalnızlığını unutturuyordu. Bu hafta gelecek olanlar da iki çocuklu bir aileydi ve Londra'dan geliyorlardı.

Eve gidince duşunu aldı, saçlarını taradı ve üstüne rahat bir şeyler girdi.

Kapı çalınca ağır adımlarla kapıya yürüdü.

Gelenlerin yeni kiracılar olduğundan emin İçeri gelin..." diye seslendi. "Yorulmuş olmalısınız..."

Ama kapıyı açtığı anda kelimeler donup kaldı.

Markos karşısında elinde bir valizle dikiliyordu. Ne diyeceğini bilemedi ve aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Bu akşam yeni kiracılar geliyor."

"Planda değişiklik oldu. Yeni kiracın benim." dedi Markos.

"Efendim?"

"İstersen emlakçıyı arayabilirsin. Aile fikrini değiştirdi. Artık başka planları var..."

"Ne planı?"

"Şey onlara beş yıldızlı bir otelde tatil teklif ettim."

"Ne yaptın?"

"Beş yıldızlı bir otelde..."

"Ama neden?"

Genç adam bir an durdu ve "Sana yakın olmak istedim." dedi. "Ve sen beni dışarı atmadan en uygun çözüm bu aklıma geldi."

"Üst katta kalmana izin vereceğimi sanmıyorsun umarım."

"Seni rahatsız etmem. Ben kendime bakarım..."

"Peki, Taki ve Stelios ne yapacak?"

"Onlar tatildeler ve ben onlarsız da idare ederim. Bunu yapacağıma inanmadığını biliyorum ama yapabilirim. Hiç kimse olmadan idare ederim. Ama sen hariç. Bir tek sensiz tek bir gün bile hayatta kalamayacağımı biliyorum artık."

Vanessa sersemlemiş ti. Başının dönmeye, kulaklarının uğuldamaya başladığını hissetti. Kapının tokmağını tutmaya çalıştı. Ama tokmak elinin altından kayıp gitmişti.

Ve tam yere düşecekken Markos onu yakaladı ve kollarına alıp "Vanessa..." diyerek içeri oturma odasına, kanepeye taşıdı. "Sakin kıpırdama..." Markos onu kucağına yatırmış sımsıkı tutuyordu.

"Şşş, sakın kıpırdama..."

"Markos..." Artık genç kadının içindeki acı gözlerinden süzülen yaşlara dönüşmüştü.

Markos onun saçını okşuyor, onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyordu. Vanessa'nın ne dediğine dair en ufak hu fikri yoktu. Sadece gözlerini onun güzel yüzünden ayırmadan sevdiği adama bakıyordu.

Onun için hala çok sevgili olan ve sevmekten asla vazgeçmediği ve vazgeçmeyeceği...

Onu sevmekten asla vazgeçmediğini artık biliyordu.

Markos onun için geri dönmüştü.

"Bırak burada kalayım Vanessa tek istediğim bu senden. İnan sana sorun çıkarmayacağım... Sadece yakınında olmak istiyorum. Lütfen beni geri çevirme, lütfen beni hayatından atma."

Artık gözyaşları Vanessa'nın yanaklarından sicim gibi akıyordu.

"Vanessa lütfen ağlama..." dedi genç adam. Gözyaşlarını elleriyle siliyordu. "Lütfen... seni üzmem istemedim. Ya da zarar vermek... Benden nefret etmekte haklısın biliyorum. Bırak sadece yanında olup sana ve bebeğimize bakayım. Benimle evlenmek ya da tekrar sevgilim olmak istemezsen de bırak en azından yakınında olayım. Her şeyi yaparım. Bana izin vereceğin her şeyi."

Genç kadın artık hiç bir şeyi net olarak göremiyordu.

"Bu sözlerinde ciddi misin Markos."

"Hem de bütün kalbimle...beni affedebilecek misin? Bu kadar aptal ve küstah olduğum için beni hoş görebilecek misin? Sen beni bırakıp gidene kadar sana ne kadar ihtiyacım olduğuna dair fikrim yoktu. Ve sana çok kötü acımasız şeyler söyledim. Ve eğer o sözlerim seni kaybetmeme neden olursa ben..."

Markos durdu... çünkü sesi titremeye başlamıştı.

"Markos..." dedi genç kadın ve yattığı yerde güçlkle de olsa doğrularak onun dudaklarına uzandı.

Sonra kendini tekrar onun kollarının arasına bıraktı. İçini büyü gibi bir huzur kaplamıştı adeta.

"Bana bir çocuğun babasız da iyi olabileceğini beni istemediğini söylediğinde her şeyi anladım. Bütün söylediklerin iliklerime işledi." dedi genç adam.

Bir süre sessizce durdu ve sonra devam etti.

"Aslında tarif ettiğin adam babamdı. Annem babamın metresiydi. Bir barda çalışıyormuş ve babam annemi orada bulmuş. Ve hep yaptığı gibi sadece eğlenmek için metres edinmiş. Ama annem hırslı bir kadıymış ve babamın onunla evlenmesini istemiş. Babam içinse sadece iyi vakit geçirilebilecek bir kızmış. Yani evlenilecek türden biri değil. Ona göre evlenilecek kız iyi bir ailesi olan, iyi yetişmiş bir Yunanlı olmalıymış.

Ama annem hamile olduğunu söyleyince babam delirmiş. Ama yine de evlenmiş çünkü bunun gayri meşru bir çocuk sahibi olmaktan daha iyi olduğunu düşünmüş. Ama evlenir evlenmez de kendine yeni bir metres bulmuş. Bunu da açık bir şekilde yapmış anneme onunla evlenmekten ne kadar nefret ettiğini göstermek istemiş.

Bu defa da annem delirmiş ve beni doğurmak için İngiltere'ye gelmiş. Ve ben doğunca da boşanma işlemlerini başlatmış. Ve tazminat olarak da bir servet istemiş. Babam da karşı koymuş.

Böylece senelerce süren bir mahkeme dönemi olmuş. Babam bazen beni görmeye gelirdi ama hep annem ve avukat yanımızda olurdu. Aksi takdirde babamın beni Yunanistan'a kaçıracağına inanırdı annem.

Sürekli kavga ederlerdi. Ve babam sürekli anneme hakaret ederdi. Benim oğlu olduğuma dair kan testi yapılmasını isterdi. Senin gibi bir sürtükten her şey beklenir derdi anneme. Sürekli bir kavga halindelerdi ve ben bundan nefret ederdim. Biraz yaşım büyüdükçe neden bahsettiklerini anlamaya başladım. Her ikisi de beni bunu diğerinin suçu olduğuna inandırmaya

çalışırdı. Bu hep böyle oldu. Sonunda dokuz yaşıma gelince babamın serveti kazandı. Annem istediğinden az para elde etti ve ben de elinden alındım.

Babam hep benim için mücadele etmesine rağmen beni hemen yatılı okula gönderdi. O da beni istemiyordu ama annemin bana sahip olmasını da istemiyordu. Onun kazanmasını istemiyordu. Ve savaşı kaybedince de beni istemedi. Artık her ikisinin de fazla işine yaramıyordum. Belki de babam hala onun oğlu olmamdan şüphe duyuyordu. Beni fazla ortalıkta tutup herkesin bunu görmesini istemiyordu sanırım.

Oysa ben kendimi kuzenim Leo'ya çok benzetiyordum. Ve bir süre sonra babamın annemin amcamla da yattığından şüphelendiğini anladım.

Biraz daha büyüyünce DNA testi ortaya çıktı ve bana test yapıldı. Bu oğlu olduğumu ispatladı ama beni daha çok sevme-sine yardımı olmadı. Ve sonra bana evlenmem için baskı yapmaya başladı. Kendisi yaşlanıyordu ve Rauvas hanedanının süreceğinden emin olmak istiyordu. Benim iyi bir Yunanlı kızla evlenmemi onun yapamadığını yapmamı istemek onda bir saplantıya dönüştü.

Bu yüzden de Apollonia'yı bana gelin adayı olarak seçti. Ona kimseyle evlenmeye niyetim olmadığını söylemem de bir şey ifade etmedi. Metreslerim vardı ve onları oldukları yerde tutacağımı söylemem babama ikna edici gelmiyordu. Bana sürekli baskı yapıyordu. Constantia Dimistri'sin de ondan farkı yoktu. Ben bildiğin gibi evlenmemek konusunda ne kadar ısrarcıysam onlar da bu evlilik konusunda ısrarcıydı."

Vanessa sonunda "Annen hala hayatta mı?" diye sordu.

"Hayır..." dedi Markos "Ben on dokuz yaşındayken bir kazada öldü. Güney Fransa da bir yat gezisi sırasında. Aldığı para ona sosyetik bir hayat sürdürmeye yetmişti. Bir daha evlenmedi çünkü Rauvas isminin gücünden yararlanmaktan memnundu. Bir sabah erken saatlerde ölü bedeni denizde bulunmuş. Sarhoşmuş ve çıplakmış. Kimse şaşırmadı. Babam bana telefonla haber vermişti. Sanırım sonunda ondan kurtulduğuna memnundu."

"Sanırım hak ettiğini bulmuş." dedi Vanessa. "Ve baban da hak ettiğini bulacak çünkü kendi oğlu da aynı şeyi metresi ile tekrar edecek. Biliyor musun senin metresin olmak fikri bana korkunç gelmişti ama şimdi bunun için memnunum."

Markos ona inanamayan ama aynı zamanda acısını da yansıtan gözlerle bakıyordu.

"Bir daha seni incitemeyecekler Markos." dedi sevdiği kadın. "Ben buna izin vermeyeceğim. Ve ben sana çok iyi bakacağım. Sen de dünyanın en iyi babası olacaksın."

"Sana yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"Sen sadece korkmuştun ve şimdi üçüncü defa buraya gelerek gerçek sen gibi davrandın..."

Vanessa elini karnına götürdü.

"Ne oldu ne var?" dedi genç adam heyecanla.

"Sadece bebek kıpırdadı..." dedi Vanessa gülerek.

"Şey ona dokunabilir miyim?"

"Tabi ki..."

"Kız mı erkek mi biliyor musun?"

"Bilmek istemedim..." dedi Vanessa onun karnını okşayan elini tutarak. "Sen ne olmasını istersin?"

"O ne olmak isterse. Ne de olsa başka bebeklerle yine şansımız olacak."

"Başka bebekler mi?"

"Yalnız olmasını istemem. Ben yalnız bir çocuktum. Sadece Leo vardı. Şimdi de sen varsın...ve iyi ki varsın..."

"Biliyor musun?" dedi Vanessa nemli gözlerle "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim..."

"Bunun için minnettirim," dedi Markos ve onun elini tutup dudaklarına götürdü. Söyle, bebek gelmeden benimle evlenecek misin?"

Vanessa güldü ve karnını işaret etti. "Sadece bir kaç hafta var ama..."

"Taki ve Stelios bizim için gerekli ayarlamaları yaparlar!

Vanessa ona sitem eder gibi baktı ve "Ya da belki de biz her şeyi ikimiz ayarlarız."

Markos onun burnunu öptü. "Sen nasıl istersen. Hatta belki de eğlenceli bile olur."

"Küçük bir düğün..."dedi Vanessa. "Hem de çok küçük... Sadece sen ve ben..."

SON